

Borger-Vennen

for 1881.

Udgivet af

Understøttelses-Selskabet.

93de Aargang.

Kjøbenhavn.

N. G. Calberg's Bogtrykkeri, St. Helliggeiststræde 5.

1881.

05.6
B066

1881
Aug. 93

17577

Indhold.

Selskabets Skriftcomitee bestaaer af: Pastor Schmidt, Revisor Halvorsen, og Kammerassessor Th. Olivarius. Pastor Schmidt er Skriftcomiteens Formand.

I. Meddelelser fra Skriftcomiteen:

Side.

En Blaastrampe. (Fortsættelse fra forrige Aarg.)	
1—8, 13—16, 17—24, 25—32, 33—40,	
41—48, 49—56, 58—60, 61—68, 69—75,	
78—84, 85—87, 101—108,	109—114.
Louises Fremtid. 115—116, 117—124, 125—132,	
133—159, 141—148, 149—152, 153—160,	
184—192, 193—200, 201—208, 200—216,	
217 224, 225—232, 233—240,	241—244.
Stjernelne Rys. 244—248, 249—256, 257—264,	
265—372, 273—280, 281—288, 289—296,	
297—300, 301—308, 311—316, 319—323,	
327—332, 335—340, 341—348, 349 356,	
357—364, 365—372, 373—380, 381—388,	389—391.
Carmela eller Kjerlighed i Sevilla. 393—400, 401—407.	
Dillantino, en Kjøverhøvding. 410—416, 418—424,	
425—432, 433—436.	

II. Bekjendtgjørelser fra Administrationen:

Side

Fortegnelse over Selskabets Repræsentanter	9—12
Forslag til Repræsentantvalg.	57
Indbydelse til Repræsentantforsamlingen d. 17. Marts	76, 77
Regnskabet for Aaret 1880	89—99
Meddelelse om Repræsentantforsamlingen d. 17. Marts	161—183
Bekjendtgjørelse angaaende Ansøgninger om Laan, Gratification eller Pension 309—310, 317—318, 325—326, 333—334.	
Indbydelse til Repræsentantforsamlingen d. 22. Decbr.	409—410, 417—418.

Extrakt af 4de Kvartals Regnskab 1880 findes i Nr. 8.	
Do. af 1ste do. do. 1881 " i Nr. 19.	
Do. af 2det do. do. 1881 " i Nr. 35.	
Do. af 3dje do. do. 1881 " i Nr. 47.	

III. Forslag om nye Medlemmers Optagelse findes
i de fleste Numre af Aargangen.

Borger-Bennen.

Tre og halvfemsfindstyvende Aargang.

N°. 1.

Lørdagen den 1ste Januar 1881.

Udgivet af Understøttelses Selskabet.

N. S. Calbergs Bogtrykkeri Højbroplads 12 Kjøbenhavn.

En Blaastrømpe.

By Mrs. Edwardes.

(Oversat af Th. Olivarius.)

9de Cap.

Tidsaanden.

(Fortsat.)

Kun i eet Punkt er Miss Hardcastle bestemt paa det Rene: hun vil gaae! — Hun vil bort fra denne blaae Himmel og Sø, disse Klipper, og fremfor Alt — vil hun bort fra Mrs. Daphne Chesters smukke, friske Ansigt.

Rujine-Kjærlighed er en stærk Følelse, og maaske

betragter Clementine sig som en naturlig Formynders og legitim Vogter over Mr. Broughtons Hjertefred.

Medens de i den brændende Solhede langsomt gaae op til det lejede Kjøretøi, som venter dem et Par Hundrede Alen fra Strandbredden, fortsætter Mr. Broughton sine Opmærksomheder mod Daphne. — Poul holder fast ved Moderens Skjort, og betragter med umaadelig Beundring den smukke Hr. Englænder, der gaaer med hvid Paraply, naar det ikke regner, og som har sine Lommer fyldte med brændte Mandler til uartige Drengene.

Strephon og Chloe følge bagefter og maa nu nødtvungent tale til hinanden uden Vidner.

„De maae antage, at Felix og jeg ere dumpede ned fra Skyerne,“ brød Miss Hardcastle Tausheden med en synlig Anstrengelse og vendte for et Øjeblik sine Øjne mod sin Ledfager.

„Fra Skyerne? Nei, ingenlunde,“ svarede Severne stift; „jeg følte ikke ringeste Tvivl om, at I vare jordiske Væsener, da I viste Eder for mig.“

„Sandheden er, at Lady Lydia er saadan en forstyrret lille Skabning — en vild, irrsk Pige, og kun en Skygge af en forstandig Dueenna! Jeg forstirrer Dem, at det var et høist heldigt Tilfælde, at Fætter Felix håndtes at være ombord i Liberta.“

„Ja, jeg begriber meget vel, at De finder, at det var et høist heldigt Tilfælde,“ svarede Sir John kort og tørt.

„Som De maa have bemærket, er han mere en Broder end en Fætter for mig?“

„Favel!“

„Den eneste Slægtning, jeg i Verden besidder. Staffels Moder efterlod mig ingen andre Neveuer eller Niecer.“

„Ikke det?“

„Og vi vare saameget sammen, medens vi vare Børn. — Selv Papa — ja endogfaa Mrs. Hardcastle selv, anseer Fætter Felix for at være en hyppelig Cicisbeo.“

Deunegang svarede Severne ikke engang med saa meget som et Genstavelsesord.

Miss Hardcastle opdager nu, at hun har begaaet et Misgreb, som Folk, der have en mindre god Samviittighed ofte gjøre sig skyldige i: hun har beghndt at forsvare sig.

„Jeg kan godt forstaae, Sir John! at Tiden gaaer hurtigt i disse Egne, nu da De er bleven vant til Deres Fangenskab.“ Nu, da Klementine ikke længer taler for at forsvare sig, vinder hun sit Mod tilbage og kaster et lidt ondskabsfuldt Blik til Severne: „Mrs. Chester er ganske vist overordentlig nydelig; — disse tommehykke Sko, denne lille lasede Dreng . . .“

„Tommehykke Sko! — ja ganske vist, til Brug her paa Strandbredden; — oh, dersom De, som jeg havde levet i Indien, mellem vilde Indianere, saa vilde

De ikke have Bamsfelighed ved at tilgive flige Fejl hos Daphne."

Daphne! er det virkelig Navnet paa en menneskelig Skabning? — Naturligviis er det velbekjendt i Botaniken: Rjon — monogyuia; Klasse: octandria og indrangeret i den een og tredivte Orden: vepreculæ."

Monogynia! Octandria!! Vepreculæ!!! — Og der var virkelig en Tid, da han havde tilbødt denne Pige; — da han som en Helligdom havde gjemt tørre Planter uden Hensyn til deres Rjon, Klasse og Orden, blot fordi hun havde rørt ved dem; — da et Blik af hende elektriserede ham; — da han tilbragte søvnløse Nætter, naar han troede, at hun var fald imod ham!

Der var en Tid . . . — Og nu følte Sir John Severne, at han ligesaa godt kunde være forelsket i et Bind af „Britisk Encyclopædia“, eller nære Videnskab for „Maunders Rundskabs-Skatkammer.“

De fortsatte deres Gang, og efter nogle Djeslikes Taushed spurgte Miss Hardcastle, der nu syntes opfat paa at bringe Forhandlingsgjenstande paa Bane, om han havde seet Gaarsdagens Aviser. „Det indiske Budget synes at være af mere end sædvarlig Interesse, og derfor den foreslaede Decentralisation —“

„Jeg har ikke seet nogen engelsk Avis i de sidste tre Uger,“ afbrød Severne lidt fraværende."

Han tænker atter og atter paa sin drengagtige Kjærlighed; paa hvor yndig den var, endogsaa da, naar han var mest fortviblet; paa dens Glimt af Haab; paa dens henrivende Møde — og Afskedstimer. — Kan dette Blad af hans Liv være affluttet for stedsse?

„De er ikke forandret Klementine!“ siger han endelig med en sagte, men alt andet end søm Stemme. „Sag kan endnu stedsse indbilde mig, at det er hine Dage i Kensingtons Have; — husker De nok? — da de listede Dem bort fra Schnapper og Børnene, og talte med mig i fem velsignede, forbudne Minutter under Kastanietræet. Og dog, — det synes mig, at Deres Haar er en Skygge mørkere, end det var dengang.“

„Mit Haar har altid været temmelig mørkt, har det ikke? — men De er nu bleven vant til Mrs. Chesters horgule Loffer. Hvad Dem angaar, saa skulde jeg have gjenkjendt Dem øjeblikkelig, naar og hvorsomhelst jeg havde truffet paa Dem. Den eneste Forandring — maaskee tager jeg fejl — er, at De ikke synes mig slet saa høj, som jeg havde indbildt mig.“

„Det maa komme deraf, at Deres Dine nu ere blevene vant til at maale Andre efter Fætter Felix's Højde,“ var Sir John Severnes Svar.

10de Cap.

Liberta.

Miss Theodora befinder sig i den største Overraskelse og voldsomste Bevægelse ved det Solglimt af Lykke, der er falden paa Daphne.

En Invitation til Diner ombord i en Yacht, en stor Damp-Yacht! — André, der bragte sine Kartofler til den nye Havn, saae Liberta løbe ind paa Rheiden og har allerede meddeelt Enkelthederne om dens Rigning og paa hvor mange Tons, den er indregistreret. — Det er jo aldeles umuligt at sige, hvortil et saadant Bekjendtskab af dette Slags kan lede.

„Hvad nu Bekjendtskaber angaaer,“ vedblev Tante Theodora, „saa nærer jeg ikke ringeste Tvivl om, at vor Fader stod paa en fortrolig Fod med Familien Ferningham. Jeg husker, som om det var den Dag igaar, at jeg har hørt ham tale om dem; — var det Ferningham, eller Blenkinsop? — det var et Navn af det Slags, — og der var endogsaa Tale om, at han skulde ægte Husets ældste Datter, og nu skulle vi atter ved et Tilfælde støde sammen med Lady Lydia.“

En af Tante Theodoras uskyldige Maragtigheder er at holde Statskalenderen, eller den aarlige Fortegnelse over Landets Adel, — en Bog, som man ikke skulde troe, at der kunde være megen Brug for paa Fief-de-la-Reine; — og dog forstaaer Theodora af disse tæt trykkede Spalter, med de mangfoldige Tal Abbreviationer, Datoer osv. at uddrage Ting af den højeste Interesse for hendes Tilværelse; — saalænge vi leve, klynge vi os, som af en eller anden Nødvendighed, til et eller andet Ulykkeligheds-Ideal. Miss Theodoras Ideal vil til hendes sidste Dag bestaae i det nøieste Kjendskab til Hertuger, Grever, Høivelbaarneheder, og vide fuldkommen Bested om deres Familieforbindelser ved Ægteskab, osv.

Idet hun med en Færdighed, der er en Følge af Øvelse, lader Fingeren løbe Side ned og Side op, standser den snart paa den Pagina, hvor Meddelelserne om Lady Lydia Ferningham findes.

„Ferningham. — Lady Lydia Tabitha; Datter af den sjette Earl af Killaloe; født 1854; gift 1873 med Peter George Ferningham, Esquire.“

Dg derpaa, da det store aristokratiske Spørgsmaal er bragt fuldkommen paa det Reene, kommer det mindre vigtige, hvorledes Daphne skal befordres til Scenen for den Høihed, der venter hende.

„Vor Niece, Daphne, vil gjøre Et af To,“ falder Tante Hosié ind med sin sædvanlige, tørre Skarphed; — „enten vil hun spadserere til Havnen, som

er en Tonr paa en Miil, medens Thermometret viser otte og tyve Grader i Skyggen, — eller ogsaa vil hun kjøre derhen i Fjedervognen, hvis Jean-Marie er færdig med at pløje, og André ikke har Brug for Hoppen."

(Sluttes.)

Bekjendtgjørelse.

Selskabets Bogholderkontor,
Bestergade 23, 25 St.

aabent hver Søndag Kl. 8¹/₂—10¹/₂ Form.

Selskabets Kassererkontor

Nørregade Nr. 45, 2den Sal tilhøjre

aabent hver Søndag fra Kl. 9¹/₂ til 11 Form.

Administrationen.

Borger-Tidningen.

Tre og halvfemsfindstyvende Aargang.

N°. 2.

Lørdagen den 8de Januar 1881.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

N. G. Calbergs Bogtrykkeri Højbroplads 12 Kjøbenhavn.

Fortegnelse

over

Selskabets Repræsentanter

for Aaret 1880—1881.

Første Klassifikation.

Kammerraad B. N. Heiberg.

Justitsraad L. W. Gede, R. af D. og D. M.

Toldkontrollør C. A. Blach.

Contorchef, Kasserer C. A. Plenge.

Kodemester P. Rosenstedt.

Fuldmægtig, Lieutenant C. H. Ewerfen.

Cand. jur., Fuldmægtig L. D. B. Fog.
 Rammerraad T. J. Svanefjær.
 Statsraad B. Lindberg, R. af D. og D. M.
 Overretsprøfurator C. M. Winther.
 Bogholder S. Hartmann.
 Justitsraad N. L. Rasmussen, R. af D.
 Overkrigskommisfairs C. F. Clausen, R. af D. p. p.
 Statsraad J. P. de Fontenay R. af D. og D. M.

Anden Klassifikation.

Dr. ph. & th., Prorst J. B. Fog, R. af D. og D. M.
 Professor, Direktør J. Keller, R. af D.
 — J. Krohn, R. af D.
 Statsraad A. B. Schyft, R. af D. og D. M.
 Professor, Skoledirektør Holbech, R. af D. og D. M.
 Cancelliraad H. Melchior.
 Rammerraad P. Truelsen, R. af D.
 Professor L. F. Holmberg, R. af D.
 Pastor L. H. Schmidt.
 Institutbestyrer C. Wolffsen.
 Dr. th., Stiftsprovst C. Rothe, R. af D. og D. M.
 Lithograf Th. Bergh.
 Sognepræst J. Nielsen.
 Dr. phil. C. Revison, R. af D.

Tredie Klassifikation.

Kapitain F. W. Hendriksen.
 Skibsbygmester J. H. Gullach, D. M. og R. af D.
 Lieutenant, Bureauchef C. Risau.
 — L. Bachmann.
 Ansætter C. E. Brodersen.

Arigsassessor J. E. Haugaard, D. M.
 Intendant P. A. Nielsen, R. af D.
 Kapitejn P. M. Zimmermann, R. af D.
 General J. A. Wörishøffer, St. af D. og D. M.
 Kapitejn H. H. Welfsch, D. M.
 Intendant C. Clausen.
 Kapitejn M. Hyrup, R. af D.
 Assistent C. Ipsen.
 Kapitejn C. C. E. Jacobsen.

Fjerde Klassifikation.

Skibsfører C. Eberth.
 Grosserer Adam Petersen.
 — Gustav Arnuse.
 Manufakturhandler C. A. Primon.
 Agent, Baandhandler Chr. Petersen.
 Manufakturhandler A. Fonnesbech.
 Kapitejn, Grosserer J. N. Ammighøll.
 Urtekræmmer H. Bohn.
 Mønstringsbestyrer C. Børnsen.
 Agent H. H. Ost.
 Boghandler Th. Reikel.
 Skibsfører H. Seistrup, D. M.
 Theehandler C. M. Fonnesbech.
 Fabrikant J. S. Boje.
 Grosserer Ferd. Heimann.

Femte Klassifikation.

Brændevinsbrænder J. E. Olsen.
 Grosserer J. Chr. Olsen.
 Mechanikus Th. Knudsen.

Fabrikør J. L. Petersen.
 Brændevinsbrænder C. Jakobsen
 Fabrikant C. A. Warburg.
 Berøllerer A. Heidenheim.
 Restauratør N. Petersen.
 Toifabrikant N. P. Christensen.
 Grosserer C. E. Møller.
 Grosserer H. Cappelen.
 Fabrikant C. Schleisner.
 Toifabrikant J. F. Kromphardt.
 Restauratør S. Hansen.
 Assessor pharm. H. A. Piper R. af D.

Sjette Klassifikation.

Hof-Sadelmagermester C. L. Rothman.
 Fabrikeier D. N. Thorsen.
 Garvermester C. Gercke.
 Skrådermester F. A. Fleron.
 Snekermester F. D. Drelberg.
 Fabrikant C. Dberg.
 Hoftapetserer Th. E. Silertsen.
 Uhrmager, Kaptein C. Matthæi.
 Tømrermester, Pr.-Lieutenant C. Rothe.
 Stolemagermester B. Rønne.
 Bogbindermester C. J. Rask.
 Skomagermester G. A. Omberg.
 Handskemager N. F. Larsen.

In Blaafstrømpe.

By Mrs. Edwardes.

(Oversat af Th. Olivarius.)

10de Cap.

Liberta.

(Fortfat.)

„Fjedervoguen!“ udbød den stakkels Miss Theodora næsten med Taarer; — — naa, ja, ja — for Folk af Ens egen Stand kan det maaske gaae an at lade sin Fattigdom komme tilsyns; men dersom Mr. Berninghams Kone havde været Datter af en virkelig Lord, saa havde vi maattet leje Wiernervoguen. Lady Lydia vil betragte Fjedervoguen som en Eccentricitet.“

Følgelig holdt lidt efter Kl. 7 „Eccentriciteten“ med Jean-Marie i sin Søndagsdragt og Hoppes, som besørger et halvt Dusin Gaardmænds Markarbejde, i sit fineste Seletøi for Døren.

Daphne er iført en simpel hollandsk Dragt; hen-

des Straahat er pyntet med hvide Baand, saaledes som hun bærer den om Søndagen i Kirken, og hendes hele Pynt bestaaer i en lille Bouket og Fjerneliker, stukket i hendes Livbaand. Da hun vender sig for at sige sit sidste Farvel til Poul, før hun tager afsted, kan Tante Gosie, som bestandig har en ny Roman i Tankerne, ikke undlade at mindes hiin Aften for fire Aar siden, da hun i Tusmørket med sit uskyldige Barnehjerte, uden at ane Skuffelser og haard Behandling, ilede sin tunge Skjæbne imøde.

„Ja, man kunde jo nok være vis paa, at Folk omgider vilde finde os“, bemærkede Theodora, medens hun vemodig betragtede det simple Rjøretøi, som skal bringe hendes Niece i en Carls (Carls) Datters hel- lige Nærhed, og tillige i sit Hjertes Snderste overvejede, om man nok muligviis vilde tage Jean-Marie for et Herskabstjende uden Liberi. — „Det er højst rimeligt, at Lady Lydia Ferningham vil invitere En af Familien til at ledsage dem, naar de forlade Kanal- øerne, og dersom man trænger til mig som en ledsagende Duenna, saa — saa lidt jeg end holder af Søen — saa vil jeg dog ansee det for min Pligt at følge med. Rigtignok mangler jeg en Yacht=Dragt,“ fortsætter Theodora sine Betragtninger, „men et Dusin Allen Sirts til en Shilling og sex Pence, og et Par Stykker af de moderne hvide Vorter kan da ikke ødelægge os.“

„Jeg vil ogsaa med!“ raabte Paul, idet han

med et Børns Instinkt forbandt Nachtseilads med Tanken paa brændte Mandler; „jeg vil med Mama og den store, blonde, engelske Herre, som holder af Mama og lille Poul.“

Man seer intetsteds noget til den store blonde Herre, da Fjedervoguen med dens Passagerer ophedede, støvede og meget uaristokratiske naae ned til Havnen; istedetfor ham venter Severne med en Baad og et Par Rorkarle paa dem for at bringe Mrs. Chester ombord paa Liberta. Daphne hopper uden nogen Undseelse ned fra Jean-Maries Side, vendte sig til S'r John og spurgte ham, paa hvilken Tid et Middagsgilde, der begynder Kl. otte, rimeligviis vilde være tilende; thi Lisette vil naturligviis ikke komme mere ud af André's Stald inat, men Jean-Marie skal, efter Tante Hofies specielle Ordre, gaae ind fra Fief-de-la-Reine og træffe hende for at — —.

„Det skal Jean-Maria slet ikke,“ afbrød den unge Severne hende hastigt, „Middagsgilderne ombord paa Liberta ende ikke paa nogen bestemt Tid; ja, jeg kunde gjerne sige, at de aldrig faae Ende —“

„Skal jeg da blive der for Resten af mit Liv?“

„De skal blive der, saalænge, indtil De har faaet nok af Gildet eller dets Deeltagere, eller af Begge; derefter følger jeg Dem tilbage til Fief-de-la-Reine, som ligger affurat midtvejs mellem Havnen og mit Hot:l.“

„Tre og en halv engelsk Mil ud af Deres Vej, hvorledes De end regner det.“

„Seg regner aldrig, naar Taler er om Noget, der er en ligefrem Nødvendighed, Mrs. Chester; det er umuligt for Dem, Mrs. Chester! at vende tilbage ved Midnat, eller senere, uden anden Beskyttelse end Jean-Maries.“

(Fortsættes.)

Bekjendtgjørelse.

Selskabets Bogholderkontor,
Vestergade 23, 25 St.

aabent hver Søndag Kl. 8¹/₂—10¹/₂ Form.

Selskabets Kassererkontor

Nørregade Nr. 45, 2den Sal tilhøjre

aabent hver Søndag fra Kl. 9¹/₂ til 11 Form.

A d m i n i s t r a t i o n e n .

Borger-Hennen.

Tre og halvfemstindstyvende Aargang.

N°. 3.

Lørdagen den 15de Januar 1881.

Udgivet af Understøttelses Selskabet.

N. G. Calbergs Bogtrykkeri Højbroplads 12 Kjøbenhavn.

In Blaastrompe.

By Mrs. Edwardes.

(Oversat af Th. Olivarius.)

10de Cap.

L i b e r t a.

(Fortfat.)

Men Mrs. Chester er stridig; Jean-Marie skal alene vente hende ved Havnen; Jean-Marie skal alene ledsage hende tilbage til Quérusé, hvad Tid det end bliver om Natten, eller om Morgenens.

Daphne er den mindst forfængelige blandt Kvinder og den mindst stolte af sine Undigheders Magt

hun er af Hjertet en sand Kvinde, og den Erfaring, hun har gjort i de sidste faae Timer bringer hende til at skjælve ved Tanken om en eenlig Tour ved Stjerneskin med Severne. Hans Optraeden ved det første Møde med Miss Hardcastle efter tre Aars Afskillelse, — hans Blik, hans Stemme og et Tusind Smaating, der fra en Kvindes Standpunkt ere af den største Vigtighed i Livet, have vækket Tanker hos hende om hvilke hun ingensinde har drømt, og med en ædel simpel Naturs Rædsel frygter hun for den blotte Tanke, at Severne skulde være istand til at begaae en Utroskab.

Hans Tilbøjelighed for hende, hvis en saadan virkelig eksisterer, maa være en Drenges-Fantasi, uden Rod, født ved Tilfældet, og som en Uges Fraværelse vil forjage. Aldrig skal denne Tilbøjelighed, enten ved Ord eller Handling fra hendes Side, blive fostret til Kjærlighed. Hun skylder Sir John, Alt — hun skylder ham Paul, og føler — stakkels Daphne, at det vilde være Salighed at døe, for at gjøre ham lykkelig. Hans Lykke maa ligge i Sandhed, Ver, og i Troskab mod sit givne Ord; — hendes Gjerning, den hengivne Vens Gjerning, er at styrke ham dertil, hvad det end maae koste hende; — og det vil koste hende meget; — nogle skarpe Paamindelser af Jalouste, naar hun skuer fremad til det Tidspunkt, da Klementine skal røre Alt, og hun Intet for ham, advarer hende allerede.

De naae Nachten uden flere Hændelser, og finde

Mr. Broughton og Miss Hardcastle som de eneste synlige Væfener.

Kousinen og Fætteren nyde Aftenbrisen og Ladhedens Sødme i en Grad, som det er en Fornøjelse at være Vidne til.

Klementine hviler tilbagelænet paa en lav Skibsstol i en tarvelig hvid Dragt; — ved tarvelig forståes der naturligviis et Udvalg af Muslin, Baand og Kniplinger, som kun en Klæde-Kunstner kan samle til et saadant Hele; hun morer sig med at udfolde og atter sammenfolde en stor, spansk Bifte efter den nyeste Mode i South Kensington. Felix Broughton røger, siddende ved hendes Fodder, en vellugtende Cigarrette.

Deres Tanker ere maaskee beskæftigede med Følelser, Skandaler, Videnskaber, — ja, rimeligviis med Palæontologie, saaledes som det ofte hænder. Dog, dersom man skal dømme efter Udtrykket i Klementines Ansigt, saa opstaaer der en Tvivl, om ikke et interessantere Emne har listet sig i det, de ere isærd med at afhandle: „Strata Syro-Phoenia la Messagothiva.“

„Spørgsmaalet, om vi skulle spise til Middag, eller faste, er ved Eders Ankomst lykkeligt afgjort,“ udbryder Fætter Felix, som om han følte en Lettelse, idet han rejser sig for at modtage dem. „Ikke En af Libertas Publikum, vor Værtinde deri indbefattet, have vi hørt Noget til siden imorges; men da vi nu ere et Selskab paa Fire, der alle passe for hverandre,

faa vilde det være en Taabelighed at vente længere. — Naa, faa Sverne traf Dem paa Raien, Mrs. Chester? — Ja, det var jeg vis paa, — saadan er min Lykke i Livet! — Viser der sig engang en Udsigt til en Smule Held," søjede han muntert til, „faa fejler det ikke, at jo en eller anden energisk Fyr kommer mig ivejen og forhindrer mig lige for mine Øjne i at drage Fordeel deraf."

„Saa har De i alle Tilfælde sparet Dem den Pine at vente," svarede Daphne fornøjet; „jeg kom fem Minutter efter den fastsatte Tid. Tænk, hvad De maatte have lidt i disse fem Minutter, dersom De virkelig havde været paa Havnemolen for at see efter mig."

En Følelse, der er for naiv til at kaldes Koketteri bringer hende til at smile ad Felix Broughton, og han er altid rede til at glæde sig over en smuk Kvinde's Smil, hvilke følger det end kan drage efter sig. Sir John og Clementine, der ikke føle nogen Trang til at bære sig ad som Forelskede, finde rigeligt Stof til at samtale om gamle Bekjendtskaber osv.; og det lille Middagsgilde for de Fire gaaer herligt.

Smukke Ansigter, Ungdom, mild Sommer, Tusmørke, fortræffelige Vine, Retter, tillavede af en Kunstnerhaand, — kort sagt Alt, hvad der behøves til et muntert, festligt Gjæstebud, er tilstede, hvilke piinlige Følelser, der end skjulte kunne boe i Deeltagerne's Bryst.

De spise til Middag og nyde derefter deres Kaffe paa Dækket. Henved Klokken elleve, da Daphne begynder at tænke paa Jean-Marie og sin fire Mttes Tour til Queruee, afbrydes Stilheden ved Lyden af Stemmer og Aarernes Pladsfen. Et Minut senere traadte Nachtselskabets savnede Medlemmer, fem i Tallet, af hvilke Daphne aldrig har seet eller kjender en Eneste, frem paa Sceneu.

Først Lady Lydia Ferningham — en mager irsk Dame, klædt som et Barn paa fjorten Aar; trods Ansigtstrækkenes Uregelmæssighed, smuk, paa Grund af hendes Livlighed og hendes staalgraa Djne med lange, mørke Djenhaar; — hun taler livligt med en vestlandsk Dialect om Alt imellem hverandre, baade hvad der er Mening i, og hvad der er Nonsens — og der er mest af det Sidste — fort om Alt, hvad der farer gjennem hendes vilde, irske Hoved.

Dernæst Mrs. de Mauley — for Djebkliffet Lady Lydias kjæreste Veninde. Hun er Enke, blond og mild, ti Aar ældre end hendes Værtinde, men ti Gange saa farlig; — det er denne intrigante Skabning, som efter Clementine Hardcastles Mening inden fjorten Dages Forløb vilde bringe Mr. Broughton i Gachotten, hvis han ægtede hende.

Og endelig den i Knop staaende Novellistinde, den skrivende Dame, der er paa Sagt efter Materialier: En emanciperet Dame paa ni og thye Aar med en Herrehat temmelig paa Snur, en flot Vognet,

Spadsferestof og — eller ogsaa er det Daphne, der tager fejl — en temmelig stærk Tobakslugt udgaaende fra hendes Herre=Zakke, og endelig kort klippet Haar paa herreviis.

Disse ere Damerne i Gruppen, der med Hensyn til det Maleriske paa en passende Maade suppleres af D'hr. Max og Araberen.

Den Første er klædt i en grov Lodsdragt med reglementerede Knapper; han er en af Binde og Vejre medtagen, rødskjægget Mand paa syv, otte og tredive Aar og kaldes ved sit Fornavn; han betragtes med et særegen Slags Kjærlighed af Alle ombord.

Araberen er gusten og høitidelig, bærer vide Klæder, Silkeskjorte, gule Læderstøvler, dufter af Rosenessents og har en uhyre stor Signetring paa Fingeren. Det synes Daphne, at hun maa have seet ham i en længst forsvunden Tid, da hun hvilede i Tante Sofies Arm, som plejede at fortælle Tryllehistorier om Magikere, rejsende Kjøbmænd og Genier, hentede fra „Tusind og een Nat“, naar de sadde ved Kaminilden.

Mr. Ferningham findes intetsteds; og vi kunne ligesaa godt strax og een Gang for Alle gjøre Læserne bekendt med, at i dette lille Drama spiller Mr. Ferningham, lige fra Tæppets Dpgang til dets Fald, paa en højst heldig Maade Madame Benoitons Rolle.

„Min Samvittighed siger mig, at her er En

eller Anden, som burde gjøre en Undskyldning," raaber Lady Lydia, efterat Sir John Severne og Daphne saa flygtig som muligt ere blevne præsenterede for deres Værtinde. „Mig kan det ikke være; thi jeg har ikke vidst, hvad Kloffen var, siden vi endte vor Middag i Vétazig, syv Mile paa den anden Side af Sark — — —.“

„Fershey," afbrød Mrs. de Mauleh hende med sin sødeste Stemme, „Fershey; — vi have befundet os paa Fershey siden imorges. Sark er det Sted, som vi forlode iforgaas, min søde Lyd!“

„Naa, ja vel da, Fershey; — men saalænge vi befinde os her paa Kanaløerne, hvor er saa Forskjellen paa det ene Rev og den ene Klippe fra de andre. — Det maa ganske vist være Deres Skyld, Max! Hvorfor — — —?“

„Hvorledes, Lady Lydia! — minde Dem om Liberta og dens Passagerer? — Jeg selv maa tilstaae, at jeg ganske havde glemt dem," sagde Max og glattede sit guulbrune Skjæg med en sønderknuust Mine. — „Men dersom Araberen — — —.“

Men det kan fuldstændigt bevises, at Araberen afveklende har sovet og røget hele den sidste Deel af Dagen og han bliver derfor ved en almindelig Afstemning højtidelig frikjendt. Endelig er der En, der ligesom af Hændelse, mindes Mrs. Ferninghams Tilværelse.

„Naturligviis er det Hele Ferninghams Skyld,"

figer Fætter Felix alvorligt. „Er ikke hans Fraværelse ifølge alle Jurisprudentsens Lovbøger et Tegn paa Brøde? Vi ville derfor gjøre en Undskyldning i Ferringhams Navn, og saa slet ikke mere tænke paa ham. — Mener Lady Lydia, at der er Tid til at Mrs. Chester kan høre lidt Musik, inden hun forlader os?“

(Fortsættes.)

Bekjendtgjørelse.

Selskabets Bogholderkontor,

Vestergade 23, 25 St.

aabent hver Søndag Kl. 8¹/₂—10¹/₂ Form.

Selskabets Kassererkontor

Nørregade Nr. 45, 2den Sal tilhøjre

aabent hver Søndag fra Kl. 9¹/₂ til 11 Form.

A d m i n i s t r a t i o n e n .

Borger-Bennen.

Tre og halvfemsfindstyvende Aargang.

N°. 4.

Lørdagen den 22de Januar 1881.

Udgivet af Understøttelses Selskabet.

N. G. Calbergs Bogtrykkeri Højbroplads 12 Kjøbenhavn.

In Blaastrompe.

By Mrs. Edwardes.

(Oversat af Th. Olivarius.)

10de Cap.

L i b e r t a.

(Fortsat.)

Dette Spørgsmaal udspringer ikke af nogen særlig Dygtighed i, eller Forkiærlighed for Musik hos Mr. Broughton. Han tilstaaer om sig selv, at han ikke kan skjelne en Tone fra en anden, og at han kun kan skjelne Allegro fra Andante ved at betragte den Spilendes voxende Anstrengelser; og alligevel undlader han

aldrig at opfordre til at musicere ved enhver selskabelig Sammenkomst. Hans Theori er følgende: Den systematiske Støj — Musikken — beforder øjeblikkelig den almindelige Konversation, og befrier En fra at fange Grillen; — endvidere virker den som et forhindrende Middel, eller en Modgift, paa danseselskne Folks Tilbrøjeligheder, og befrier derved ofte en Mand fra en af de mest byrdefulde Anstrengelser i Livet.

Ved nærværende Lejlighed svigter imidlertid hans Theorie, efterat Begyndelsen er gjort til at udføre den i Praxis.

Max brøler to, tre af Dibbins Sømandsfange med en temmelig svag og noget sprukken Tenorstemme — Mrs. de Maully synger „à vingt ans“ ret taaleligt under Paavirkning af Timen og de romantiske Omgivelser; men det er ikke Pariserfang og i de højere Toner synger hun godt og vel en halv Tone falskt. Da dette Nummer er forbi, springer Lady Lydia pludselig op fra den Bunte Schawler og Gynder, paa hvilke hun hidtil har hvilet, og erklærer, at hun er isærd med at falde isøvn, og vil, at man skal dandse.

Hvad, er der ikke Dandsere nok? — Felix Broughton har bobet at fremkomme med denne Indvending — jo, der er fleer end nok. — Vide de ikke Alle, at Araberen kan dandse og til samme Tid spille paa det Instrument han fører med sig? — og dersom det skulde komme til det Allerbørste, skulde komme dertil,

at en af Damerne skulde blive Væggeblomst (o: Oversidder, Bænkevarmer etc.), har da ikke hun, Lady Lydia, Lov til at dansse sit Lands Nationaldands for sin egen Fornøjelse paa Dækket i en eller anden Krog?

Man kunde ligesaagodt forsøge at styre et Kompass, eller et Fjerduuns Bevægelser, som man vilde haabe at kunne faae Bugt med det forsløjne Indfald, som i Øjeblikket er det herskende i hendes forstyrrede Hoved. — Araberen er virkelig begavet med det værdifulde Talent, at kunne spille paa sin tyrkiske Guitar, medens han danser, og førend fem Minutter ere omme, er Dækket klaret, Ballet aabnet, og Daphne, som for ti Dage siden, vilde have betragtet en saadan Forlystelse fra Sancta Theresas moralske Standpunkt, snurrer ligesaa vildt afsted, som alle de Øvrige. Walk, Galopade og mere Walk følge paa hinanden med den største Livlighed, indtil det er langt over Midnat. Derpaa kommer et improviseret Aftensmaaltid ved Maaneskin — Lady Lydia vil ikke tillade nogen anden Belysning —, saa følger der en sidste Walk, endnu lidt Sang og lidt sentimental Passtiar, og endelig nærmer den sidste halve Time, Damernes lange Afskeds-Halvtime sig.

Under en Pause efter nok en fransk Ballade, i hvilken de falske Toner i Cenkens Sang have formet sig betydeligt, befinder Daphne sig hændelsesviis ved Siden af Mattie Rivers, Fremtids-Novellistinden.

Jungen af Selskabets Damer have hidtil taget synderlig Notiits af Mrs Chester. Hun er smuk, uden Modsigelse smuk; men hendes Dragt røber en tarvelig Pung; — og har nogenfinde Skjønhed og Armod skaffet en to og tyve aarig Kvinde, sit eget Kjønns Opmærksomhed? — Imidlertid da hun i nogen Tid havde betragtet den undseelige Landsbypige fra Top til Taa, beghynder hun, med begge Hænderne i Jakkelommerne, en Samtale med, eller rettere sagt en Tale til Daphne, da denne kun har Anledning til at fige meget lidt.

Efter først ved nogle temmelig nærgaaende Spørgsmaal at have faaet ud af Daphne, hvilken ubetydelig Plads denne indtager paa Samfundets Trappestige, fortsatte hun: „De synes uidentvivel at vi udgjøre et underligt sammensat Selskab? — men stoffels Lady har endnu aldrig faaet dannet et Nachtselskab, uden at det mere eller mindre har lignet et sammenskrabet Spænd. Feringham lider af Fiskesyge; naar Londoner-Saisonnen er paa sit Højeste, faaer han stundom pludselig det Indfald, at fare afsted efter Billinger, Havaal, Muller — ja, Gud maa vide, hvad han ikke farer afsted efter! — og det altid med ifkun faae Minntters Varsel. Som en Iydig Hustru protesterer Lady Lydia aldrig — det skulde da være, naar der var et extra fiint Bal ivente; hun sender i en Fart Smaabørnene paa Landet og samler hvad brugbart Stof hur i Djebliffet kan faae

fat paa, og drager med ham. De seer, hvori det brugbare Stof ved nærværende Lejlighed bestaaer af?"

Daphne seer det nok, men mener ved sig selv, at det er bedst at besvare et saa delikat Spørgsmaal med Tausshed.

„Nu først Max og jeg. I de sidste fem Aar eller flere har Max og jeg hørt til en Klasse af Mennesker, der er kjendt af hele Nachtverdenen som brugbare Folk. Vi ere fritagne for huslige Forhindringer; vi blive aldrig søsyge; kunne lave Klaretoddy, roe en Aare, spille Komedie, dandse, og ere naarsomhelst klar til at indskibe os til Den Wight, til Japan eller til det stille Hav — Alt eftersom det behager vore Bærter. Saa kommer Araberen —“.

Hun standses, da denne Herre just i Øjeblikket, endnu med Guittaren hængende over Skulderen og Lady Lybia under Armen, smægtende skrider dem forbi.

„Hvem er han? og hvad er han? — Verden, som altid viser en sjelden Færdighed i at formode det Værste, fortæller mangehaande Ting. Een Ting veed jeg med Visshed, og det er, at han har haft en Ansættelse i den ægyptiske Khedivs Tjeneste, men om det har været ved Tropperne eller ved Slavemarkedet, det veed end ikke hans bedste Venner. Hvorledes dette end forholder sig, saa kan man ikke tage Fejl af hans Hudfarve. Skulde den være en Virkning af det østerlandske Klima? — Nej ingenlunde; — jeg antager

snarere, at den skyldes Brugen af Opium; — jeg mindes at have hørt, at hans virkelige Navn var Brown, og at hans Fader var Kornhandler i City. Saa have vi Mrs. de Mauley.

„Damen med Stemmen?“ spørger Daphne, da hun føler nogen Interesse for Enken, hvis Indigheder og Kreditorer skulle true Felix Broughton med Ødelæggelse.

„Just den Samme; — Damen med Stemmen; — Ja, Agathe de Mauley er — Agathe de Mauley,“ svarer Mattie; men Noget i den Tone, hvormed denne fortærskede Sandhed fremsættes, indeholder en fin Gift, mægtigere end detaillerede Skandaler. „Dette bringer os til Slutningen af Listen, til lille Asem Hardcastle og hendes Fætter Felix. De siger, at de ere Deres Venner?“

„Ja, Venner siden ieftermiddags. Vort hele Beskjendtskab kan vel nu være henved otte Timer gammelt.“

„Saa veed De naturligviis Intet om Asem i dramatisk Henseende? — jeg mener om hendes Forhold til Sir John Severne?“

„Jeg — jeg har hørt, at der var Kjærlighed en — — —“, stammede Daphne med en forandret Stemme.

„Ja vel — en Kjærlighed til Barontitlen og flere Tusinde Pund aarlig til at hævde Tittlen! Jeg var i Byen, da denne Kjærlighed tog sin Begyndelse,“

vedblev Miss Rivers, der begyndte at tale sig varm; „jeg kjender Gangen i Intrigen fra den første Scene til den sidste. Klementine kom frisk, — eller snarere halv visnet, det stakkels forlæste Barn — fra den tydske Guvernante og Skolestuen, — Severne lige fra sin Examen i Woolwich. De traf hinanden! — der gik et aparte Lys op for dem, medens de slylede med Læresætningerne i Euclid, og de hvifkede flammende Ord i hinandens Øren i Videnskabs-Selskabets Forelæsningsstue, kort sagt, de bleve forlovede. Saa kom Hindringerne: paa den ene Side Pengetrang; og paa den anden Side stode to Dnfler, der vel endnu vare Bebersvende, men dog ikke ganske at stole paa, mellem den unge Severne og Titlen.“

„Og saa!“

„Saa blev den utrøstelige Elsker beordret til Indien. Inden et Aar var omme, døde begge Dnflerne uden Arvingere og saa opdagede pludselig Mr. og Mrs. Hardcastle, at Sir John Severne var den eneste Mand i Berden, som de vilde have valgt til Klementines Mand. — Jeg maa sige Dem,“ tilføjede Mattie bittert, „at Mrs. Hardcastle er en rigtig Mand-Kvinde, og det er en Mand-Kvinde med Theori. Hendes Theori er den, at Mænd der have nydt for ringe Opdragelse, ønske Hustruer, der have nydt for megen, og følgelig har hun traineret baade sine egne Børn og sin Stebdatter til hvad man kunde kalde et

Egteskabsmarked, hvor Forstandsudvikling og Kundskabsmassen gjør Udslaget, og De seer Resultatet."

„Mrs. Hardcastle er den flinkeste Dame, jeg nogeninde har truffet paa," svarede Daphne, „der synes ikke at være Nogetsomhelst, som Miss Hardcastle ikke forstaaer sig paa."

(Fortsættes.)

Bekjendtgjørelse.

Foreslaede nye Medlemmer

Frk. F. B. Dalberg.

Frk. W. N. Dalberg.

Bærtshusholder L. Hansens Enke Johanne.

Detailhandler Jesper Andersen.

Selskabets Bogholderkontor,

Vestergade 23, 25 St.

aabent hver Søndag Kl. 8¹/₂—10¹/₂ Form.

Selskabets Kassererkontor

Nørregade Nr. 45, 2den Sal tilhøjre

aabent hver Søndag fra Kl. 9¹/₂ til 11 Form.

A d m i n i s t r a t i o n e n .

Borger-Bennen.

Tre og halvfemsindstyvende Aargang.

N°. 5.

Lørdagen den 29de Januar 1881.

Udgivet af Understøttelses Selskabet.

N. G. Calbergs Bogtrykkeri Højbroplads 12 Kjøbenhavn.

En Blaastrømpe.

By Mrs. Edwardes.

(Oversat af Th. Olivarius.)

10de Cap.

L i b e r t a.

(Fortsat.)

„Dg ikke Nogetsomhelst, uden at et Overmaal deraf har ødelagt hende. Forelæsninger hist, lærde Discussioner her, Kunst, Videnskab, Litteratur, Politik — alle disse Ting have været Clementine Hardcastles Arvelod fra Varnsbeen; og nu i Hjertet — —.“

Miss Rivers standser og kaster et betydningsfuldt

Blif tværs over Dækket. — Der i Maanestinet staae Fætter og Kousine i en dyb Samtale; det Smil, som alene Felix Broughton har Magt til at fremkalde, straalere paa Klementines Ansigt.

— — „Dg nu — i Hjertet affstyer hun den blotte Dmtale af Forelæsningsfale med samt deres Kathedre, alle Ord, der endes paa „ologie“, alle videnskabelige Professorer og lærde Forfattere; — nu finder hun mere at sige en Mar, som ikke er i Besiddelse af et halvt Kvintin Forstand, end om hun talte med den mest kultiverede Mand i Europa; — kort sagt, hun er forelsket heelt op over Ørene i denne Fætter Felix.“

En Følelse af Glæde, der var for kort og for stærk til, at hun kunde undersøge, hvorfra den havde sit Udspring, foer gjennem Daphnes Hjerte.

„Dg — altsaa vil Miss Hardcastle ikke ægte Sir John Severne?“ stammede hun, uden at løfte Øjnene ivjret af Frygt for, at endog det svage Lys skulde forraade hendes Hemmelighed.

„Ikke ægte ham?“ gjentog Novellistinden med en Latter, der grændsede til det Simple, og et Raast med Hovedet, hvorved Borgnetten gled ned af Næsen; — „jo uden al Tvivl vil Miss Hardcastle ægte Sir John Severne, medens Felix Broughton fungerer som Forlover. Vi talte endnu imorges om hendes Udstyr. Brylluppet er bestemt til August; Elisa skal sye Kjo-lerne, og med Hensyn til Brudepigernes Hovedpynt

— — — ah, Mrs. de Mauley! De vil bestemt lade os faae en af Deres yndige Ballader, inden vi bryde op. —"

Elleve Cap.

Tidlige Kjærlighedsfange.

Imidlertid er Liberta med den langsomt stigende Flod gledet ind paa Indrerheden og lægger til ved Havnemolen, ikke halvtredstindstyve Skridt fra den Plet, hvor Jean-Marie skulde vente Daphne.

Morgenen nærmer sig med smaae Skridt. Skrogene af Skibene i Havnen, Fortets Vælde og Forskandsninger vise sig mørkere og mørkere, sjøndt Stjernerne skinne ligesaa klare som ved Midnat, men endnu viser sig intet Rosenkær paa den østlige Himmel. Saa hurtigt som hendes Fødder kunne bære hende, iler Mrs. Chester affted, haabende at finde sin Følgesvend paa det aftalte Mødested, men finder sig selv alene. Hun kalder hvistende paa Jean-Marie, men faaer intet Svar; hun gaaer endnu nogle Skridt fremad, henimod nogle store Tømmerstabler, hvis Skygge muligviis skjuler ham; hun figger om Hjørnet; — nej, der er ingen Jean-Marie. Fortvivlet vender hun tilbage og er halvt besluttet paa

at vende tilbage til Liberta og Lady Lydia for at finde Beslyttelse, da hun seer — mon hun ikke ventede det? — Sir John Severne, ikke et halvt Dusin Skridt bagefter sig paa Landevejen.

„Hvor De gjorde mig bange Sir John! — Da jeg forlod Liberta dansede De med Lady Lydia, og jeg meente, at man maaske vilde dansen en Timestid endnu idetmindste. Jeg venter blot paa Jean-Marie. Dersom han ikke skulde komme, søjede hun til med en Lovindes Kjæthed, skjøndt man for et Minut siden kunde høre hendes Hjerter banke; — „dersom det skulde lykkes Jean-Marie med sit sædvanlige Genie til at gaae forkeert, at gaae fejl af mig, saa gjør det slet Intet til Sagen; jeg bryder mig ikke en Smule om at gaa alene hjem til Queruee; jeg er ikke bange for Nødget.“

Dg som til Bekræftelse paa sin overordentlige Kjæthed, lænede Mrs. Chester sig lidt mod en Tømmerstabel og saae lidt bleg ud.

Sir John Severne betragtede hende lidt nøjere.

„De dansede een Bals formeget med Felix Broughton, er jeg bange for. Saadanne Forlystelser som Maaneskinsballeer til Kl. 2 om Morgenen er ikke gavnlige for Deres Konstitution, og heller ikke for min kan jeg troe. — Naar De nu har hvilt Dem lidt, saa tager De min Arm, og — —.“

„Aldrig!“

„Og saa gaae vi ad Markvejen til Fief-de-la-

Keine; da der aldeles ingen Haftværk er paa Færde, saa kunne vi faae at see Solen staae op paa Hjemvejen."

Men Daphne har allerede fattet de alvorligste Beslutninger med Hensyn til sin fremtidige Opførsel. Hun har frist i Hukommelsen den lidenskabelige Følelse, der gjennembævede hendes Hjerte ved Tanken om, at Severne mulig atter kunde blive fri, — men hun har ogsaa frist i Hukommelsen den Omstændighed, at hans Bryllup med Klementine allerede er fastsat i August, at Damestræderinden er valgt, og Brudepigernes Hovedpynt bestemt.

"Jeg vil endnu vente nogle Minutter paa Jean-Marie," svarede Daphne, "og hvis han saa ikke kommer, og det blot er blevet lyst, og jeg kan see saameget, at jeg ikke behøver at være bange for at falde i Vandet, saa begiver jeg mig paa Vejen til Queruée."

"Og i alle Tilfælde afflaaer De mit Tilbud om at ledsage Dem hjem? — Ting af en ubehagelig Natur gjør man bedst i at sige reent ud."

"Jeg forstaaer Dem ikke — afflaae — jeg —"

"Jeg beder Dem, bliv ved, Mrs. Chester!"

"Nuda — ieg seer slet ingen Nødvendighed for at gjøre Dem Ulejlighed med at gjøre en saadan lang Tour, uden at det behøves, Sir John!"

"Nødvendighed — Ulejlighed!" raabte han med Varme; det skulde forundre mig meget, om De vilde

gibe noget andet Menneſke i Verden end netop mig, dette Svar.“

„Det vilde for en ſtor Deel beroe paa, hvem dette andet Menneſke var.“

„Vel, lad os ſimpelthen antage, at Talen var om Fætter Felix.“

„Derſom Talen var om Mr. Broughton, og han virkelig ſkulde faae det fortvibede Indfaald, at gjøre en fire Miles Spadſeretour, med hvem det ſaa var, alene for at ſee Solen ſtaa op, ſaa — —“

„Saa — hvad vilde De ſaa ſvare? — vær ikke bange for at tale reent ud; — jeg holder af den ufminſkede Sandhed, ſelv om den ſmager bittert.“

„Naa — ja ſaa troer jeg, at jeg vilde ſvare „Ja!“

„De troer, at De vilde ſige „Ja!“

„Ja, blot for Spøgs Skyld — for at ſee hans Fortvibeleſe.“

„Saaledes ſom De ſiger „Nei“ for at være Vidne til mir?“

„Maaflee.“

Daphne ſeer op, medens hun taler, og opdager ſin egen lille, viſnede Nellikebuſket, ſom hun formodentlig har tabt dengang hun dansede „den ene Bals for meget“ med Felix Broughton, i Severnes Anaphul. —

Ved dette Syn gaaer hendes faſte Beſlutning over til Medlidenhed — ligesom Nattens graae Skyg-

ger ved Morgenens Rys gaae over til rødt og amethystfarvet.

„Derfom jeg virkelig kan troe, at det er Deres Alvor, at De ikke tør lade mig gaae alene tilbage til Queruée — jeg mener, at derfom De virkelig ønsker at gjøre denne Tour for Deres Fornøjelses Skyld, og ikke fordi De anseer det for Deres Skyldighed saa — —.“

Jeg behøver ikke at melde om Severnes Opfattelse af dette endelige Svar, og de gaae nu, hun med Armen hvilende løseligt paa den unge Mand, i Morgentusmørket ad Queruée til. Deres Vej fører dem, da de ere vel ude af Byen, ad bugtede Stier gennem Marker og Gyder, over hvilke endun Natte-duften af Hylde træerne og Mjødurten hviler, og hvor Droslerne sende en sagte Morgenhilfen til deres Kammerater i de tilstødende Hækker. Derpaa kommer de ud paa den sandede Strandbred og see lidt efter lidt Solen stige op over Côtentins Høje paa den franske Ryst. De ere henrykte indtil Begejstring over Morgenens Skjønhed, og gjøre naturhistoriske Bemærkninger vedrørende Droslernes tidlige Sang, som maaskee endogsaa Fräulein Schnapper vilde have skjænket sit Bifald. Sir John seer paa sit Uhr, da de første Straaler fra Solen bryde frem paa den franske Horizont og Begge ere forbausede, som om det var en ny astronomisk Opdagelse, at Solen paa Aarets tidligste Morgen forlod sin Seng Kl. 3 og 58 Minut-

ter; — forøvrigt samtale de muniert om Nachtens Personale, om den emanciperede Novellist og den træffe Enke; — om Klementine Hardcastle og hendes Fætter Felix tale de rolig, som om Sager, der ikke vedrørte deres eget Liv.

(Fortsattes.)

Bekjendtgjørelse.

Foreslaede nye Medlemmer

Urtekræmmer P. Saureberg.

Sfr. Jacobine Drieser.

Selskabets Bogholderkontor,

Vestergade 23, 25 St.

aabent hver Søndag Kl. 8¹/₂—10¹/₂ Form.

Selskabets Kassererkontor

Nørregade Nr. 45, 2den Sal tilhøjre

aabent hver Søndag fra Kl. 9¹/₂ til 11 Form.

A d m i n i s t r a t i o n e n .

Borger-Tidningen.

Tre og halvfemstindstyvende Aargang.

N°. 6.

Lørdagen den 5te Februar 1881.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

N. S. Calbergs Bogtrykkeri Højbroplads 12 Kjøbenhavn.

In Blaastrømpe.

By Mrs. Edwardes.

(Oversat af Th. Olivarius.)

Elleve Cap.

Tidlige Kjærlighedsfange.

(Fortsat.)

Den hele Verden, Clementine medindbefattet, kunde gjerne have hørt deres Samtale fra først til sidst; den vilde ikke have kunnet opdage Kjærlighed, eller Spor af Kjærlighed i deres Ord, og dog — —

Og dog, da de havde sagt hinanden Farvel ved Fief-de-la-Reines Gavelaage, da Daphne alene van-

drede gennem den stille, af Vellugt duftende Have, fyldte en uforklarlig Følelse baade af fuldkommen Lykke og underlig Smerte hendes Hjerte.

Den hele Verden kunde gjerne have lyttet til deres Samtale, og dog veed hun, ligesaagodt som om Severne havde gjort hende en lidenskabelig Kjærlighedserklæring, at han elsker hende.

12te Cap.

Hemmelig Jalouſie.

„Kjærlighed! Bah — jo mindre man taler om den Ting, desbedre,“ bemærker Tante Hofie tørt, — det er aabenbart, at Jalouſie er en Følelse der er gaaet af Moden og bleven „Kococo“. Jeg antager, at et Par gammelbogs Kjærestefolk snart vil blive en passende Gjenstand for et Museum, og Spørgsmaalet „Hvad var forðum Kourmageri?“ en passende Op-gave til en arkæologisk Undersøgelse.“

Tre Dage ere forløbne siden Dineren ombord i Liberta fandt Sted, og gennem Frøknerne Vansittarts Dagligstues smaae, firkantede Ruder kaster den vestlige Sol sine Straaler paa det her usædvanlige Syn: Tilberedelserne til Selskab; — den skinner paa Daphne, som med sine blottede, smukke Arme stabler Fad ved

Siden af Fad med Jordbær og Blomster; — paa Tante Hofies meget ophedede Ansigt, der sidder og holder smaa Papiirspakker med det sjældent benyttede, smukke Selvtøj i Hænderne.

„Det er en besynderlig Ting,“ fortsætter hun, idet hun pludselig standsrer i sit Arbejde og seer Daphne betydningsfuldt op i Ansigtet, „det er en besynderlig Ting, at unge Kvinder, der have opgivet den gammel-dags Illusion om Kjærlighed, dog bevare en saa ivrig og fast Tro paa saa forældet en Institution som Ægteskab; — Folk kimsrer ad deres Bibel og ere stærke i Troen paa Blanche. — Gjør mig den Tjeneste, Daphne! at arrangere Dine Blomster saaledes, at jeg seer saa lidt som muligt af Hr. Felix Broughton. Naar man er sex og halvtredstindstve Aar“ — paa Tider, naar Tante Hofie er heelt ude af sit gode Humeur over Verden og dens Gang, saa plejer hun altid at komme med alleslags Hentydninger til sin Alder — „naar man er sex og halvtredstindstve Aar gammel, burde man være hærdet mod enhver ny Udvikling af den menneskelige Daarskab; men uslykkeligviis er jeg det ikke endnu. Jeg kan endnu ikke finde mig i en bebrillet Vaps, der med overbærende Genstavellesord udtaler sig om hele Verden, mig selv indbefattet.“

For sidste Gang ere Hoveddeltagerne i dette lille Drama blevne enige om, at samles Alle. Sir John Severne, kaldt bort i Forretningsanliggender af

sin Procurator, forlader Den imorgen tidlig. Felix Broughton afgaaer til Paris nogle Timer senere. Liberta vil, hvis Vind og Vejr tillader det, ved Middagstid afgaae til Chausseeé paa Malefisteri. Naar fire og thye Timer ere gaaede, vil Daphne Chester være alene tilbage, og vil herefter atter leve sit gamle eensomme tomme og eensfarvede Liv paa Fief-de-la-Reine, hun skal atter høre det monotone Bølgeslag atter see Rosenbladene flyve og visne om Solviferen; atter føre det stagnerende Liv, som hun fordum førte, inden Severnes Ankomst havde bragt Liv og Varme i hendes eensomme, trevne Tilværelse.

En gammel Kvindes Mening har Intet at betyde," vedbliver Tante Gosie, medens hun idrig lægger Steerne rundt om paa Bordet, „en gammel Kvindes Mening har lykkeligviis Intet at betyde for Mr. Broughton, saalænge unge og smukke Piger føle sig tilfredsstillede af de Visdomsord, der falde fra hans Læber. Visdom! — I Sandhed, det gaaer over min Forstand, hvorledes en dannet Dame som Miss Hardcastle, ikke at tale om Dig selv — Du hører jo nok, hvad jeg siger, Daphne? — hvorledes unge Kvinder, der hverken ere blottede for Forstand eller Opdragelse, kunne opmuntre en saa tomhovedet Person's Kourmageri som „Felix Broughtons“.

Jeg skulde næsten troe, at i de tre sidste Dage have Felix Broughton og Miss Hardcastle ved en eller anden Tilfældighed dvælet den største Tid paa

Fief-de-la-Reine, og Tante Hosié har følgelig havt rig Lejlighed til at faae sin Dom om moderne Elskende og moderne Kourmageri stadfæstet. De Bemærkninger hun har gjort, ere tilstrækkelige til at vise, i hvilken Retning hendes Dom gaaer.

„Det er muligt, at Mr. Broughton ikke er nogen Salomon, svarede Mrs. Chester; „dersom han var det, saa mener jeg, at han næppe vilde bryde sig om at tale synderligt med mig; og hvad hans Dje-glas angaaer, saa kan jeg ikke indsee, at hans Kort-synethed er et Beviis for hans Dumhed. Desuden, hvor venlig er han ikke imod Poul? Altid har han Noget i Lommerne til Barnet; altid — —.“

„Du behøver ikke at gjøre Dig al den unødven-dige Ulejlighed, at anklage Dig selv ved alle disse Undskyldninger,“ afbrød Tante Hosié hende koldt; Daphne Chester er ikke mere forelsket i Mr. Felix Broughton, end Clementine Hardeastle er forelsket i Sir John Severne — jeg kan ikke godt finde et stærkere Udtryk, for det, jeg vil sige.“

Daphne skjulte sit Ansigt bagved en Vase, der var rigelig fyldt med Roser, Nelliker og Kaprifolier.

„Miss Hardeastle bliver Sir John Severnes Husfru noget hen i August; det er der aldeles ingen Tvivl om, Tante Hosié! Hendes Brudebragt er be-stilt og Brudepigernes Hovedpynt bestemt. Vi kunne jo ikke vide, om det muligviis er paa Moden i Dje-

blikket, at forlovede Folk ikke vise hinanden altfor stor Opmærksomhed."

„Den menneskelige Natur er altid paa Moden," vedblev Tante Høstie, ikke længere i en drillende og spøgfuld Tone; „mener Du, at dersom Miss Hardcastle elskede Sir John Severne, at hun da vilde taale hans lunkne, vanle Opmærksomheder? — Mener Du ikke, at dersom hun elskede ham, saa vilde hun vise Jaloufie — ja jeg tør godt bruge Ordet — vise naturlig, sund, roesværdig Jaloufie, ved at høre om Spadseretoure ved Solopgang, Spadseretoure mellem tre og fire en Junimorgen med en saa ung og saa smuk Kvinde, som Du selv?"

Ved denne skarpe, træffende Bemærkning veg Farven fra Daphnes Kinder.

„Den Spadseretour skyldes en reen Tilfældighed," svarede hun med svag Stemme; „kan jeg gjøre for, at Jean-Marie havde glemt ved hvilken Kai han skulde møde mig? — Kan jeg gjøre for, at Sir John Severne tilfældigviis forlod Yachten paa samme Tid som jeg? — Du vilde dog vel ikke have havt, at jeg paa en saadan Tid skulde have gaaet hjem forbi Skibsværfterne og Fortet uden Vedsager?"

„Jeg vilde have havt, at Du skulde have gjort, hvad Din Samvittighed sagde Dig at være Ret," svarede Tante Høstie i en bestemt Tone; „at gaae alene paa den Tid forbi Fortet, kunde muligviis af

een eller anden galoneret, stramt snøret Fyr, blive anseet for upassende; men — —

„Tante Høstie! jeg har dog hundrede Gange hørt Dig sige, at der var Intet i Verden, Du frygtede mere, end en druffen Soldat.“

„At blande sig ind i, eller blot at synes at blande sig ind i en forlovet Mand's Kjærlighedsforhold, er en Forbrydelse.“

„En Forbrydelse!“ gjentog Daphne med dirrende Læber; „det ligner ikke Dig Tante Høstie i den Grad at mangle Overbærelse.“

„Det vilde endnu mindre ligne mig, haaber jeg, om jeg manglede Følelse for, hvad jeg kalder almindelig Oprigtighed. At laane Ens Kjæreste kan maaſtee tage sig smukt ud paa Theatret i en Komædie, men i det virkelige Liv kan Du være temmelig sikker paa, at en saadan Fremgangsmaade, en saadan Uetſindighed vil tage en Ende med Forstrækkelse. — Vær saa god, om Du saa synes, at sætte Tallerknerne lige paa Bordet, Værn! — Det synes ikke, som den Tegne u n d e r v i s n i n g har skærpet Dit Øje for det symmetriske,“ søjede hun til med stærkt Eftertryk.

Medlemmerne af Nachpartiet have samtlige modtaget en Indbydelse til at drikke tidligt The paa Fief-de-la-Reine, hvorefter man vil more sig med i Maanestien at fange Hal ved Strandbredden; men til den fastsatte Tid ankomme kun tre af Gæsterne: Sir

John Severne, Felix Broughton og Miss Hardcastle.

Man har en Formodning om, at Lady Lydia befinder sig paa Kanalen mellem Derne og Normandiet. Der er Bæddeløb i St. Malo, og man har seet Lady Lydia, tilligemed Mrs. de Mauley og Max paa Kaien just ved den Tid, Dampbaaden har be- kjendtgjort, at den vilde gaae til Frankrig.

(Fortfættes.)

Bekjendtgjørelse.

Foreslaaede nye Medlemmer

Regnskabsfører L. Knudsen.

Tobaksspinder J. Hansen.

Frk. Emma S. Bradt.

Fr. Emilie J. Sørensen.

Selskabets Bogholderkontor,

Vestergade 23, 25 St.

aabent hver Søndag Kl. 8¹/₂—10¹/₂ Form.

Selskabets Kasserekontor

Nørregade Nr. 45, 2den Sal tilhøjre

aabent hver Søndag fra Kl. 9¹/₂ til 11 Form.

A d m i n i s t r a t i o n e n .

Borger-Bennen.

Tre og halvfemsindstyvende Aargang.

N°. 7.

Lørdagen den 12te Februar 1881.

Udgivet af Understøttelses Selskabet.

N. G. Calbergs Bogtrykkeri Højbroplads 12 Kjøbenhavn.

In Blaastrompe.

By Mrs. Edwardes.

(Oversat af Th. Olivarius.)

12te Cap.

Hemmelig Salousie.

(Fortfat.)

Miss Rivers er falden paa at gjøre en eenlig Spadseretour rundt om hele Den med Mandfelen paa Nassen, og Araberen er forsvunden siden igaar; — jeg behøver neppe at sjeje til, at Ingen for Øjeblikket tænker paa, eller taler om Mr. Ferningham.

„Dg saaledes maa jeg, hvis mine retmæssige Be-

vogtere ikke skulde lade sig see, bede Frøkenerne Bantsittart at være mine Beskyttere," siger Clementine, medens hun tager sin Hat og Tøj af i Daphnes lille, hvidtede, landsbyagtige Sovestue; — „det vil da sige, hvis Duennaer, dette Civilisationens topmaalte Misgreb, skulde vise sig at være en Nødvendighed paa Fief-de-la-Reine! — Oh, Mrs Chester! hvor det maa være herligt at boe i et Hus som dette!“ vedblev hun; — „her er ikke saa meget som en Bog eller et Blækhuis at see, — vort Sovestue er fuldstaabelt af Bøger for det Tilfælde, at En ikke skulde kunne sove; — her har De et Hav om Dem, hvis femste Bestanddele, De ikke behøver at ulejlig Dem med at lære at kjende, — og en Himmel, som De ikke bliver tvungen til at beskue gjennem Riffelter; og her, — hvilke dejlige, virkelige Roser.“

Miss Hardcastle lænede sig frem over Kanten af Vinduets Granitkarm, og puttede sit lidt blege Næsestadaansigt ind mellem den Labyrinth af duftende, blomsterbelæssede Grene, som hængte ned rundt om.

„De Roser, som man kjøber i London, ligne aldrig rigtig dem, som man seer i den frie Natur,“ vedblev hun; — „desuden blev jeg i min Ungdom saaledes plaget med Botanik og med Klassifikation, baade efter Linné og Jusseu, at jeg næsten kom til at hade Lugten af dem. — Og at tænke sig, at De aldrig har haft en Gouvernante, Mrs. Chester! — aldrig hørt en Forelæsning, eller overværet en

lærd Discussion; — hvori har jeg dog forsyndet mig, at Skjæbnen skulde berede mig saadanne Gjenvordigheder!”

„Gjenvordigheder!” gjentog Daphne Chester hurtigt; — „jo vist — det tilkommer rigtignok Dem, Miss Hardcastle, at bruge saadan et Ord! — De, som endnu aldrig har været udsat for nogen virkelig Sorg, men har Alt, hvad der kan forsøde Livet. —“

„Ja, jeg veed det! jeg forstaaer Dem!” afbrød Clementine hende med en drillende, lille latter; — „naar Folk ere forlovede, saa bør det sig altid at tale til dem i Subeltoner; — det er, som om Ægteskabet var et Universalmiddel mod Alverdens Under, og at selv Vejen dertil en Vej rig paa ublandet Glæde! — Men De veed maaskee ikke;” — siger hun i en kort, heftig Tone, medens hun grusomt river Bladene af alle de Roser, hun kan naae —; „maaskee har Sir John Severne ikke fortalt Dem, at det er en afgjort Ting, at jeg skal være hans Hustru?”

„Jeg vidste, at De var forlovet, før jeg saae Dem første Gang i Quæruø;” svarede Daphne med saa rolig en Stemme, som hun formaaede.

„Og De mener naturligtviis, at vi Begge fortjene de bedste Uykønsfninger?”

„Jeg mener, at Deres Udsigter til Uykø er større end de fleste andre Folks. Sir John er en ædel Mand med de skønneste Principer.”

„Ung, rask, riig — Alt, hvad en Mand kan være,“ udbød hans Forlovede ibrigt.

„Og min Pouls Redningsmand,“ tilføjede Daphne Chester.

Miss Hardcastle betragtede hende nogle Ojeblikke med et kritisk Blik.

„Jeg forstaaer at paaskjønne Sir Johns Dyder“, bemærkede hun i en alvorligere Tone, og jeg haaber med Tiden at kunne arbejde mig frem til det samme Maal af Fuldkommenhed. Smidlertid, end ikke min exempelløse Lykke forhindrer, at jeg stundom finder Livet suurt. — Forærer De mig nok et Par Roser til mit Haar?“ — Nej, ikke af det Slags — de kaldes York- og Lancaster-Roser; — det er kun Folk med Deres Teint, der kunne bære saadanne; — de skrive sig forøvrigt fra Damaskus.“

„Den menneskelige Natur er altid paa Moden,“ sagde Tante Josie paa sin ligefremme, lidt plumpe, forstandige Maade. — Har Lærdom, Filosofi, Videnskab endnu kunnet efterlade saa meget Hverdagsstof i Klementine Hardcastles Menneskenatur, at hun, ligesom en simpel Landsbypige kan blive jaloux og føle sig saaret ved hendes Forlovedes Venskab for en anden Kvinde?

Denne Mistanke — og maastee en ikke ganske god Sambittighed — bringer hende til at krympe sig og vige tilbage for Sir John Severne, paa en Maade, som hun aldrig før har gjort det; — hun føler, at

hendes Øjne sænke sig ved hans Blik; at hendes Kinder rødme ved hans Stemme, og med et fremkunsilet Mod, og — for endnu engang at citere Tante Sofie — med „et Let sind“, som ellers ikke ligner hende, søger hun Tilflugt til Felix Broughtons isjuefaldende Opmærksomhed.

Endog saa Miss Theodora, der til Ære for Clementine præfiderer ved Thebordet i en ungdommelig Muslins Kjole og Natkappe paa Hovedet, og som til Opbyggelse for denne flyder over af aristokratiske Erindringer, — endog saa Miss Theodora lægger Mærke til den Forandring, der er kommen over Daphne og glæder sig derover. — Til Trods for Tante Sofies Fordomme med Hensyn til hans aandelige Begavelse, hvo kan vel nægte, at Felix Broughton er en elegant Mand med meget fornemme Forbindelser? — O, der kan endnu komme Tider for det, Tante Theodora sætter højest i Verden: Orangeblomster, Silketøjer og Sancton-Kniplinger!

13de Cap.

Aalefiskeriet I.

Da nu Havets Tilstand er saaledes, at Fiskeexpeditionen passende kan begynde, begiver Selskabet sig parviis ned til Stranden.

Margot og Jean-Marie, barbenede og bevaebnede med en kort, astumpet Haffe, det sædvanlige Baaben ved dette Slags Halejagt, gaae i Spidsen; derpaa følger Tante Hofie, der er udrustet paa samme Maade, med Mester André; saa komme de Forlovede, der, hvis det Nedtrykte i hele deres Væsen taler Sandhed, har mere end sædvanlig Vanskelighed ved at finde Knager, hvorpaa de kunne anbringe deres trivielle, dagligdags, søde Følelsestalemaader; tilsidst komme Daphne og Felix Broughton langsomt bagefter, sladdrende lysteligt i den glade Bevidsthed, at de ikke ere formeligt forlovede.

Det er paa Marets laveste Ebbetid, og rundt omkring paa den brede, hvide Strandbred vrimler det af aalefangende Grupper; Kvinderne ere forshuede med Lygter og holde sig saa vidt muligt paa det Tørre, medens Mændene og Drengene, i Band til midt op paa Livet, skynde sig omkaps for at naae de Banker, der ere bekjendte for at yde den bedste Fangst.

Aftenen er fuldkommen smuk og mild som ved Middagstid; en svag Brise blæser fra Østen, og den oplyses af den pragtfuldeste Mælkevej, der som en Bro af Sølv staaer spændt over den hele Himmelbue. Lidt efter lidt staaer Maanen op lige bagved Gabrielles isolerede Taarn, og — hvo kan sige, hvorledes saadanne Ting hændes? — Daphne opdager, at Sir John Severne er bleven hendes Kavaleer, medens Fætter Felix's og Miss Hardcastles Stikkelse med

hvert Øjeblik blive mere og mere uthdelige i den fjerne Afstand.

Severne er hendes Kavaleer og det for sidste Gang denne Aften; som ganske vist vil blive Slutningen paa deres fortrolige Dmgang; — for en Stund holde de sig til al Slags Hverdagstale ligesom to ligegyldige Bekjendte, der kunne see hinanden igjen imorgen og hver Dag Aaret rundt. Daphne veed, saagodt som om hun havde lært det paa et Dussin Saisoner i London, at for Folk der ere i den Situation, som de ere, er Tausshed en meget farlig Ting, og hun udfylder med Behændighed enhver Pause, som kunde true med at indtræde — Sir John Severne skal ikke finde Vejlighed til at gjøre hende en Tilstaaelse; han skal ikke faae Lov til at yttre et Ord, som det kunde gjøre Clementine Hardcastle ondt at høre; det er hendes uroffelige Beslutning; — ullykkeligviis har Severne ogsaa fattet en uroffelig Beslutning, men den gaaer omtrent i den modsatte Retning.

„Jeg kan dog vel være ganske vis paa, at De vil skrive til mig, Mrs. Chester?“ Han har ikke ventet paa nogen Pause for at anbringe sit Spørgsmaal, og ikke paa nogen Maade ledet hen til det; han kommer ganske pludseligt med det, just som Daphne har bemærket, at Fætteren og Kousinen ere komne ind paa en fejl Vej, — og at de bør gaae efter dem, for at faae dem paa den rette. — „Broughton og Miss Hardcastle komme paa en fejl Vej? — Oh, de ville

nok finde tilbage uden vor Hjælp. — Vil De ikke ganske vist skrive til mig? — De har allerede givet mig Deres bestemte Bøfte; men det er altid en Glæde at høre et godt Ord gjentaget.”

(Fortsættes.)

Bekjendtgjørelse.

Foreslaaede nye Medlemmer

Kgl. Vaabenmaler Chr. Rosenberg.

Marstandiser Th. E. Lynge.

Fr. Petrine Borch.

Selskabets Bogholderkontor,

Vestergade 23, 25 St.

aabent hver Søndag Kl. 8¹/₂—10¹/₂ Form.

Selskabets Kasserekontor

Nørregade Nr. 45, 2den Sal tilhøjre

aabent hver Søndag fra Kl. 9¹/₂ til 11 Form.

A d m i n i s t r a t i o n e n .

Borger-Tidningen.

Tre og halvfemsfindstyvende Aargang.

N°. 8.

Lørdagen den 19de Februar 1881.

Udgivet af Understøttelses Selskabet.

N. G. Calbergs Bogtrykkeri Højbroplads 12 Kjøbenhavn.

Bekjendtgjørelse.

I Henhold til Lovens § 34 a opfordres herved de af Selskabets Medlemmer, der maatte ønske det, til inden tre Uger fra Dato at indkomme med Forslag om nye Repræsentanter istedetfor de efter Tour fra-trædende.

I den Anledning ere Medlemsfortegnelserne frem-lagte til behageligt Eftersyn hver Formiddag fra Kl. 8^{1/2}—10^{1/2} paa Selskabets Bogholderkontor, hvor lige-ledes de eventuelle Forslag bedes afleverede.

Administrationen for det forenede Under-støttelseselskab d. 15 Februar 1881.

C. N. Laurup. A. G. Reimann. D. F. Olsen.

Rierrumgaard.

In Blaastrømpe.

By Mrs. Edwardes.

(Oversat af Th. Olivarius.)

13de Cap.

Kalefiskeriet I.

(Fortfat.)

„De ønsker maaske ogsaa, at jeg skal skrive Brevet to Gange, for at De to Gange kan glæde Dem? — Bed De vel, at Tante Theodora siger, at jeg ikke taler Engelsk efter Grammatikkens Regler, og De indseer nok, at hvad nu Skrivningen angaaer, saa —“

„Mener De da, at jeg vil sætte mig hen og analysere Deres Breve med et Lexikon paa den ene og Murrays Grammatik paa den anden Side?“

„De vilde maaskee finde det svært nok at analysere en af mine Sætninger; men seer De — Tante Theodora skriver de nydeligste Breve, man kun kan tænke sig, og hun behøver ikke engang at skrive Kladder

til dem; — hver Følelse er korrekt udtrykt; — hvert Ord — —“

„Mrs. Chester! har De ifinde at foreslaae mig, at Frøken Theodora skulde være min Korrespondent istedetfor Dem?“

„Korrespondent! Oh, Sir John! De kan nok indsee, at det kunde jeg aldrig blive. Naturligviis vil jeg opfylde mit Løfte og skrive eengang til Dem, men saa — —“

„Seg forstaaer Dem, en formel Skrivelse i hvilken De haaber, at jeg har havt en lykkelig Rejse samt meddeler mig, om Vejret har været mildt eller koldt, — at Høstudfigterne ere lovende, — at Frø-
nerne Banfittart sende deres venligste Hilsner, — at Poul mindes mig, men maaske dog ikke saa levende, som han mindes Fætter Felix's brændte Mandler.“

„Poul skal mindes Dem, saalænge mit Liv varer,“ svarede Daphne alvorligt. — „Hvad Brevskrivning angaaer, saa kunde der gjerne gaae ti, tyve Aar uden at jeg skrev til Folk; men jeg vilde dog i mit inderste Hjerte erindre dem med den samme Taknemmelighed.“

„Er jeg saa lykkelig at være indbefattet iblandt disse begunstigede Folk?“

„Det veed De, at De er. De veed,“ fortsatte hun hæft, uden Tøven og med en fast Stemme, „at jeg vil tænke med Inderlighed baade paa Dem og Miss Hardcastle, baade nu og i de mange Aar, der følge paa Deres Brhllup.“

I nogle Minutter gaaer den unge Severne taus og nedslagen videre; endelig udbryder han med en Stemme, der rhyter af Hestighed: „Det er en let Sag for Dem, der Intet føler, at tale saa roligt om de mange Aar, der ville komme, men som for mig ville blive et Liv i Glendighed! — Ja, Mrs. Chester!“ — hun er standset, har vendt sig bort fra ham og i Taushed hævet sine Hænder, ligesom for at afvende den Erklæring, som hun ikke længre kan undgaae — „det er saa seent paa Dagen, at De ikke kan undslaae Dem for at høre paa mig. — De kan ikke være uvidende om, — De kan ikke lade som om de ikke veed, — at jeg elsker Dem! — Lad det være en Brøde — men De bør vide det reent ud, førend vi sige hinanden Farvel!“

(Fortsættes.)

Bekjendtgjørelse.

Foreslaaede nye Medlemmer

Malermester Cai D. M. Brandt.

Bødtermester Carl Chr. Fr. Guntel.

— Vilh. L. Guntel.

Selskabets Bogholderkontor, Vestergade 23, 25 St.

aabent hver Søndag Kl. 8¹/₂—10¹/₂ Form.

Selskabets Kassererkontor

Nørregade Nr. 45, 2den Sal tilhøjre
aabent hver Søndag fra Kl. 9¹/₂ til 11 Form.

Administrationen.

Ekstrakt

af

4de Kvartals-Regnskab 1880

for

det forenede Understøttelses-Selskab.

Indtægt.

	Kr.
1. Kassebeholdning fra forrige Kvartal	4,55
2. Halvaarligt Kontingent:	
Restance fra forrige Kvartal 265 Kr. 66 Øre.	
anviist for dette Kvartal Kr. 6,118 28	
K.S. Maj. Kongens Bidrag — 40	
<u>6,158 — 28 —</u>	
	6,423 Kr. 94 Øre.
deraf er indkommet Kr. 5,821 12	
affkrevet som uerholdelig — 60 50	
<u>5,881 — 62 —</u>	
Restance ultm. dette Kvartal	542 Kr. 32 Øre.
3. Ugentlige Indtægter for Bladet „Borgervennens“ 92de	
Aargang Nr. 40—52 inkl.	1,43
4. Renter for 1/2 Aar:	
af Activer:	
Kr. 200,000 paa Indskrivb. Kr. 4000	
— 800 Kbh. KommuneL. — 16	
<u>4016 Kr. „ Øre.</u>	
af Legater:	
Eibeschiøts Legat til Ubl. Kr. 1000	
do. do. til Underst. — 100	
W. P. Heymanns do.:	
Kr. 400 — 8 06	
B. M. Goldschmidts do.:	
Kr. 100 — 1 96	
<u>1,110 — 02 —</u>	
af Sparekassen for Kbh. og Omegn	<u>32 — 41 —</u>
5. Afdrag paa Laan:	
Restance fra forrige Kvartal 1,578 Kr. „ Øre.	
anviist for dette Kvartal. 4,266 — „ —	
<u>5,844 Kr. „ Øre.</u>	
deraf er indkommet 4,330 — „ —	
Restance ultm. dette Kvartal 1,514 Kr. „ Øre.	
6. En udtrukken Obligation af Kjøbenhavns Kommunelaan	200
	21,49

Kjøbenhavn, den 31te December 1880.

Overensstemmende
C. N. Lautrup. **M.**

Borger-Bennen.

Tre og halvfemsindstyvende Aargang.

N°. 9.

Lørdagen den 26de Februar 1881.

Udgivet af Understøttelses Selskabet.

N. G. Calbergs Bogtrykkeri Højbroplads 12 Kjøbenhavn.

In Blaastrompe.

By Mrs. Edwardes.

(Oversat af Th. Olivarius.)

13de Cap.

Kalefiskeriet I.

(Fortsat.)

Let for hende, som Intet føler! — og under alt dette svulmer Daphnes Bryst som i en Dødskamp; — under alt dette, hvor Dødsfølelsen af sig selv er det eneste Nødvendige, føler hun, at hun kunde gaae til Verdens Ende for at elske ham, for at tjene ham; — ja, for at underordne sig ethvert Løne og føje ethvert

Indfald. — Hun vover ikke at tale, thi hun føler, at ethvert Ord vilde blive en Betsjendelse. — Bludfelig greb Severne hendes Haand, drog hende til sig og saae hende ind i Ansigtet.

Hendes Ansigt var taarevædet.

„Mrs. Chester — Daphne! — Stig mig, at jeg ikke er Dem ligegyldig — at det gjør Dem ondt, at sige mig Farvel for stedse.“

Dg — skjøndt intet Ord, end ikke en Bevægelse af Læberne forraadte hende, saa har dog Severne, inden et Minut er omme, gjættet hendes Hemmelighed.“

„Jeg troer ikke, at naar De tænker paa det Løfte, De har givet, at De burde have talt saaledes til mig.“

Hendes Ansigt er blegt, hendes Bryst hæver sig frampagtigt, og forglemmende Alt, undtagen at hun er lidende, og at han er Skyld i disse Lidelser, omfavner Severne hende med vild Hestighed.

„Mit Løfte!“ gjentager han i stigende Bevægelse. — „Et letfindigt Løfte, givet for mange Aar siden af en Dreng og en Pige, der hverken kjendte dem selv eller Kjærlighed! — og det vil De lægge i Bægtfkaalen, naar Talen er om Deres og min Livslykke, eller om vor fælles Elendighed?“

„Jeg vil, at De skal holde det Løfte, De engang gav Mijs Hardcastle, — det maa koste, hvad det saa vil.“

„Naturligviis; — jeg vil fortælle Mijs Hard-

castle den fulde Sandhed endnu i aften. — Jeg vil tilbagegive hende sin Frihed — en Gave, som De kan være overbevist om, at hun vil modtage med Glæde. — Mrs. Chester!" — hans Stemme er sunken ned til en sagte, bedende Hviſken. — „De elsker mig — vil De blive min Hustru?" — „Jeg vil" er ikke et ſaa forfærdelig Ord at udtale; — ſig det, og lad mig ſkue ſaameget af Himlen, ſom et Menneſke paa denne Side af Døden er i ſtand til at ſkue."

Bed denne Tid har Daphne Chester tilbagevunden ſin fulde Selvbeherſkelse, og er vegen tilbage fra den farlige Strænt, paa hvilken hun nys ſtod.

„Jeg har ſeet nok af Miſs Hardcastle til at vide, at derſom hun ønskede at afbryde Forbindelſen med Dem, ſaa vilde hun viſſelig tale forſt. — Hvad det angaaer, at tage ſin Frihed tilbage, hvis De tilbød hende den, — hvilken Kvinde vilde da vel ſvare Nej i ſaa piinlig en Stilling? — De taler om Lykke; — troer De, — at Lykke kan bygges paa Uretfærdighed? — Sand Lykke paa Faltſhed? — Nuvel, derſom jeg lyttede til Deres Ord i dette Øjeblik, hvor De ſom et Barn er revet hen af en Uges romantiske Fantasier, troer De da ikke, at De i Fremtiden vilde foragte mig, ſom jeg fortjente at blive foragtet? — Ikke? — De veed ikke, hvad De ſiger, og jeg — jeg fortjener Dadel, fordi jeg maafkee har gjort det muligt, at De tillader Dem et ſaadant Sprog."

„Kalder De det, at tale Sandhed, for Faltſhed?"

— Det, at holde et uoverlagt, ubefindigt Løfte, for Verre? — uden at betænke, om det er Løftets blotte Ord, eller dets Mand, der brydes?"

„Jeg vilde langt hellere døe, end træde mellem Dem og det, som De skylder Miss Hardcastle!“ — hun taler med en brudt Stemme, men dog med en Fasthed, der kun kan indgyde ham Agtelse. — „Jeg har for længesiden haft min Deel af Haab og Ungdom, endskjøndt den kun var kort. Jeg har nu kun at agte paa min Pligt. Dersom jeg var en ung Pige, der ikke havde prøvet Lidelser og var egenkærlig af Uvidenhed, da kunde der være en Undskyldning for mig; thi der er en Tid i Livet, da vi ansee Ulykkeligheden for en Ret, der tilkommer os, hvorledes vi end naae den; men denne Tid er forbi for mig. — Sir John! jeg vil til mit Livs sidste Time tænke paa Dem, som en Ven — — —“

„Javel — for Pouls Skyld!“

„Ikke alene for Pouls Skyld, men for Deres egen. — De skilles fra mig i Venlighed?“ søjede hun til; — „De skjænker mig heelt og holdent Deres Tilgivelse?“

„Tilgivelse mellem Dem og mig? — Oh, Mrs. Chester!“ raabte han lidenskabeligt, „nu, denne sidste Aften vi skulle være sammen, saa giv mig et Djæbligs Forsmag — jeg vil ikke sige paa Ulykkeligheden; men paa den Ulykkelighed, der kunde have faldet i min Lod, — siig mig, at dersom jeg havde været fri, saa vilde De

ikke have forkastet mig. — Lad mig kysse Deres Læber — blot en eneste Gang!”

Daphne forblev kold som Maanefkinnet, hvort hun stod. Bludselig greb hun hans Haand og kysfede den.

„Da De reddede Poul gav jeg Dem mange Kys, uden at De bad mig derom“, sagde hun alvorlig; „nu da De beder derom, giver jeg Dem kun Et — Saaledes kommer Livets Lykke til os.“

Dg Severne fortolkede dette Kys rigtigt; han fortolkede det som et Tegn og Pant paa, at deres Stiksmisse var for stedse.

14de Kapitel.

Kalefiskeriet. II.

Imidlertid opførtes en anden Kjærligheds-Scene, mellem vidt forskellige Akteurer og med vidt forskellige Resultater.

„Vi blev afbrudt forleden Dag, min kjære Alem!“ begyndte Fætter Felix, idet han koldblodigt bemægtigede sig Miss Hardcastles Haand og trak hendes Arm ind under sin; „vi bleve afbrudte af nogle stizzetagende Folk paa et, idetmindste for mig, højest interessant Punkt. — Jeg tænker paa at gifte mig.“

„Ja — og Deres Tilbøjeligheder gik i Retning mod Lady Lydia, hvis hun blot ikke allerede havde en Mr. Feringham; eller mod Mrs. de Mauley, hvis hun blot ikke havde Overflodighed af Gæld.“

„Jeg har nu alvorligt overvejet denne Sag fra et andet Synspunkt, nemlig fra den personlige Elskværdigheds. — En saadan Kvinde som Lady Lydia Feringham, selv om hun ikke allerede var engageret, vilde ikke passe for mig til Hustru — heller ikke Mrs. de Mauley.“

„Ikke det?“

„Man har sagt mig, at Mrs. de Mauley sædvanligt synger falskt; naar hun synger aller korrektest er hun en halv Tone for højt; men dette vedkommer ikke Sagen, for enten hun saa synger reent eller falskt, saa synger hun dog. Kvinder, som syng, gjøre naturligtvis Fordring paa Formiddagskoncerter og Aftenunderholdninger, eller aandsbeslægtede Bener, som spille Violoncel.“

„Tilstaae kun aabenhjertigt, at De vilde være jaloux over Deres Kones overlegne Talenter.“

„Deres Erfaring siger Dem, at jeg er af et overordentlig jaloux Temperament; — ikke sandt?“

Miss Hardcastle rødmede; men heldigvis skjulte Tusmørket og hans egne stærkt optagne Tanker denne Svaghed for Fætter Felix.

„Endelig er Lady Lydia — jeg nævner hende kun som et Exempel paa hendes Art — saa gruelig

upræcis. Med en Kone, saa forstyrret som Lady Lydia, kunde man være vis paa, at Ens Fisk de sex Dage af syv vilde blive kogt formeget. Dette passer naturligviis heelt vel for en Mand som Ferringham, der er en rig Mand og kan holde en Kof og en Overkof, som kan forhindre alle Uheld. Dette kunde aldrig gaae an for mig. I tarvelige Kaar ere de huuslige Dyder en Svedbetingelse for en lykkelig Tilværelse."

Mr. Broughton betonedede stærkt de sidste Ord, som om han lettede sin Samvittighed ved at udtale enualmindelig vigtig og med stærkt Besvær erhvervet Livsanskuelse.

"Jeg er vis paa, Klementine! at De er enig med mig i, at for en Stodder som mig ere de huuslige Dyder en nødvendig Betingelse"

"Jeg haaber at De vil finde dem," sagde Miss Hardcastle med lidt tvungen Munterhed. "De huuslige Dyder, Skjonhed, Rigdom, Ungdom og Enkestand ere Egenskaber, som man ikke træffer forenede hver Dag paa Livets befærdede Landevej."

"Paa de befærdede Landeveje? — Nej!" — svarede han, "og det er utst Grunden til, at jeg søger min Udvalgte, mit Ideal, paa de rolige, sjældent betraadte Stier, der findes om Querué-Bay.

Den Haand, der hviler paa hans Arm, skjælver trods al Klementines tilvante Selvbeherkskelse.

Mr. Broughton fortsætter med rolig Sindslige-
vægt.

„Hvad Rigdom, dette glimrende Vegetøj, angaaer,
saa veed De, at jeg ingen Priis sætter derpaa; jeg
er anti-british — en Spartaner med deres oprindelige
Nøjsomhed. En Theaterloge om Vinteren — —.“

(Fortsættes.)

Bekjendtgjørelse.

Foreslaaede nye Medlemmer

Frugt & Grønthandler Ferd. A. Nielsen.
Lidtjener Jens Andersen.

Selskabets Bogholderkontor, Vestergade 23, 25 St.

aabent hver Søndag Kl. 8¹/₂—10¹/₂ Form.

Selskabets Kassererkontor

Nørregade Nr. 45, 2den Sal tilhøjre
aabent hver Søndag fra Kl. 9¹/₂ til 11 Form.

Administrationen.

Borger-Bennen.

Tre og halvfemsindstyvende Aargang.

N°. 10.

Lørdagen den 5te Marts 1881.

Udgivet af Understøttelses Selskabet.

N. G. Calbergs Bogtrykkeri Højbroplads 12 Kjøbenhavn.

In Blaastrømpe.

By Mrs. Edwardes.

(Oversat af Th. Olivarius.)

14de Cap.

Halvfiskeriet II.

(Fortsat.)

„En Theaterloge paa Fief-de-la-Reine formoder jeg.

„En lille Tour til Monte Carlo om Foraaret, en Portion Bis om Sommeren, — med simple Glæder som disse, har jeg fundet Livet herligt, endogsaa som Pebersvend. Var jeg gift med en smuk, blid

Kvinde, som tilbød mig — lad os sige en Kvinde som Daphne — saa kunde jeg nøjes med endnu mindre. Vi vilde leje os et Bondehus ved Havet, — være tilfredse med lave Bærelser og Kjøler af Sirts, spise hakket Faarekjød, — dyrke Roser — —.“

„Jeg veed ikke, Mr. Broughton, om De har lagt Mærke til, at al den Tid, De har haft travlt med Deres Visdoms-Tale, har jeg gaaet her, og er bleven aldeles vaad om Fødderne. — Det skulde meget undre mig, om disse barbariske Expeditioner virkelig ere satte i Scene for Fornøjelsens Skyld.“

Miss Hardcastles Tone er bidende — saa bidende, at Felix Broughton lader hendes Haand slippe bort fra sin Arm, sætter sit Dje-glas paa Næsen og seer sig velbehagelig om i Maanefkinnet.

Det er aabenbart, at de ere komne temmelig langt bort fra den Vej, der var dem anvist at følge. Lave, tangbedækte Klipper med spredte Vandpytter imellem indeslutte dem paa de tre Sider, medens et Vandløb paa en Snees Alens Bredde, der dog ikke vil gaa dem højere end til Ankelen, affjære dem paa den fjerde og maa gjennevades, hvis de atter ville naae tilbage til den faste hvide Strandbred om Queruée Bay.

„Jeg vil ikke gaae den samme Vej tilbage, dersom det er deres Mening; — jeg er allerede dødstræt,“ sagde Klementine med mere Uforstand, end hun ellers plejede at lægge for Dagen i sin Opførsel; — „og

jeg vil ikke vade gennem mere Vand; — jeg er allerede vaad nok; — jo, det er en dejlig Fornøjelse!”

Til disse Bemærkninger svarede Mr. Broughton i et Par Minutter Intet. Derpaa lod han sit Dje-glas falde af Næsen, foldede Armene som en Mand, der er forberedt paa at møde ethvert Udfald af Kvin-deluner, og bemærkede endelig sagtmødt: „Da De bestemt nægter at gaae tilbage, min kjære Klementine; saa have vi tre Udveje tilbage: Enten maa De vade igjennem Vandet, som ligger her for os; — eller De maa tillade mig at bære Dem over; — eller blive hvor De er og drukne, naar Floden stiger; — ja, det er vist, saaledes staae Sagerne.”

„Lade Dem bære mig over! — og De vilde virkelig udsætte Dem for en saadan Anstrengelse for nogen Anden, end den smukke blide Kvinde, som tilbeder Dem, — dette Mønster, som skal omvende Dem fra Monte Carlo og Sis, til haffet Faarekjød — Daphne! — Jeg er vis paa, at jeg handlede klo-gest i, at gjøre som Manden i Victor Hugos Novelle, blive hvor jeg er og drukne, naar Floden kommer.”

„Skulde Victor Hugos Mand ogsaa bære En over?” spurgte Fætter Felix med stor Interesse. „De veed, at jeg aldrig læser Romaner. Havde Victor Hugos Mand ogsaa En, som han skulde bære over? — og var hun tung?”

„Det var bedre, om De selv saa til at komme

over med saa lidt Besvær, som muligt, Mr. Broughton. Mrs. Chester er sandsynligviis allerede hjemme nu, og er maaskee bekymret for Dem; — og maaskee vilde De derhos være saa venlig, at bede Sir John Severne komme ned og hjælpe mig."

„Jeg har eengang baaret Dem paa Armene, kan jeg huske; det var i zoologisk Have, for at De kunde see Bjørnene, men De var ingen Byrde, som det er værd at tale om. Det er rigtignok adskillige Aar siden; og skulde jeg saa endelig finde Dem for tung, saa kan jeg sætte Dem ned paa Halvvejen. Kom nu Barn!"

Miss Hardcastle kan vel være fem Fod og to Tommer høj; Fætter Felix holder godt og vel sine sex Fod, og løfter hende op, saa let som et Barn løfter en Ratteskilling, og uden hun faaer Tid til at gjøre Indsigelser, spadserer han kjæft affted med hende. Da de vare komne midt i Bækken, standsede Mr. Broughton.

„Jeg gjorde mig ingen Forestilling om, at det vilde være saa behageligt," bemærkede han, idet han i Maaneskinnet alvorligt betragtede det fine, blege Ansigt, der var ham saanær.

„Hvad er behageligt?" spurgte hun ærgerligt, „at vade i muddret Vand med tynde Støvler?"

„At bære Folk — jeg mener, at bære Dem! — Nlem! dengang i den zoologiske Have, som jeg nys

talte om, — husker De det, dengang lagde De Deres Arme om min Hals?"

„Jeg husker slet ikke Noget af alt det; det Hele er vistnok en opdigtet Historie.“

„Og da jeg gav Dem for en Shilling Honningfager til Bjørnene, saa kysede De mig — paa min Nese! det gjorde De. Veed De hvad, Klementina? — Jeg vilde ønske, at her var Bjørne at kjøbe Honningfager til.“

„Og jeg vilde ønske, at De vilde være saa artig at sætte mig ned strax, Mr. Broughton!“

„Ned i Bækken?“

„Nej, naturligvis paa den anden Side; og dersom De kunde undlade at see saa stift paa mig, vilde De gjøre mig en stor Tjeneste; — jeg bliver nervøs.“

„Dersom vi blot for er Djeblik, inden vi faae fat paa Daphne og Sir John, kunde indbilde os, at vi vare i zoologisk Have, og at det var to Nar tilbage, — saa vilde De sige: Fætter Felix jeg holder Tusind Gange mere af Dem, end af noget andet andet Menneske i Verden.“

Miss Hardcastle vender Ansigtet bort; hun føler at alt Blod maa være vegen bort fra det, og skjøndt hun bevarer Herredømmet over sin Stemme, skjælver hendes Læber dog ved hvert af de ørkesløse Ord, som Felix Broughton yttret.

„Jeg har vistnok sagt mange Ting for to Nar

siden, som nu vilde være paa urette Sted," mumlede hun.

„Paa urette Sted? — Ja! — — men ogsaa usande?“

„Ja, naturligviis!“

Han bærer hende over Vandet, sætter hende sikkert ned paa den faste, tørre Strandbred og de fortsætte deres Vej i Tausked, Miss Hardcastle bryder den først.

„Mrs. Chester er utvivlsom en elskværdig Personlighed; — den Staffel minder mig altid om en af Thackeray's gode Kvinder, og det er unægteligt, at hun har et smukt Ansigt. Denne røde og hvide Hudfarve er meget behagelig, indtil den omsider med Tiden bliver grov, og skøndt intet af hendes Ansigtstræk kan taale en streng Kritik, saa gjøre de dog med hendes dejlige, hvide Tænder og hendes Livlighed fuldstændigt Indtrykket af Skønhed; — men alligevel — at tænke sig, at Felix Broughton, det mest forvænte af alle levende Bøesener, skulde kunne tilbringe Resten af sine Dage med hende! — denne Felix Broughton, som i Virkelighed selv slet ikke er underholdende, men som dog forlanger, at enhver Kvinde, som han kommer nær, skal være en Madame de Maintenon og mere ham! — Nej, nej! — Siig mig, Felix! — thi De har gjort mange Timers Erfaringer — kan Daphne virkelig gjøre en sund og forstaaelig Bemærkning om nogetsohmhelst Malerie?“

„Derom kan jeg ikke sige det Allermindste!“ svarede Felix hurtigt; „men at Mrs. Chester under alle Omstændigheder seer yndig ud, det er jeg vis paa.“

„Og De mener, at den Kunst at see yndig ud, endogsaa hos en Kvinde, der fattes Aand, men som forstaaer at passe Middagstimen, vilde være tilstrækkelig til at gjøre en livsvarig tête-à-tête taalelig?“

„Jeg mener, at Intet i Verden vilde gjøre en livsvarig tête-à-tête taalelig,“ svarede Mr. Broughton; „en tête-à-tête af hvilket som helst Slags er det Sidste, jeg vilde tænke paa i Ægtestanden.“

„Heller ikke naar De nu skal spise hakket Faarekjød i Bondehuset, dyrke Deres Roser, men give Afkald paa Sis og Monte Carlo?“

„Ah — det Bondehus . . . det var et Luftkastel! Lad os holde op med at tale i Billeder, Klem! Lad os tale om den eneste Ting, som vedrører os selv, os selv alene — om Deres Giftermaal.“

(Fortsættes.)

Bekjendtgjørelse.

Torsdagen den 17de Marts d. A. Eftm. Kl. 6 afholdes den aarlige Repræsentsantsforsamling paa Østergade Nr. 54, i hvilken der bliver

1. at tage Bestemmelse om de i forrige Aar indkomne Ansøgninger om Laan og anden Understøttelse
 2. at foretage Valg af nye Repræsentsanter m. m.
- Til denne Forsamling indbydes herved D'Hrr. Repræsentsanter.

Administrationen for det forenede Understøttelseselskab. Aabn. den 1ste Marts 1881.

C. N. Laurrup. A. E. Reimann D. F. Olsen.

Kierrumgaard.

Bekjendtgjørelse.

Foreslaaede nye Medlemmer

Fabrikant Carl Lund.

Hnseier S. Andersen.

Selskabets Bogholderkontor,
Vestergade 23, 25 St.

aabent hver Søndag Kl. 8¹/₂—10¹/₂ Form.

Selskabets Kassererkontor

Nørregade Nr. 45, 2den Sal tilhøjre

aabent hver Søndag fra Kl. 9¹/₂ til 11 Form.

Administrationen.

Borger-Tidningen.

Tre og halvfemstndstyvende Aargang.

N°. II.

Lørdagen den 12te Marts 1881.

Udgivet af Understøttelses Selskabet.

N. G. Calbergs Bogtrykkeri Højbroplads 12 Kjøbenhavn.

Bekjendtgjørelse.

Torsdagen den 17de Marts d. A. Eftm. Kl. 6 afholdes den aarlige Repræsentantsforsamling paa Østergade Nr. 54, i hvilken der bliver

1. at tage Bestemmelse om de i forrige Aar indkomne Ansøgninger om Laan og anden Understøttelse
 2. at foretage Valg af nye Repræsentanter m. m.
- Til denne Forsamling indbydes herved D'Her. Repræsentanter.

Administrationen for det forenede Understøttelseselskab. Kbhvn. den 1ste Marts 1881.

C. N. Lantrop. A. G. Reimann D. F. Olsen.

Kierrumgaard.

In Blaastrømpe.

By Mrs. Edwardes.

(Oversat af Th. Olivarius.)

14de Cap.

Malefiskeriet II.

(Fortsat.)

Hun krumpede sig som under et Slag; — Felix Broughton ændrede det ikke og vedblev roligt:

„Deres tilkommende Huusbond er unægtelig en ung Mand af stor Dygtighed. Han har uden tvivl skønne Udsigter til med Tiden at skabe sig et Navn i Politiken.“

„I Politiken!“ gjentog Klementina sørgmodig.

„Ja, Sir John og jeg have et Par Gange i den senere Tid talt alvorligt sammen, og jeg er overbevist om — eller han er overbevist om — at han har en Fremtid for sig. De kjender nok den Troesbekjendelse, som jeg og alle døvne Folk hylde, Klem! — Severne har ikke alene den fantasirige Tro, at Livet bestaaer

i at handle, men ogsaa den, at han, Severne, vil være istand til at udrette Noget, og at han skal efterlade sig det menneskelige Samfunds Affairer i en bedre Stand, end han fandt dem. — Han tænker ogsaa paa at komme ind i Parlamentet og der udvirke Reformer for det taknemmelige Fædreland. — De kan være vis paa, at naar han træder ud af Armeen, vil han træde i Forbindelse med Kostskoler og Arbejdsforeninger, — ja maaskee med Tiden udgive Stridskrifter og Afhandlinger.

„Jeg hader Afhandlinger!“ raabte den stakkels lille Blaastrømpe; „jeg er bleven plaget med Bøger, Skribenter og Fermheder af alle Slags, lige siden jeg har kunnet gaae alene. Det er ikke smukt af Dem, at drille mig paa denne Maade.“

„De talte frit og aabent om min Udvalgte, Klementina.“

„Deres Udvalgte! — De har dog vel ikke ifinde at fortælle mig, at Mrs. Chester — —“

„Jeg har ifinde“, sagde Felix Broughton med en pludselig Forandring i Stemmen og bemægtigede sig atter hendes Haand, „jeg har ifinde, slet ikke mere at tale om Mrs. Chester eller Sir John Severne, men om Dem og mig. Klem, min Søde! hvorlænge er det vel siden, at vi fattede Kjærlighed til hinanden?“

„Kjærlighed?“ stammede hun, veg frygtfuld tilbage og vedblev med en Stemme, for hvis Alvor Felix Broughton ikke var ufølsom, — „vi — vi have

stedse været hengivne og hjærlige Fætter og Kousine, vil jeg haabe?"

„Det have vi slet ikke været,“ afbrød Fætter Felix hende brat; „husker De et Børnebal i *Et on Place*, hvori De deltog med mig? — Oh, det er mange Aar siden; — jeg bar endnu Vaaben i hendes Majestæts Tjeneste.“

„Det var et Koustumebal, halvt for Børn, halvt for Vorne. — Indbydelsen dertil kom fra Dem. — Enhver Fornøjelse, jeg nød i min Barndom, kom fra Dem. — Ja, jeg husker det Hele, som om det var igaar.“

„De var klædt som Minerva; — oh, en stakfels mager Minerva var De, overbebyrdet med Værdom, — og jeg var i min rigtige Dragt, en Grønskolling fra det nittende Aarhundrede i Skarlagens Frakke med Guldbrodering.“

„De skrev Deres Navn for alle mine Dandse og gav mig Lov til at svingte Dem — svingte Dem — hvis tilfældigvis en Dandser, som jeg syntes bedre om, skulde melde sig.“

„Tilstaa dog, Clementina! at den Aften følte De Kjærlighed for mig?“

„Hvorledes kunde det være anderledes? — De var en voksen Officeer og „Sir“, — jeg var en ubekjendt Pige paa elleve Aar, uden Bekjendtskaber.“

„Godt — og, saa da Sorgen kom, — da jeg maatte opgive den Skarlagens Frakke, Guldbroderin-

gen og Alt — ja, for den Sags Skyld, England med —; — vo skrev da de kjærligste Breve til mig? — Min Kjære!" vedblev Mr. Broughton ømt, „jeg gjemmer endnu disse Breve, der ere altfor godt sammensatte og bogstaverede af et Pigebarn paa elleve Aar, men dertil fyldt indtil Randen med Kjærlighed, Medlidenhed og et Tilbud — ja, Klem! det er et Faktum — om at sammenspare Deres Lommepege til mig, dersom sex Pence om Ugen kunde være nogen væsentlig Hjælp for mig.“

„Alt dette er nu saa længe siden,“ svarede hun næsten uhorligt; „jeg elskede Dem med et Barns Kjærlighed, — det veed jeg, — det vilde være latterligt at nægte det.“

„Saa gif der en lang Tid. — Ved kjærlige Slægtninges Hjælp, der ønskede mig anbragt saa langt borte fra sig som muligt, fik jeg en diplomatisk Post i Wien, hvor der Intet var at bestille og tilsvarende Løn, og i fem Aar troer jeg kun, at jeg var to Gange i London; — og saa en skøn Morgen fik jeg et Brev fra Mrs. Hardcastle, hvori hun fortalte mig Deres Forlovelse med Severne.“

„Jeg var kun en Skolepige, ikke atten Aar gammel,“ svarede Miss Hardcastle afværgende; — „jeg havde meent, at naar jeg blev forlovet, saa skulde jeg blive fri for Fräulein Schnappers „ismer“ og „ologier“; — jeg var en Taaabe; — hvorfor skulde jeg ikke bruge det rette Udtryk? — Svad Dem

angaaer, Felix! saa troede jeg, at De forlængesiden havde glemt mig. — Jeg erindrer, at vi meer end een Gang horte, at De skulde giftes, og — —“

„Jeg bar denne Nyhed med saa megen Ro, som det stod i min Magt. — Hvad Udsigterne med Hensyn til Fødsel og Penge angik, saa følte jeg, at De ikke kunde have gjort noget bedre Valg end den unge Severne, og jeg sagde mig selv, at det var bedst saaledes. — Saa, siden den Dag jeg atter saae Dem, og hver Dag senere, saa har jeg været vis paa
 Allem! . . . at vi elskede hinanden. — Bliv ikke bange,“
 søjede Mr. Broughton hurtigt til, „jeg skal ikke overskride det Sømmeliges Grændser. — Naar De engang er Lady Severne, saa stol De kun paa, at jeg skal være taus nok, — men nu har jeg Lov til at tale, ligesaavel som den Staffel, der skal hænges imorgen.“

„Oh, Fætter Felix!“ — hun løftede sit stærkt bevægede Ansigt op mod hans — „oh, havde De blot talt tidligere! Jeg har altid holdt saa . . .“ —
 Her kvaltes hendes Ord af Taarer.

O! — I, med Møje lærte filosofiske Systemer! — I, den sunde Forstands Opfattere! — I, leuto-
 niske Gouvernanter! — dertil have I bragt det! —
 Et Pigehjertes heftige Uro — en Nerverystelse (Ganglion) — har viist sig stærkere end Eder Alle tilsam-
 men.

15de Cap.

Parrede.

Rosentiden er forbi, det grønne blomstrende Aar er bleven brunrødt. Banker af karmoisinrøde Æbler i enhver Frugthave antyde, at Frugtmostilberedelsen er forhaanden. Kornmarkerne staae bare, den sidste Indsamling af Tang er tørret og sat i Stak. Naar vi gaae forbi Haverne ved Hytterne, saa hilser den sødlige Duft af Lavendler, Nelliker og Levkøjer os ikke længere; — Bedene prunke med Blomster uden Duft: Solsikker, Dahliaer, Georginer og Krysanthemum, Sommeren har faaet sit Dødsbudskab; men ligesom mangt et dødsdømt Menneske hæver det Panden stolt — saa stolt, at naar det ikke var for de korte Dage, de tausø Hækker, hvorfra Ingen munter Fuglekvidren lyder — saa kunde man endnu troe, at Foraarets Puls slog, og at den smilende Mai og Sommeren var ifærd med at komme.

Det er en mild skyfri Eftermiddag seent i October, og Fief-de-la-Reine ligger atter badet i Solskinnet; Hovedbygningens og Udhusenes ephuebklædte Mure, den gulnede Have, den perlesfarvede Himmel, — Alt synes sammensmeltet til et smilende, blidt Efteraarshillede. Bierne, der ikke ane, at deres Dom

snart er forhaanden, summe lysteligt om mellem Blomsterbedene, der ere saa pynteligt holdte, som om det kunde være i Junimaaned. Gylde Græskar ere lagte paa Meieriets Tag for yderligere at modnes. Urter og Rindser til Brug i Vintertiden ligge spredte paa Lagener udenfor Husets Indgang for at tørres.

(Fortfættes.)

Bekjendtgjørelse.

Selskabets Bogholderkontor,
Vestergade 23, 25 St.

aabent hver Søndag Kl. 8¹/₂—10¹/₂ Form.

Selskabets Kassererkontor

Nørregade Nr. 45, 2den Sal tilhøjre

aabent hver Søndag fra Kl. 9¹/₂ til 11 Form.

A d m i n i s t r a t i o n e n .

Borger-Bennen.

Tre og halvfemsfindstyvende Aargang.

N°. 12.

Lørdagen den 19de Marts 1881.

Udgivet af Understøttelses Selskabet.

N. G. Calbergs Bogtrykkeri Højbroplads 12 Kjøbenhavn.

In Blaastrompe.

By Mrs. Edwardes.

(Oversat af Th. Olivarius.)

15de Cap.

Parrede.

(Fortsat.)

Lille Pouls skingrende latter lyder muntert i den stille Luft fra Frugthaven, hvor Tante Hosié og han vare beskjæftigede med den sidste Indsamling af Mispler og Octoberpærer. Gjennem de aabne Kjøfkenvinduer kunde man høre den gamle, klagende Bise, som Margot, der nu, da det fornødne Antal Skeer

og det nødvendige Linned var tilveiebragt, skulde giftes til Juul, sang med klare Toner:

„Belle diguedi,
Belle diguedaine,
Belle diguedon,
Dondon, dondon“.

. . . „En aldeles arkadist Scene,“ bemærkede en Stemme besynderlig forandret og mildnet, siden vi sidst hørte den, idet et Kjøretøj standsede foran Fief-de-la-Reines Gitterlaage, — den samme Gitterlaage, ved hvilken Severne og Mrs. Chester saa ofte havde dvælet før de skiltes ad. — „Dersom vi nogensinde give Slip paa Stads og Forsængelighed, Sir John! saa ville vi søge til Quérueé og der opslaae vor Eremitbolig. — Naa, hvor Daphne vil blive overrasket — hvis hun ikke imidlertid er tagen bort, eller er bleven gift med Landsbhypræsten. — Daphne — genus monogynia, classe octandria. — Ah, hvor det gjør godt at føle, at man aldrig mere skal være nødt til at kalde Tingene ved deres latinske Navne.“

Dg i det næste Minut vandrer Klementina med et Ansigt, der er mere straalende end Oktober Solen selv, op ad den Gang, der fører lige hen til Dagligstuevinduerne, med Sir John Severne ved sin Side.

Jeg sagde, at hendes Stemme var bleven mildnet, hendes Smil straalende, — men selv Klementinas Gang er bleven lettere og mere ungdommelig siden hun sidste Gang besøgte Fief-de-la-Reine. Hendes

splinternye Dragt i alle dens Enkeltheder, vilde for ethvert Kvindesøie røbe Bruden, selv om hendes blodtede venstre Haand med Bryllupsringen ikke havde kundgjort det.

Og der var Kvindesøine, som iagttog hende — Dine, som ifkun med Møie kunde holde Taarene fra deres klare Dyb tilbage.

Med Alvor havde Daphne Chester hærdet sit Hjerte til at imødegaae denne Time, — denne grusomme Time, da hun skulde gjensee Severne og hans Husfru; og dog, — nu da dette Gjensyn kom saa uventet for hende, syntes det Haarde i denne Prøve næsten at overgaae hendes Kræfter. I de sidste tre Maaneder havde Tanken paa, hvad hun havde opofret, holdt hende opreist. Under Trykket af den Fristelse, at gribe den Haand, der bødes hende, og derved vinde personlig Lykke, havde hun fundet Kraft til at stille sig mellem den Mand, som elskede hende, og denne Mands Svaghed, — og Bevidstheden om fjækt at have opfyldt sin Pligt havde styrket hende, medens Taarer vædede hendes Hovedpude, hendes Dine tabte deres Glans og hendes blomstrende Kinder bleve blege.

(Fortsættes.)

Bekjendtgjørelse.

Foreslaaede nye Medlemmer:

Smedemester Lieutn. P. W. Høst
 Skrædermester Carl Larsen
 Bødkermester L. Jacobsen
 Tømmermester Lieutn. J. E. Sjørgensen
 Grosserer E. L. Schmidt
 Skibsbygmester M. Strøm Dm. og R. D.
 Grossererer og Tømmerhandler J. E. Trier.
 Murmester Wilhelm E. G. Røhler R. D.
 Tømmermester Carl Cortsen Dm.
 Blikkenslagermester E. Maribo
 Jernstøber Chr. Ludvigsen
 Architect E. Abrahams
 Mønstremester J. B. R. Berlin
 Grosserer Hans Just
 Prokurator L. F. Rod
 Frk. Thora A. Kroll.

Selskabets Bogholderkontor, Vestergade 23, 25 St.

aabent hver Søndag Kl. 8¹/₂—10¹/₂ Form.

Selskabets Kassererkontor

Nørregade Nr. 45, 2den Sal tilhøjre
 aabent hver Søndag fra Kl. 9¹/₂ til 11 Form.

Administrationen.

Regnskabet

for

Maret 1880.

Ove

over det forenede Understøttelses

Debet

	Kr	Pr	Kr
1. Pensioner			10,471
2. Gratificationer... ..			14,730
3. Ugebladets Trykning			1,624
4. Administrationsudgifter:			
a Lønninger	6,638	62	
b andre Udgifter	868	75	7,507
5. Diverse Udgifter: Indkjøb af en Oblig. paa 200 Kr.			195
6. Sibeschütz Laanefond: Udgiwt			395
7. Overskud			641
Balance			35,565

Det forenede Understøttelses

Kjøbenhavn, den 31te December 1880.

igt

Selskabs samlede Indt. og Udg. i 1880.

Credit

	Kr	Ør	Kr	Ør
. Renter.....			14,580	32
. Røttingenter:				
a halvvaarlige 12,260 Kr. 57 Ø				
Hs. Maj. Kongens Bidrag 160— " "	12,420	57		
b yentlige.....	5,676	86	18,097	43
i. Diverse Indtægter:				
for Lovbøger.....	71	63		
Leatrenter.....	220	04		
1/2 Afgift af Laanefondet.....	395	78		
enudtrukken Obligation.....	200	"	887	45
1. Gieschütz Laanefond: Indtægt.....			2,000	"
Balance.....			35,565	20

Selskabs Bogholder-Kontor.

Kierrumgaard.
Bogholder.

Status

imlede Formue, den 31te December 1880.

Credit

	Kr	Ør	Kr	Ør
Saldo fra 1879:				
rentebærende Obligationer:				
1 Indskrivningsbeviis for Kgl. 4% Obl.				
200,000R. „ Ø				
2 Kbhvns. Kommune Obl. 800 — „ -				
3 9100 £ danst-englst 4%				
Obl. a 1700 Kr. 154,700 „ -	355,500	„		
rentefri Udlaan	30,120	„		
Kassebeholdning:				
1 Restancer:				
for Laan 1252R. „ Ø				
for Kontingent 526 — 32 -	1,778R.32Ø			
2 Kontant	12,810R.89Ø	14,589	21	400,209 21
. Overskud i 1880:				
Laanefondets Overskud (2000 ÷ 395R.78)	1,604	22		
det almindelige Fonds Underbalance ..	÷ 962	61	641	61
Balance			400,850	82

Skabs Bogholder-Kontor.

Nierrumgaard.
Bogholder.

Ove

over det almindelige Fond

Debet

	Kr
1. Pensioner	10,471
2. Gratificationer	14,730
3. Ugebladet	1,624
4. Administrations Udgifter	7,507
5. Diverse Udgifter	195
Balance	34,527

Sammes Statu

	£	Kr
1. Tilskud til Dækning af Aarets Underbalance		962
2. Saldo d. 31. December 1880:		
a rentebærende Obligationer (nominel Værdi)	9,100	200,800
b Kassebeholdning:		
Restancer for Kontingent	542R.32D	
Kontant.	5,625—86	6,168
Balance	9,100	207,930

Det forenede Understøttelse

Kjøbenhavn, d. 31. December 1880.

igt

Indtægter og Udgifter i 1880.

Credit

	Kr	Ør
Renter	14,580	32
Kontingenter	18,097	48
Diverse Indtægter	887	45
Underbalance	962	61
Balance	34,587	81

den 31. Decbr. 1880.

	£	Kr	Ør
albo fra 1879:			
a rentebærende Obligationer (nominel Værdi)	9,100	200,800	"
b Kassebeholdning:			
estancer for Kontingent	526R. 32Ø		
kontant	6,604—47-	7,130	79
Balance	9,100	207,930	79

elskabs Bogholder-Kontor.

Nierrumgaard.
Bogholder.

Det Eibeskiök^{fte} Laanefonds

Debet

	Kr	
1. Nye Ublaen:	16,100	,
2. 1% Afgiwt til det alm. Fond	395	7
3. Kassebeholdning den 31 Decbr. 1880	9,470	6
Balance	25,966	4

Gammes Statu

	Kr	
1. 1% Afgiwt af Kapitalen til det alm. Fond . . .	395	
2. Saldo d. 31. December 1880:		
a rentefri Ublaen 29,712Kr. „ Ø		
b Kassebeholdning:		
Restancer for Laan 1,514Kr. „ Ø		
Kontant. <u>7,956—64</u> -	9,470Kr.64Ø	
	39,182	6
Balance	39,578	4

Det forenede Understøttelses

Kjøbenhavn, den 31. December 1880.

Indt. og Udg. i 1880.

Credit

	Kr	Ør
Rasfebeholdning fra 1879	7,458	42
Tilskud fra de Gibeſchſkyſke Legater	2,000	"
Afdrag paa Udlaan	16,508	"
Balance	25,966	42

den 31. Decbr. 1880.

	Kr	Ør
Saldo fra 1879:		
a rentefri Udlaan 30,120Kr. „ Ø		
b Rasfebeholdning:		
Restancer for Laan 1,252 Kr.		
Kontant 6,206—42	7,458Kr.42Ø	
	37,578	42
Tilskud fra de Gibeſchſkyſke Legater	2,000	"
Balance	39,578	42

elskabs Bogholder-Kontor.

Nierumgaard.
Bogholder.

Summarisk

det forenede Understøttelses-Selskab

	Kr
Indtægt.	
1. Saldo ifølge Kassebogen ultimo 1879.	12,810
2. Halvaarlige Kontingenter	12,404
3. Ugentlige Kontingenter	5,748
4. Renter	14,790
5. Legater	220
6. Eibeskyt Legat til rentefri Laan	2,000
7. Laans Afdrag	16,246
8. Optaget Laan i Nationalbanken	18,600
9. Salg af en udtrukken Oblig. af Kbhns. Kommune.	200
	83,020

Det forenede Understøttelse

Kjøbenhavn, den 31te December 1880.

Ekstrakt

Kasse-Regnskab for Aaret 1880.

Udgibt.	K ^a	Ø ^r
Pensjoner	10,471	"
Gratifikationer	14,730	"
Ugebladets Trykning	1,624	"
Gager og Lønninger	6,638	62
Administrationsudgifter	868	75
Rentefri Udlaan	16,100	"
Tilbagebetalt Laanet til Nationalbanken med Renter	18,810	05
Kjøb af en Oblig. af Kbhns. Kommune. stor 200 Kr.	195	44
Saldo ifølge Kassebogen ultimo 1880	13,582	50
	83,020	36

Selskabs Kasserer-Kontor.

E. Borgen,

Selskabets Kasserer.

Borger-Bennen.

Tre og halvfemsindstyvende Aargang.

N°. 13.

Lørdagen den 26de Marts 1881.

Udgivet af Understøttelses Selskabet.

N. G. Calbergs Bogtrykkeri Højbroplads 12 Kjøbenhavn.

In Blaastrompe.

By Mrs. Edwardes.

(Oversat af Th. Olivarius.)

15de Cap.

Parrede.

(Fortsat.)

I hendes Ungdoms første Ulykke, da Barry Chester forlod hende, var hun buffet under uden Modstand, — kunst under Følelsen af sin egen Ubetydelighed, under Bevidstheden af, at hun ligesaa lidt var istand til at forandre noget i sin egen Skjæbne, som en enkelt Tagge i et Hjul kunde bringe et helt Maskineri

i Uorden. Kjærlighed, denne store Opdrager, havde udvidet hendes Erfaringskreds; hun havde lært, hvorledes et Tab, betragtet ikke blot som en blind Nødvendighed, ved Tidens heldbredende Kraft kan blive en aandelig Gevinst for den Tabende. Og dog nu . . .

. . . Nu, — hvilke Modsigelser i et Kvindehjerter! — Nu, da det hidtil blot Tænkte, var bleven Virkelighed, — nu, da hun for sine Dine saae Frugten af sin Dyd, sin Selvfornægtelse, — nu gjøs Daphne Chester piinligt ved dette Syn.

De kunde have ventet, siger hun til sig selv, medens hun med stærkt bankende Hjerter iagttog Severne og Clementina, som muntre, glade og sorgløse kom nærmere; — de kunde have ventet et halvt eller et heelt Aar; — de havde ikke behøvet at fremstille sig for hende i deres nye Livs Foraar. Ja, — dersom de alligevel havde ifinde at komme saa tidligt, saa burde idetmindste Severne have mødt med et alvorligere Ansigt. — Hvor stor end hans Ulyksalighed som Brudgom maatte være, saa maatte der endnu sikkerlig være knyttet en eller anden Grindring til Fiefde-la-Reine, — en eller anden vemodig Følelse, som Sir John Severne, om han end ikke følte den, dog kunde have hyllet.

De to ældre Frøkener Banskittart ere tilfældigvis fraværende; i „Baroucheu“ ere de ifærd med at gjøre deres halvaarlige Visit rundt om hos Dens Notabiliteter. Som vi have seet, er Tante Josie beskjæf-

tiget med sin Frugtindsamling, og Daphne maa altfaa tomme den bittere Skaal, at faae Hast paa den kommende halve Time uden Bistand.

Det er hende en Lettelse, at Bruden efter nogle forgjæves svage Forsøg paa at snakke fransk med Margot, træder alene ind i Dagligstuen. Man maa formode, at Severnes Mod har svigtet ham i det sidste Dieblif, eller at hans Samvittighed har slaaet ham.

„De tænkte vist ikke paa at see os her igjen saa hurtigt!“ raabte Clementina, idet hun med udstrakt Haand og langt større Hjertelighed, end hun nogenstunde tidligere havde viist, gif hen mod Daphne Chester; — „Tingen er, at jeg tilbragte saa lykkelige, saa lykkelige Timer i Sommer her ved Fief-de-la-Reine, at jeg ikke kunde modstaa Fristelsen at aflægge en flygtig Bisit hos Dem, og tillige hilse paa de gamle Steder paa vor Bei til Paris.“

Daphne gjengjældte Brudens Haandtryk med saa megen Varme, som hun formaaede; men Tonen til at tale var stivnet. — Hvilken Hilsen skulde hun benytte? — Hvilken Hverdagsfrase skulde hun bruge, naar hun tænkte paa — og hun mindedes det altfor levende — at Miss Hardcastle havde tilbragt disse lykkelige, lykkelige Dage — ikke i Sir John Severnes — men i Fætter Felix's Selskab.

„Jeg burde have sendt Dem en Linie til Underretning, det veed jeg nok; men Planen til vor Reise blev lagt og bragt til Udførelse i en saadan Fart, at

der ikke blev Tid til Andet, end til at tænke paa os selv; men lad os nu begynde med Begyndelsen.“

Klementina satte sig ved det aabne Vindue, just i et saadant Lys, at hendes klædelige Reisedragt, hendes smilende, glade Ansigt kom i den skarpeste Kontrast med Daphnes Hverdags-Landsbykjole og blege Kinder; — lad os begynde med Begyndelsen af denne romantiske Historie; — jeg har været gift en meget lang Tid, Mrs. Chester; — vor Bryllupsdag var den een og tyvende August.“

„Vi — vi have aldeles Intet hørt om denne Nyhed — —.“

Gjerne vilde Daphne have kaldt Bruden ved sit nye Navn, men hun kunde det ikke; — hendes Læber nægtede endnu at udtale det uvante „Lady Severne“.

„Svorledes skulde De det? — Der skeete ingen Meddelelser til Avisen; af Grunde, som De nok kan begribe, skrev jeg ikke til nogen af mine Veninder, skjøndt et Brev til Dem, Mrs. Chester! vilde have faldet mig lettere end til de fleste Folk. — Oh, Mrs. Chester, vedblev hun saa ganske optagen af sig selv og med denne uaffecterede Egenfjærlighed, der gjør nygifte Folk saa ubehagelige for den øvrige Menneskehed, „husker De en Samtale i Deres eget Bærelse, den sidste Aften, jeg tilbragte paa Fief-de-la-Reine?“

Jo, Daphne huskede Samtalen Ord for Ord.

„Seg skammer mig ikke ved at tilstaae, at jeg den

Aften følte mig lidt bitter, en ganske lille Smule bittert stemt mod Dem."

„Bittert? — Imod mig?"

„De syntes saa tilfreds med Verden, og Verden med Dem, og mit eget Sind var saa nedtrykt, og . . . ja, naar jeg skal sige Sandheden, saa forekom det mig, naar jeg sammenlignede vore Skjæbner med hinanden, saa havde jeg nok lidt Grund til at føle mig jaloux."

Tante havde Ret. Den menneskelige Natur er stedsse den samme. Clementinas Kjærlighed til Severne, skjøndt den var lunken nok, havde dog tilstrækkelig Livskraft til at give den gammeldags Følelse, Jaloufi, Indpas.

„Jeg husker een Ting meget tydelig," sagde Daphne, hvis Samvittighed slog hende lidt, „at jeg forudsagde Dem Deres Lykke."

„Og hvor De hævede Sir John til Skyerne! Ja, naar man nu betragter hans Karakter med fordomsfrie Øine, saa maa jeg ærligt og oprigtigt tilstaae, at den stakkels Tyr fortjente hvert evige Ord af Deres Lovtaler.

Blodet foer Daphne til Hovedet. Den halv ligegyldige, halv medlidende Tone, i hvilken hun omtalte Severne, saarede hende levende. — Havde hun nogen Ret til at føle nogen Interesse udover det iskolde Benskabs, enten for Sir John selv, eller hans Husfrues Underburdering af ham?

„Der var blot det iver, at hans Fortjenester vare ikke skabte for mig; det var det Bedrøvelige ved Tingen. „Sandheden er,“ vedblev Clementina aabenhjertigt, „at vi vare for unge, da vi bleve forlovede; — jeg følte det instinktmæssigt det første Dieblif, vi atter mødtes. — Husker De ikke, Mrs. Chester! hvorledes Felix kom bag paa dem, da Sir John var ifærd med at give Dem Undervisning i Tegning under Klipperne? — Ja, jeg følte det instinktmæssigt, og hver Time, vi senere tilbragte sammen, overbeviste mig mere og mere om vor Feiltagelse.“

Daphnes Kinder blussede som Ild. Hun havde endogfaa paa Fief-de-la-Reine af unge Kvinder hørt om de Fremskridt, som de emanciperede Principer gjorde i den nyeste Tid; — men en saadan Fortrolighed som denne fra en Kones Læber, der kun havde været to Maaneder gift, forbausede hende.

„Jeg er vis paa, at De maa have gjættet det, da De dog faae en Deel til os.“ — Nu er Touren til Clementina at blive forvirret; hun slaaer Øinene ned og dreier sin Bryllupsring atter og atter rundt paa Fingeren. „De og Frøkenene Banfittart maae bestemt have anet det, — at — at det var — var min Fætter Felix, som jeg holdt af.“

„Deres Fætter Felix!“ gjentog Daphne Chester, der nu fuldstændigt fandt sig drivende for sine moralske Ankere.

„Han er ikke af et saa straalende Ydre som Sir

John; — han har neppe Sir Johns solide aandelige Egenstaber; — og han er fattig, medens Sir John har fuldt op af denne Verdens Goder; — men De veed nok, Kjærlighed berøer ikke paa Fornuftgrunde! — Jeg troer, at jeg stedsse har elsket Felix“, vedblev Klementina, medens et mildt, kvindeligt Smil spredte sig over hendes glade Ansigt; „og jeg veed, at det, at være hos ham, fattig, udenlands, hjemme, ja hvor som helst, er mit Livs eneste mulige Lykkelighed.

„Daphne blev først rød, saa bleg, og atter rød, medens Mrs. Broughton afslagde denne Selvbekjendelse, — thi nu er det paa Tiden at kalde Bruden ved det Navn, som hun bærer med saa vensynlig Glæde; — hun kan intet Ukyndighedsord faae over Læberne; — Bildfarelsen, om hvilken hun saa nylig er bleven oplyst, i Forbindelse med et ubestemt, gryende Haab for sin egen Person, gjør hende stum.

„Deres Fætter Felix — jeg mener Mr. Broughton, er da vel altsaa gift med Dem?“ spørger hun tilsidst, stammende saa brødefuldt, som om hun i Hjertet nærede en hemmelig Videnskab for Klementinas Ægtefælle.

„Ja, han er i Hotellet og vil komme senere hen paa Dagen — det vil da sige, dersom De vil tillade os at invitere os selv engang endnu til Eftermiddagsthee paa Fief-de-la-Reine? — Felix behøver adskillige Timer til sin Frokost og til at udhvile sig efter Rædslerne paa Kanal-Dampbaaden, og da Sir John

tilbød sig at ledsage mig, saa tænkte jeg, at det var bedst, at vi hjørte forud for at underrette Dem om vor Ankomst."

„Altsaa — — — rejser Sir John med Dem og — — — Mr. Broughton?"

(Fortsættes.)

Bekjendtgjørelse.

Foreslaaede nye Medlemmer:

Detailhandler N. P. Christensen.

Husjomfru Hansine E. Hansen.

— Ane Chr. S. Madsen.

Selskabets Bogholderkontor,

Vestergade 23, 25 St.

aabent hver Søndag Kl. 8¹/₂—10¹/₂ Form.

Selskabets Kassererkontor

Nørregade Nr. 45, 2den Sal tilhøjre

aabent hver Søndag fra Kl. 9¹/₂ til 11 Form.

A d m i n i s t r a t i o n e n .

Borger-Bennen.

Tre og halvfemstndstyvende Aargang.

N°. 14.

Lørdagen den 2den April 1881.

Udgivet af Understøttelses Selskabet.

N. G. Galbergs Bogtrykkeri Højbroplads 12 Kjøbenhavn.

In Blaastrømpe.

By Mrs. Edwardes.

(Oversat af Th. Olivarius.)

15de Cap.

Parrede.

(Sluttet.)

Derfom Klementina ikke havde været saa aldeles optagen af Tankerne paa sig selv og sin Felix, maatte hun sikkerligen kunne have fortolket hendes skjælvende Stemme og pludselige Farveskiftet.

„Rejser med os? — Det var dog et snurritg Indfald! — Mener De, at Felix og jeg kunde finde

os i noget som helst andet Selskab end vort eget? — Nej, vor fælles Fart forrige Aften over Kanalen var ganske tilfældig. Jeg vidste ikke, at Sir John var ombord, førend vi havde passeret the needles („Maa-lene“ — et farligt Klipperev i Kanalen); thi saa begyndte Skibet at rulle saa forfærdeligt, at Alle be-fandt sig høist elendigt; men det var dog heldigt, thi derved tabte det Rejtede ved Mødet sig en heel Deel.

„Det Rejtede?“ gjentog Daphne mekanistk.

Midt i det Kaos af Følelser, der omtumle hendes Tanker og Hjerte, er den højeste Forundring den mest fremherskende; — Forundringen over, at nogen Kvinde uden Hjertesorg kunde opgive Severne for at blive Felix Broughtons Hustru. „Jeg kan see paa Deres Blik, Mrs. Chester! at De tænker temmelig ilde om mig,“ bemærkede Klementina ydmygt; men dog maaste ikke saa slemt som hele den øvrige Verden; og dog siger mit Hjerte mig, at hvis der gives Tilfælde, i hvilke det er tilladeligt at bryde sit givne Ord, saa var jeg i et saadant. Først maa jeg gjøre den Bemærkning, at jeg næppe troer, at Sir John Severne vil være utrofastelig.“

Daphne rejser sig hastig og gaaer hen til Vindu-
duet.

Langt borte paa Terrasser i Frugthaven seer hun Severnes Skikkelse, just som i hine lykkelige Som-
meraftener, med Paul i sine Arme, hun seer ham i

en ibrig Samtale med Tante Fossie, og et Blik af Overraskelse og Glæde straalte fra hendes Afsyn.

„Jeg tænker ikke ilde om Nogen,“ svarer hun ganske sagte, jeg undrede mig blot over, at —.“

„Over Klementina Hardcastles ubegribelige, taabelige Valg! — Godt,“ vedbliver Mrs. Broughton, idet hun imod sin Vilje falder tilbage til sine stive Blaastrømpe-Fraaser, „Dybden af den menneskelige Fordærvelighed i disse Sager synes endnu at være af en ubestemmelig Størrelse og Bestaffenhed.“ — Lidt efter føjer hun til: „Dersom De vil, erindrer De vistnok, at jeg ikke uden Kamp brød mit Ord. Efterat jeg i Juni var vendt tilbage til London, var det endnu en afgjort Sag, at jeg skulde ægte Sir John, og jeg lod Sagerne gaae deres skjæve Gang; jeg lod Mrs. Hardcastle have travlt med Dragter og Kapper, jeg lod Fader og Procuratorerne plage deres Hjerner med Bryllupskontrakten, uden at sige nogen af dem, at mit Hjerte var bristefærdigt. Jeg havde ikke blot at tænke paa den Dumhed at give Slip paa en rig Frier, men ogsaa paa den Dadel, der vilde følge paa et saadant Skridt. — Som Lady Severne, med Rigdom og Indflydelse vilde jeg kunne have lagt Grundstenen til et Kollegium eller to, ja, kunde maaskee selv have bestegget Kathederet. — Hvordan det saa gik? — ja, saa en skjøn Dag, just som Skrædderinden prøvede min Brudekjole paa mig, saa styrtede det Hele sammen; — jeg tilstod Alting, skrev til Sir John, som

dengang opholdt sig i Skotland og blev i Unaade sendt bort for at gjøre Bod hos en gammel, gnaven Kousine Ethelberta af min Moders Familie i Devonshire."

"Og Mr. Broughton? — Hvorledes gik det Mr. Broughton i al den Tid?"

"Felix var i Paris, stakkels Fyr! og siger, at han hver Dag ventede, at der skulde blive sendt Bud efter ham, at han skulde komme hjem og være Forlover. — Hvordan det nu end gik, — ja, saa viste han sig pludselig i Devonshire en Uge efter min Ankomst. — Og nu — nu viste gamle Ethelbertha sig til vor allerstørste Forbauselse som en rigtig „R u o p“ — ja „et rigtig godt N u m e r“, sagde Klementina med Taarerne i Øjnene, medens hun for første Gang i sit Liv nedlod sig til at bruge folkelige Almuesudtryk, — „da hun hørte vor Historie, og hvorledes vi meente, at al Kjærlighedshyffe i denne Verden var svunden, saa erklærede gamle Ethelbertha, at vi just havde baaret os ad, som fornuftige Folk plejede at gjøre i hendes Ungdom, og modtog Felix med aabne Arme. De kan slutte Dem til Resten. Uden Brudepiger, hvide Silkejoler, Hovedpynt, Ægteffabskontrakt med mange Paragrafer, bleve vi en smuk Sommermorgen viiede i Landsbykirken, og have siden den Tid levet lykkelige og fornøjede. Kousine Ethelbertha var tilstede som Vidne, og Skolelæreren var min Forlover."

Bruden standsede.

„Og Deres egen Familie?“ spurgte Daphne, „dem der bryder sig mest om Dem? — Er Deres Bryllup forblevet en Hemmelighed for Alle?“

„Naturligviis maatte vi i Tidens Løb skrive et ydmygtbedende Brev hjem, i hvilket vi ikke blot bad om Tilgivelse, men ogsaa om Penge. Mr. Hardcastle sendte for at spotte mig, min Brudestads, fire og tyve Sikketjoler, alle med Slæb, ned til os, som manglede det daglige Brød; og Papa vedlagde en Anviisning paa fem Hundrede Pund med den Anthynding at ansee denne Gave som hans sidste. — Disse ere vore verdslige Udsigter,“ sagde Klementina muntert. — „Imidlertid har Ethelbertha, der seer ud, som om hun kunde leve et halvt hundrede Aar, ladet falde nogle Vink om, at vi skulde arve hende, og Felix mener, at han med det Allersørste vil blive ansat som anden Gesandtskabssecretair i Wien med en Gage af tre Hundrede Pund om Aaret. Hvad denne Vinter angaaer, saa have vi ifinde at drive Oekonomie i Italien. — De seer endnu saa alvorlig ud, Mrs. Chester!“

„Jeg tænker paa Deres Fader og — paa Sir John;“ svarede Daphne.

„Papa begynder allerede at formildes, og jeg havde Aftenen førend vi forlode Devonshire nogle venlige Linier fra hans Haand, der ganske vist ere skrevne uden Mrs. Hardcastles Vidende og Vilje. — Hvad Sir John angaaer saa sætter jeg tillidsfuldt

mit Haab til den tilkommende Lady Severne, at denne ubekjendte Dame vil fuldelig erstatte ham den ved mig tabte Lykke. Tvivler De om, at mit Haab vil gaae i Opfyldelse?"

Da Sir John og Tante Hosie ved denne Tid vare naaede hen til Vinduerne, blev Mrs. Chesters Svar aldrig udtalt.

Dg saaledes, da Oktoberdagen er til Ende, og den første Stjerne viser sig over Gabrielles, hører man atter livlige Fodtrin og muntre Stemmer paa Terrasserne i Fief-de-la-Reines Have.

Ikke er Rosentiden forbi for de fire lykkelige Mennesker, som dvæle der; — Kjærlighedens Almanak er ikke afhængig af Maaneder eller Aarstider; — hvor kjærlige Læber hviste, og trofaste Hjerter bankte, der kan man nære vis paa, at Rosentiden er i sit Zenith.

E n d e.

Louises Fremtid.

Fortælling efter det Franſke.

I.

Binden pøb i de hundredaarige Ege- og Elmealleer, der i en Længde af en halv Fjerdingvei ſtrække ſig fra Slottet Montluisant til Byen og ſaaledes danne Fortættelſen af en af de ſmukkeſte Lyſiſkove, der exiſtere i Frankrig; Grenene, der vare halvveis berøvede deres Løv, knagede under dens heftige Stød, der til ſamme Tid lode de paa Jorden liggende gulnede Blade dreie ſig i en livlig Hvirvelbands. Fra den ſtore, vel til-luffede Sal hørte man diſſe Lyd af Stormen, der gjøre den behagelige Varme fra et hyggeligt Aldſted endnu behageligere. Det var ogſaa denne de fortrolige Meddelelſers Time, da det ikke meer er Dag, ſkjøndt man heller ikke kan ſige endnu, at det er fuldſtændigt Aften. En halvdæmpet Samtale, der beherſkedes af den bævrende Dikken fra et gammelt Kunſtværk af et Stueuhr, forenede omkring Kaminilden en Gruppe, i hvem man ſkulde have troet at ſee et Billede paa det

meeft harmoniske Familieliv. Ethvert af de Anfigter, fom man formaaede at skimte gennem Halvmørket, fhutes lykkeligt og sympathetiff. Hvad det Thema angik, fom nu snart i en halv Times Tid havde lagt Beslag paa fire Personers udelte Opmærksomhed og Interesje, da var det i og for sig af en meget overfladiff Beskaffenhed, skjøndt det jo forresten kunde være vigtigt nok — det gjaldt nemlig et første Bal, en første Optræden i den selskabelige Verden.

(Fortsættes.)

Bekjendtgjørelse.

Foreslaaede nye Medlemmer:

Slagtersvend S. P. V. Sørensen.

Selskabets Bogholderkontor,
Vestergade 23, St.

aabent hver Søndag Kl. 8¹/₂—10¹/₂ Form.

Selskabets Kassererkontor

Nørregade Nr. 45, 2den Sal tilhøjre

aabent hver Søndag fra Kl. 9¹/₂ til 11 Form.

Administrationen.

Borger-Bennen.

Tre og halvfemsfindstyvende Aargang.

N°. 15.

Lørdagen den 9de April 1881.

Udgivet af Understøttelses Selskabet.

N. G. Calbergs Bogtrykkeri Højbroplads 12 Kjøbenhavn.

Louises Fremtid.

Fortælling efter det Franske.

I.

(Fortsat.)

Heltinden i denne alvorlige Begivenhed sad paa et Hvide og støttede sit blonde Hoved paa sine Knæ, som hun omfattede med begge sine Arme, og i denne Stilling opsamlede hun med ængstelig Blik de Raad, der bleve givne hende. Uden Tvivl vilde hiin forventede Aften blive en Mærkedag i hendes Livs Erindringer; man udrustede hende til Kampen, man satte under Forhandling, hvad der vilde gjøre hende smuk

og indtagende, hvad der, kort sagt, vilde gjøre hende til Kvinde. En ung Pige, der den næstforegaaende Dag er udtraadt af Klosteret, taber under saadanne Omstændigheder let Hovedet; Puppen, der er lige ved at blive Sommerfugl, maa blive svimmel under sin Forvandling. Det er som oftest kun i Forberedelsen til Glæden, at Veruselsen er tilstede; det attraaede Maal viser sig tidt at være en Skuffelse; men Louise havde ingen anden Tanke, end at nu skulde Livet til at begynde for hende, og hvad skjønnere er der vel end Livet, naar man betragter det gennem sine sytten Aars Trylleprisma?

— „Jeg forsikrer Dig,“ sagde en Kvinde, hvis Skyggebillede paa den af Kaminilden oplyste Bæg viste hendes elegante Former, „jeg forsikrer Dig, at Hvidt er det meest Smagfulde.“

— „Som Du vil, Moder, men jeg havde tænkt mig en blegroed Dragt. Naar jeg i Drømme saa mig selv paa Bal — og hvor mange Gange har jeg ikke gjort det! jeg behøvede blot at luffe Djnene, saa var jeg der strax . . .“

— „Ja saa, drømmer man om saadant Noget i Klosteret?“ spurgte en mandlig Stemme i en venstabeligt spottende Tone.

Hun brød ud i Latter. — „Om man drømmer? Hvad skulde man vel ellers bestille der?“

— „Tør man spørge Dem, hvilke ærgjerrige

Forhaabninger der fortrinsvis sætte Deres Indbildningskraft i Bevægelse?"

— „Det kan De nok tænke Dem, Hr. de Chavagnes, det er Verden, og hvad Verdens er. Man husker jo, at man en Aften, da man med Sorg skulde vende tilbage til sit Fængsel, har seet sin Moder skjøn og triumpherende begive sig til en Fest, og man har sagt til sig selv: „Jeg vil ogsaa holde af Skuespil og af Dands; men jeg troer dog, at jeg vil foretrække Rejser for Dands. Na! At see Italien! At høre Barberen! Men først vil jeg læse Alting, læse Alting! Bare jeg ikke bliver gammel, førend jeg faaer slugt blot Halvdelen af det, som jeg tørster efter!“

— „Skulde man tænke sig, at hun er bleven opdragen hos Benedictinerinderne?“ brummede en fornuftelig Basstemme fra en Lænestol.

— „Har jeg sagt Noget, som Fader er bleven vred over?“

— „Du, min Glut? Nei, tvertimod, Du fortryller mig. Nu veed jeg da idetmindste, hvad det er, der frister og loffer Dig, og her har Du jo mig, der kan skaffe Dig det.“

— „Hvor I dog Alle forkjæle hende!“ bemærkede Fru de Saulge.

Men hendes Smil vidnede ingenlunde om, at hun havde til Hensigt at modarbejde denne almindelige Tilbøjelighed.

— „Men“, tog han, som Louise havde kaldt Hr.

de Chavagnes, atter Ordet, „har De nu virkelig ogsaa betroet os alle de Dnsker, for hvis Tilfredsstillelse De er bange, at Livet ikke skal slaa til? Der er slet ingen flere?“

— „Ikke for Diebliffet; senere maaskee . . . jeg holder saameget af Børn!“ udbrød Louise med en Naivitet, der klædte hende ganske nydeligt; „men det vil ikke blive let at vælge mig en Mand.“

Hun gif hen i den modsatte Ende af Bærelset og satte sig paa en Kanapee ved siden af en Person, der under hele denne Samtale havde forholdt sig aldeles taus.

— „Dersom min Mand skal falde aldeles i min Smag, maa han ligne Henrik.“

Hun trykkede paa den unge Mand's Bænde et søsterligt og lydeligt Kys, som han søgte at undrage sig med en vis Hestighed. — „Søfolk gifter sig ikke, min kjære lille Pige, sagde han leende.

— „Jeg vilde være stolt af at være en overlegen Mand's Hustru,“ vedblev Louise; „jeg maa agte den, jeg holder af, og Du har saamange prægtige og sølibe Egenskaber, Henri.“

— „Jeg synes, jeg har ikke andet end Feil.“

— „Som Du vil, jeg tilbeder disse Feil, med Undtagelse af en eneste dog; Du er folkesky. Hvorfor er Du ikke i den Retning som Hr. de Chavagnes?“

— „Blag nu ikke længer Din Broder,“ afbrød

Fru de Saulge hende; „han har jo een Gang sagt Dig, at han vil ikke tage med paa Ballet.“

— „Jeg skal nok tage med,“ yttrede den unge Mand halvt sagte, idet han gav efter for hendes Smigrerier.

De vare ogsaa uimodstaaelige, disse Smigrerier, og de lode ane, at man her havde at gjøre med et forkjælet Barn, der endnu aldrig havde erfaret, hvad det var at faa et Afslag. Og hun var endnu et Barn trods sin slanke Skikkelse, der fik et noget bizart, skjøndt ikke latterligt Udseende af den altfor korte, klosterlige Uniformskjole, dertil vare hendes egenfindige Luner forbundne med altfor megen Ynde og Elskværdighed. Et graat, uldent Livstykke forraadte et Par Skuldre, der vare mere afrundede, end det i Almindelighed er Tilfældet hos et Pigebarn, der endnu næppe er sluppen ud af Pensionatet; Halsen, der var noget lang, hævede sig med et Udtryk af naiv Dristighed og uskyldig Selvbevidsthed; paa Baghovedet slyngede der sig en tyk Fletning af blonde Haar. Det var fornemmelig et Udtryk af freidig Aabenhjertighed, der gav sig tilkjende i de store, klare Øjne, hvis Blik saae lige paa den, hun betragtede; det friske, umiddelbare Smil vidnede om fast Bestemmelseevne, og paa hendes Kinder med Smilehullerne blomstrede der en uforlignelig Sundhed. Kort sagt, det Fremherskende hos denne Skjønhed, der ingenlunde havde noget Ætherisk eller Luftigt ved sig, men tilhørte det sande,

virkelige Liv, var en pikant Blanding af Ustykld og Kraft. Fru de Saulge havde ikke overført paa Datteren Nogetsomhelst af sit eget tillærte, kunstlede Trylleri, der var ligesaa smidigt som hos en vel dresseret Salonkat. Naar Moderen med Stolthed sagde til sig selv: „Min Datter er virkelig henrivende!“ kunde Coquetten derfor ogsaa med Beroligelse tilføje: „Vi ville ikke staae hinanden i Veien.“

Smidlertid var Middagsbordet blevet dækket. Louise stak legende sin Faders Arm ind under sin; Hr. de Chavagnes førte Fru de Saulge til Bords med en vis ceremoniel Affectation. Ved Bordet udbredte der sig snart en munter Stemning, man hørte Udbrud af Latter, hvori endogsaa den alvorlige Henri deeltog. Trods nogle Eiendommeligheder, der vare isinesaldende ved første Blik, f. Ex. de to Egtefællers store Aldersforskjel, et vist Anstrøg af Kulde, der laa i Faderens Stemme, naar han henvendte sig til sin Søn, og det usædvanlige „De“, hvormed Broder og Søster tiltalte hinanden, vilde dog enhver Fremmed, der nylig var bleven indført i dette Hus, have tænkt sig: „Det maa være lykkelige Mennesker!“

Hr. de Saulge havde dog efter Verdens Mening, begaaet en stor Daarskab ved at gifte sig anden Gang. Man maa tilstaae, at iblandt dem, der bestyldte ham for at have handlet ubesindigt i denne Henseende, var der en Mængde misundelige Folk, som efter selv at være vegne tilbage for at tage en Beslutning, som de

faae ham udføre med faa meget Heltetmod, nu ikke vilde indrømme, at Andre skulde ustraffede have haft større Mod end det, de selv havde lagt for Dagen. Efter for lang Tid siden at være kommen ud over Grændserne for den første, ja endogsaa for den anden Ungdomsperiode, traf han paa et moderne Badested, hvorhen hans Læge havde sendt ham for ved Hjælp af dets varme Kilder at bekjæmpe nogle Forløbere for Gigt, et Par smukke, sorte Dine, der funkede af Livsglæde, en slank Figur med yndigt bølgende Contourer, kort sagt, en Forening af Ynder, der allerede iforveien vare blevne beundrede paa alle den verdslige Elegances Brændpunkter lige indtil Pyrenæerne, og han havde været ubetænksom nok til at ægte dette Complex af Fuldkommenheder. Det var forresten umuligt at bevise, at den nye Grevinde de Saulge havde nogenstunde besvaret en eneste af de glødende Videnskaber, hun havde indgydt. Man beskylde hende kun for at være uforsigtig og koket, og denne Beskyldning vilde et eneste Ord have været tilstrækkeligt til at formilde: — hun var Udlænding — dersom ikke et Rygte, der var langt alvorligere end alt det Øvrige, der blev sagt, havde overdøvet den Opfigt, som hun gjorde ved sine Erobringer: Ingen Medgift! Og man vidste, at for hende hørte et ødselt Liv til det Mundværkelige. Hr. de Saulge var den Eneste, hvis Kjærlighed var stærk nok til ikke at vige tilbage for slige Betænkeligheder. Og hun paa sin Side veg heller ikke tilbage for de tre-

dive Aar, som han var ældre end hende. Forøvrigt har han dem tappert nok, med denne typiske Adels i Manerer, der er et Monopol for det gamle franske Galanteri, en Egenkab, der nu er bleven temmelig sjelden.

(Fortsættes.)

Bekjendtgjørelse.

Foreslaaede nye Medlemmer:

Fuldmægtig S. Chr Høst.

**Selskabets Bogholderkontor,
Vestergade 23, St.**

aabent hver Søndag Kl. 8¹/₂—10¹/₂ Form.

Selskabets Kassererkontor

Nørregade Nr. 45, 2den Sal tilhøjre
aabent hver Søndag fra Kl. 9¹/₂ til 11 Form.

Administrationen.

Borger-Bennen.

Tre og halvfemsfindstyvende Aargang.

N°. 16.

Lørdagen den 16de April 1881.

Udgivet af Understøttelses Selskabet.

N. G. Calbergs Bogtrykkeri Højbroplads 12 Kjøbenhavn.

Louises Fremtid.

Fortælling efter det Franske.

I.

(Fortsat.)

Da han var en ivrig Jæger, var han i et langt Tidsrum forbleven paa sine Godser den største Del af Aaret, med Undtagelse af den Tid, som han tilbragte i Paris, for, som han sagde, at forhyge sig en Smule. Den afdøde Fru de Saulge blev da for det Meste tilbage i fredelig Ensomhed paa Montluisant. Denne første Hustru var en Cousine af sin Mand, en undseelig Provindsfrøken, der gik op i Om-

hed og Selvfornægtelse. Hendes Mand, der nærede Agtelse for hende, havde aldrig gjort sig den Ulejlighed at beskæftige sig saameget med hende, at han havde lært hendes Charakter tilstrækkeligt at kjende; men Børnene føle tilstrækkeligt, at de ere Alt for saadanne Mødre, og den lille Henri havde ogsaa knyttet sig til sin Moder med den inderligste Hengivenhed. Da man Aaret efter, at han havde mistet hende, hidførte ham en Stedmoder, blev hans Smerte til Raseri; dette blev kun forstaaet af en eneste Person foruden ham selv, og, langt fra at stille Stoppen i hans Indre, gjorde denne Person tvertimod Alt for at vedligeholde og forøge den; det var Jeanne Briffault, den afdøde Grevindes Amme, der var forblevet paa Slottet som et Husinventarium. Hun udtalte sig for ham i hadefulde Træk om den anmassende Kvinde, der var kommen for at frarøbe ham hans Faders Kjærlighed og for bestandigt udslette den vemodige Erindring om hende, der ikke var mere. Henri var den Gang tretten Aar gammel, og han var i Besiddelse af en Modtagelighed for Indtryk, der var langt mere levende, end den ellers plejer at være i saa ung en Alder, en uundgaaelig Omstændighed, naar Opdragelsen ledes af Kvinder. Han troede, at det var hans Svær at forsvare sin fraværende Moders Plads, han sølte sig stinsyg paa hendes Begne over den Overlegenhed i Ynde, som hendes Medbeilerinde var i Besiddelse af; han kunde

ikke fordrage at see hende indtage den første Plads ved Bordet, lægge sine med Ringe besatte Fingre paa Klaveret, der var helligt i hans Dine ved Berørelsen af hans egen Moders lange, blege Hænder, som han saa ofte havde kysset, han kunde ikke udstaa at see Stedmoderen nu modtage de Gæster, der forud kom for hans Moders Skyld, i den Sal, der jo den Gang havde været hendes. Alle de Forandringer, der gjordes paa Slottet, — og der gjordes mange, da Grevinde Regine elskede Luxus ligesaa højt, som hendes Forgjængerinde havde elsket Simpelt — forekom ham som ligesaa mange Vanhelligelser. — „Der ser man,“ brummede Briffault, „hvad min stakkels Frues Sparjommelighed og al den Omsorg, hun bar for Familiens Interesser, har nyttet til! Det er Deres Formue, som dette fremmede Fruentimmer bortødsler. Herren er jo ikke glad, uden naar han er langt borte fra sit Hjem, og Dem lader man være ganske alene!“

Ganske vist blev Henri en hel Vinter overladt udelukkende til en Lærers Opsyn, og de Personer, der enten kom af Nysgjerrighed eller af Medfølelse kom fra Byen for at see til ham, bleve rørte over denne Ensomhed. Til sidst, da Grevinden havde gjort sig forgjæves Anstrengelser for at vinde Henris Tillid og Benskab, beklagede hun sig til Hr. de Saulge over den bestandige Brede og Gjenstridighed, som Henri lagde for Dagen imod hende, og overtalte derfor sin

Mand til at sende Sønnen til Jesuitterne. „Glem
aldrig Deres Moder!“ sagde Briffault til ham, som
om denne Befaling havde været nødvendig. „Hvad
jeg saa end skal taale, (Briffault blev behandlet med
den største Hensynsfuldhed; men hun vilde have fore-
trukket den fletteste Behandling for det bestandige Skue-
af, hvad hun kaldte Worden og Odselhed), i saa bliver
jeg her for at tage vare paa Deres Hus.“

Hr. de Saurge undlod ikke at anbefale sin Søn
til Jesuitternes Strenghed som en umedgjørlig Dreng;
der var intet Udkomme med, og, da der efter fire
Aars Forløb skjenkedes ham en Datter i dette Ugy-
teskab, der nu udgjorde hans Livs udelte Lykke, blev
Sønnen af den første Forbindelse, der fra hans Side
aldrig havde været Andet end et koldt Couvenients-
gistermaal, aldeles tilsidefat og næsten glemt.

Den overordentlige Glæde, som Greven fortales
ved denne sin Faderværdighed, fik Folk til at trække
en Smule paa Smilebaandet; thi man er ganske vist
meget ondskabsfuld i Villevalliers. Vi ville betegne
under dette Navn en vis gammel, aristokratisk By,
hvor der hersker en Taushed, som man ikke kan und-
lade at finde gravagtig, skjøndt denne samme Taush-
hed har et fornemt Præg; thi den vidner om den
dybe Foragt, som man nærer for Handel og Industri.
Klostre, Kirker, Gader, der altid ere øde, og hvor
Græsset spirer frem mellem Brostenene, gamle til-
lukkede, adelige Bygninger, der see ud som Gravmonu-

menter overblæste med Kulstøv, lange, beplantede
 Spådseregange, der stode op til Montluisants Lystkov,
 som med en storartet Udfolden af Gæstfrihed ogsaa
 staaer aaben for Publikum, saaledes seer Billevalliers
 i Almindelighed ud. Den fortryllende Fru de Saulge
 var ikke meget yndet der. Hendes Toiletter gjorde
 Revolution, og Ordet Revolution fremkaldte Ræd-
 sel i denne Helligdom for middelalderlige Sæder; hen-
 des Skjønhed var original; men i Billevalliers er det
 den største Forbrudelse, næstefter Foragt for Religi-
 onen, ikke at ligne Alle og Enhver; hendes parisiske
 Thende fordærvede Koffepigerne, hvis Løn var halv-
 tredsfindsthye Daler, og Kammerpigerne, hvis Prydelse
 var et simpelt Hovedtøi, men hvis Uergjerrighed paa
 Grund af det farlige Exempel, der nu var givet dem,
 ikke længere kjendte nogen Grændser; endelig udsprede
 det Rygte sig en skøn Dag, at Hr. de Chavagnes, der
 oven i Kjøbet ogsaa var en Parisfer, ikke mere forlod
 Slottet, at man saae ham ledsage Fruen til Hest,
 og gaae med hende Arm i Arm under Aonbøgene;
 endelig opdagedes han ganske alene med hende i en
 Baad, som han roede paa Slotsøen. Hvad der med-
 delte Bagtalelsen et Anstrøg af Sandsynlighed, var
 den Omstændighed, at Hr. de Chavagnes, ifølge en
 Talemaade, der cirkulerede blandt Damerne i Billeval-
 liers, var skabt som en Romanhelt. Skjøndt han endnu
 var meget ung, havde han dog, til Trods for sine
 tidlige Seiervindinger ligeoverfor Damerne, en altfor

god, sund Forstand til at gjøre sig til heraf; hans sædvanlige Tilbageholdenhed forlenede de enkelte Djeblifte, naar han fuldt gav sig hen, med en særegen Ynde; han forstod at nære en stærk Følelse indtil Yderlighed uden at blive latterlig, og han kunde bevare en Hjemmefighed. Han havde et vidunderligt Talent til at fremdrage de Fortrin, som en Kvinde var i Besiddelse af, og det var hans Studium at behage det smukke Køn. Hans mindst platoniske Tilbøjeligheder skjulte sig under Former, der havde Anstrøg af fin Følelse, og det var med den ægte Kjendens Maadehold, at han hylde Bordets Glæder, nærede Interesse for Heste og overhovedet deeltog i Livets forskjellige Nydelser. Lettelig tiltrukken af Alt, hvad der er i Besiddelse af en vis Straaleglænde, oprigtig og ærlig med Modification, dygtig og behændig, naar det gjaldt, utro ved givne Lejlighed, driftig uden at være uforsigtig, rig paa Erfaring, uden at være overmættet, var han ligesom skabt til at krydse mellem de verdslige Intrigers utallige Skær, naae Maalet uden Skandale og hævde sig i Besiddelsen ved alle de diplomatiste Kunstgreb, der ere nødvendige i denne Slags Forbindelser.

Maaske var det med Urette, at man lagde Mærke til, at Fru de Saulges pludseligt vakte Smag for Behagelighederne ved Livet paa Slottet faldt sammen med Hr. de Chavagnes' Bosættelse i Eggen, hvor han nylig havde kjøbt Godset Laurières. Greven opfat-

tede derimod Sagen ganske simpelt saaledes, at hun nu endelig begyndte at vænne sig til Vandlivet, og da det i Grunden altid var med Ulyst, at han havde forladt sin gamle Domaine, sølte han ungdommelig Glæde ved atter at kunne hengive sig til sin Tilbøjelighed for Jagten.

Jungen Sky formørkede paa denne Tid hans fuldstændige Sindsro. Hans Søn var bleven ham meget ligegyldig og gjorde heller Intet, det maatte man tilstaa, for at forsones med sin Fader. Da man meldte Henri som en Familielykke, at han havde faaet en Søster, var hans Svar derpaa kun en Bøn om at maatte tilbringe den sig nærmende Ferie ved Høistolen. Kort Tid efter modtog Hr. de Saulge fra sin Uforbederlige (han kaldte ham aldrig anderledes) et Brev, hvori denne erklærede, at han sølte afgjort Tilbøjelighed for Sømandslivet. I dette Brev, der var affattet i meget ærbødige Udtryk, saae Faderen et Bidnessbyrd om Sørens uforanderlige og haardnakkede Beslutning at forblive langt borte fra sit Fædrenehjem, disinitivt at stille sig fra sin Familie.

— "Som han vil!" sagde han; "naar han blot ikke gjør Noget, der er stridende mod Navnets Ære."

Henri traadte da, uden at støde paa nogen Banstelighed, ind i Marineeskolen. Hans første Reise fulgtes af en noget hemmelighedsfuld Begivenhed, der kun aabenbarede sig ved den pludselige Forandring

af en Charakter, der hidindtil havde været sammensat af Hestighed og Egenindighed. Da han havde fuldendt sin Rejse omkring Jorden, kom han tilbage med denne Tørst efter at gjensee sit Hjem, der efter en langvarig Fraværelse triumpherer over enhver anden Følelse.

(Fortsættes.)

Bekjendtgjørelse.

Selskabets Bogholderkontor,
Vestergade 23, St.

aabent hver Søndag Kl. 8^{1/2}—10^{1/2} Form.

Selskabets Kassererkontor

Nørregade Nr. 45, 2den Sal tilhøjre
 aabent hver Søndag fra Kl. 9^{1/2} til 11 Form.

A d m i n i s t r a t i o n e n .

Borger-Tidningen.

Tre og halvfemsindstyvende Aargang.

N°. 17.

(Fortsat)

Lørdagen den 23de April 1881.

Udgivet af Understøttelses Selskabet.

Galbergs Bogtrykkeri St. Helliggeiststræde 5 Kjøbenhavn.

Louises Fremtid.

Fortælling efter det Franske.

I.

(Fortsat.)

Hans Fader modtog ham, som om de vare skiltes ad Dagen i Forveien, og hans Stedmoder opfordrede ham til strax at klæde sig om uden at spille Tiden, da de skulde spise til Middag paa et Slot i Nærheden; Bognen ventede virkelig paa dem, og denne uventede Tilbagekomst var slet ikke Fru de Saulge med. Han frabad sig at ledsage dem, og, da han nu atter var bleven alene tilbage i den store, øde Bygning,

hvor hans tungfindige Barndom var henrunden, fastede han sig om Halsen paa den gamle Briffault, ligesom han havde gjort i sine Barndomsaar, for at græde sig mæt hos hende. Ligesom i gamle Dage vuggede hun ham til Ro med disse dæmpede Trøstegrunde, der berolige Børnene; men en eiendommelig Følelse af Tilfredsstillelse og Skadefryd blandede sig i hendes Sympathi.

— „Jeg vidste det nok, at De vilde blive en Mand. Se, nu er De bleven stor og stærk, min Søn; De har faaet Skjæg paa Hagen, og nu ville Tingene tage en anden Bending, naar De blot selv vil.“

Man saae, at hun ikke nærrede nogen Tvivl om, at han jo nok vilde; imidlertid var han saa overvældet, at han næppe lagde Mærke til hendes Ord.

Briffault rettede Middagsmaden an til ham i Kaminkrogen i hans gamle Skoleværelse paa et lille Bord af Rosentræ, foran hvilket hans Moder fordem sad og arbejdede. Tugen af hans Yndlingsretter var bleven glemt; han smilede imod sin Billie og spiste for at fornøje hende. Hun skar hans Mad itu for ham, og han vilde ikke have tilladt nogen Anden af Dyndet at udføre denne Forretning, som hendes af Alderdom næsten lammede Hænder skilte sig ved med den største Iver.

— „Og nu,“ sagde hun efter at have budt ham endnu en Draabe Annisvin, en affkyelig Blanding af

hendes eget Fabrikat, som han for ti Aar siden havde fundet var den meest udsøgte af alle Drikkevarer, „vil De vente paa mig et Dieblif?“

Hun gik bort og kom tilbage med en gammel Kiste, der lignede et Gravmonument og var forsynet med et hemmeligt Gjæmme, hvori hun omhyggeligt opbevarede alle de løierlige Styre, som han havde tegnet i sin Barndom, tilligemed en gammel Bolt og nogle Tinsoldater. Fra Bunden af denne Helligdom fremtraf hun et ganske forkrøllet Brev: — „Læs dette!“ sagde hun, og med en triumpherende Mine bød Husholderstien sin unge Herre Godnat. Hun havde ladet Brevet ligge paa Kammen; han skyndte sig ikke med at aabne det og forblev næsten en Time hensunken i Betragtninger, der bevirkede, at han ganske glemte det. I det Dieblif han vilde gaae tilfængs, faldt hans Bine paa denne Lap, der syntes at bønfulde om hans Opmærksomhed, og han aabnede den aandstraværende; men strax ved Læsningen af de første Linier blev han greben af en frampagtig Skjalben. Han læste, læste om igjen, med sammenknugede Læber, med Feberglød paa Kinderne, paa engang forvirret og bedrøvet. Bludselig skjænkede han sig et stort Glas Vand og skyllede det ned i et eneste Drag, derpaa kastede han Brevet i Jlden uden videre Dverveielse.

Den næste Morgen traadte Briffault ind i Bærrelset: — „Naa? Forstaaer De nu al den Fordel, som vi kunne drage deraf?“

Henri var allerede staaet op. — „Jeg vil ikke være streng imod Dig,“ sagde han med en fast Stemme, som hun aldrig havde hørt før hos ham, naar han tiltalte hende, „fordi Du er Briffault; men Du skal glemme, forstaaer Du? ligesom jeg selv vil glemme. Det er Noget, der aldrig har eksisteret.“ — Og han viste hende med Fingeren Afsken paa Ildstedet.

— „Åh, Hr. Henri!“ udbrød Briffault modfalden, „Hr. Henri! jeg burde have ventet, . . . De er endnu altfor ung!“

— „Troer Du, at jeg vil blive mindre værd, naar jeg bliver ældre? Min gode Briffault, jeg tilgiver Dig, Du har troet at handle rigtigt; maaskee har Du, uden selv at ane det, vist mig den Vej, min Pligt bør slaae ind paa.“

Efter den Tid blev Henri ganske forskjellig fra, hvad han havde været før; han var sædvanligt langt mere indadvendt end før, og de, der kun kjendte ham daarligt, kaldte hans Sindsstemning med Urette for Splen. Imod sin Fader blev han mild og hensynsfuld; men Hr. de Saulge, der var optagen af to Tilbøieligheder, der ikke lode nogen Plads aaben for en tredje, lagde ikke engang Mærke til den Forandring, som han burde have været Sønnen taknemmelig for.

Ifølge en af disse kvindelige Aelser, der næsten kunne kaldes Inspiration, var Fru de Saulge bange for sin Stedsøn og søgte at holde gode Miner med ham; hendes Politik gik steds ud paa en Alliance, og

hun fulgte heri de Raad, der gaves hende af Sr. de Chavagnes, der pleiede at sige: — „De staar ved den bevæbnede Fred; men De har en loyal Fjende.“ — Hun var ogsaa rørt over Henris ganske særegne Omhed for Louise. Dette Barn havde i Begyndelsen kun indgydt den unge de Saulge Ubillie; hvad der efterhaanden vandt ham for hende, var det lidenskabelige Venskab, den eiendommelige Beundring, som hun viste ham, medens hun endnu var ganske lille. De lange Tider, hvori han var fraværende, og de Farer, som han var udsat for, omgave ham i Louises Dine med en Nimbus, som hun forklarede paa en meget naiv Maade: De mere eller mindre sagnagtige Helte, hvis Historie hun lærte, lignede alle i hendes Phantasi Henri. Gjaldt det at støtte sig til et afgjørende Raad, saa heed det altid: — „Jeg vil spørge Henri; han veed Bæst med Alt.“ — Hun saae ham herske over Uveiret, befale over Vindene og Havet; Sevndøgnsstormene, som Briffault søgte at besværges med Korsets Tegn, kunde ikke saae Louise til at skjælve: „Henri vil nok være den Stærkeste.“ Var han tilstede, kunde hun tilbringe hele Aftener siddende ved hans Fodder, med sit loffede Hoved støttet paa hans Knæ, hvad enten han nu satte Pris derpaa eller ikke, og hun hørte ham da fortælle, om de sydlige Havets Vidundere, beskrive den tropiske Naturs store Skuespil, der havde antændt i ham en Gnist af Digtetekunst, hvis Varme meddelte sig til hans Fortællinger. Naar han

reiste, hvilken en fortvivlet Sulken! og hvilken vanvittig Glæde, naar han skulde komme tilbage! Denne Glæde, denne Fortvivlelse stod i en mærkelig Modsetning til Lunkenheden i de Andres Farvel og Goddag; hun var ene om at holde af ham. Henri var vant til at betale med Renter, hvad man gav ham.

Det omflakkende, ensomme Liv fører Mennesket tilbage til Smagen for Alt, hvad der er ukunstlet, og bringer det nærmere hen til Barnet. Han forundrede sig selv over det milde, velgjørende Indtryk, der meddeltes ham ved de Breve, som med uforanderlig Troskab ventede paa ham i hver Havn, han anløb; det var gjennem Louises Ansigtstræk, at Fædrelandet tilsmilede ham, og det var ved Mellemkomsten af hendes endnu uøvede Pen, at Erindringen vedligeholdtes hos ham. Til Gjengæld overøste han hende med Foræringer: sjældne Muslingeskaller, interessante Mineralier, Sommerfugle, der lignede Edelstene, Amuletter, der brugtes hos vilde Folkeslag, Alt dette samlede han paa med hende for Die; og paa den Maade stod han for hende som Overbringeren af Alt, hvad der var mærkværdigt, som Ihændehaveren af al Videnskab, af den hele Verden.

Hun havde aldrig været saa lykkelig som i dette Dieblif; hendes Broders Ankomst, der var Følgen af en Permission, han havde faaet for at recreere sig efter de Febersygdomme, han havde paadraget sig i vore Colonier i Cochinchina, faldt sammen med hendes

Udtrædelse af Klostret. Fru de Saulge havde, ligesom alle altfor unge Mødre, ikke havt noget imod at lade hende blive der saalænge som muligt; men hendes Fader saavel som Hr. de Chavagnes havde lagt et godt Ord ind for hende. Hr. de Chavagnes sthyrede nu mere end nogenfinde for hele Huset. Greven kunde ikke undvære ham og betragtede ham som sin bedste Ven.

II.

Det hører til god Tone i Villevalliers aldrig at more sig. Man giver faa Selskaber der, fordi Forsængeligheden ikke tillader dem at være prunkløse, og fordi Gjerrigheden fører Strid med Forsængeligheden; thi de offentlige Baller ere uigjenkaldelig banlyste. Aldrig er det lykkedes nogen Præfect under nogen-
sommelst Regjeringsform og noget-sommelst Dynasti at blive optagen i Selskabet; Embedsmændene ere i Allmindelighed meget ilde sete.

(Fortsettes.)

Bekjendtgjørelse.

Foreslaaede nye Medlemmer:

Cand. jur. Bankdirektor C. E. F. H. Reimann.
 Regelmægler Chr. Reimann.
 Pr. Lieuten. Bankassistent N. S. T. Dahlberg.
 Urtekræmmer Th. Svilsom.
 Artist Peter Johan Busholm.
 Detailhandler Rasmus Christensen.
 Emma M. H. Wildau, Datter af afd. Tommer-
 mester Wildau.
 Frk. Edel Meyer, Datter af Bager Meyer.

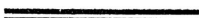
Selskabets Bogholderkontor, Vestergade 23, St.

aabent hver Søndag Kl. 8¹/₂—10¹/₂ Form.

Selskabets Kassererkontor

Nørregade Nr. 45, 2den Sal tilhøjre
 aabent hver Søndag fra Kl. 9¹/₂ til 11 Form.

Administrationen.

Borger-Bennen.

Tre og halvfemsfindstyvende Aargang.

N°. 18.

Lørdagen den 30te April 1881.

Udgivet af Understøttelses Selskabet.

Salbergs Bogtrykkeri St. Helliggeistsstræde 5 Kjøbenhavn.

Louises Fremtid.

Fortælling efter det Franske.

II.

(Fortfat.)

—

Hvergang en af dem prøver paa at give en Fest, accentuerer hans Hoiærværdighed BiskoppenKampen mellem Kirken og Staten ved strax og skyndsomt at udstede Indbydelsler til Opførelsen af en hellig Tragedie, til et høihalset Aftenelskab eller en religiøs Concert; det er altid Kirken, der gaaer af med Seiren, med det Forbehold, at nogle unge Piger, der gjerne vilde

dandse, udstøde nogle lønlige og ufrivillige Suk, der dog strax kvæles af Belansthændighedens Love.

Der var dengang i ilang Tid Tale om Ballet ved Frøken d'Antraques Bryllup, og det var i Sandhed ogsaa prægtigt. Fru d'Antraque var maaskee den dødeligste, den meest afgjorte Fjende af Fru de Saulge, og hun var dette af den gode Grund, at, førend hun bestemte sig til at give sin Datter bort til en rig Eiendomsbesidder i Omegnen, en Klodrian baade med Hensyn til aandelig Begavelse og til personlig Optræden, havde hun længe haft Hr. de Chavagnes i Kikkerten, og derfor havde Fru d'Antraque lovet sig selv, at ikke engang denne Lovinde, som hun med Skræk og Afsky kaldte hende, skulde finde Noget at dadle, hverken ved Anordningen i Almindelighed eller ved Detaillerne. Hun var uvidende om, at Grevinden var tusind Gange lettere at tilfredsstille end alle hendes gode Provindsveninder, da hun af Naturen var overbærende, som de Kvinder pleie at være, der ikke behøve at misunde Andre Noget. Alle, og disse Alle bestode af det indfødte Aristokratis Blomst, beskæftigede sig i det Mindste lige saa meget med Fru de Saulge som med Bruden, der dog bogstavelig talt, var begravet i en Sky af Familieknipslinger og i en Stjernehær af arvede Diamanter. Man spurgte hinanden, hvorledes hun vilde trække sig ud af denne Prøvelse, der var saa piinlig og saa grusom for en smuk Kone, lad hende nu være en nok

faa fortræffelig Moder, naar hun nemlig skal præsen-
 tere for Verden en Medbeilerinde, hvis Alder, der
 nu tilstaaes for første Gang, giver Velighed til at be-
 regne hendes egen og nøder hende til at give Afkald
 paa sit Herredømme ligeoverfor en Dronningeværdig-
 hed, der er i sin Morgenrøde; men Grevinden havde
 ingen Grund til nogen Ironfravigelse. Da Moder
 og Datter viste sig, den Første i en Skjønhedsglands,
 der, om den end ikke havde Mere at vinde for Frem-
 tiden, dog endnu ikke havde tabt Noget, den Anden
 i sin straalende Foraarsfriskhed, seirede Beundringen
 over Skadesryden, og en smigrende Mumlen hævede
 sig endogsaa fra de ærbareste Grupper. Fru de
 Saulge var med en uforlignelig Simpelt, som Damerne
 i Billevalliers ikke havde gjort sig nogen Tanke om,
 da de paatog sig at kappes med hende. Denne Fra-
 værelse af alle Prydelser gjorde hende endnu yngre;
 det havde været hendes Hensigt at forbause. Louise
 havde paa en mere naiv Maade hengivet sig til sin
 altfor længe tilbagetrængte Smag for Pynt. Hendes
 opsigtvækkende, rosenfarvede Atlasses Kjole vilde have
 meddelt enhver Anden end hende en gunstigt Teint;
 men hendes Hudsfarves glimrende Hvidhed udæskede
 med Held dette farlige Naboskab. Hendes Toilette
 var forresten i hendes Dine af en tusinde Gange større
 Bigtighed end det Ydre, som Naturen havde skjænket
 hende med gavmild Haand, og hun troede, at alle de
 Blikke, der vare fæstede paa hende, og som øiensynligt

vare af en bifaldende Character, kun henvendte sig til hendes Sherffes Mesterværk. Henri førte hende ved Armen med en vis Fortrydelse over at see hende saa henrivende ligeoverfor saa mange uvedkommende Personer. Grebens Stolthed kildredes derimod særdeles behageligt ved den dobbelte Seir, som han havde for Die.

— „Morer De Dem, Froken?“ sagde Hr. de Chavagnes, idet han nærmede sig Louise med et Smil.

— „Froken! . . . Er det min Galladract, der forskaffer mig denne Frokentitel? Saa vil De faae mig til at hade den. Og dog vil jeg ikke skjule det for Dem, jeg synes godt om den. Gjør De ogsaa? . . . Jeg havde aldrig troet, at der var saa mange smukke Damer i Villevalliers. Jeg troer, at Lyfene og Glæden udøve et virkeligt Trykleri. Jeg er nu f. Er. sikker paa, at jeg selv seer bedre ud end sædvanligt. De spørger, om jeg morer mig? . . . Na! De kan ikke gjøre Dem nogen Ide derom. Det forekommer mig, at jeg kunde blive evig ved at dansse, og at det vilde være et Paradis. Jeg dansser daarligt, veed De nok; i Klosteret havde vi jo kun en Værer i Anstand og Holdning; men det gjør ikke Noget, mine Dansere ere meget overbærende. Hvorfor dansser Moder ikke?“

Fru de Saulge gav med kofet Værdighed at forstaae, at, da hendes Mand var kommen ud over den

Alder, hvori man danser, havde hun af ægteffabelig
 Kjærlighed bragt ham dette Offer. Uden at lade sig
 føre bag Lyset af dette Kunstgreb udbredte man sig
 dog i beundrende Talemaader over saa sublim en Dyd,
 man anraabte hende om at lade sig bevæge en eneste
 Gang, kun en eneste Gang; men hun rystede sit bru-
 nette Hoved, hvis Fletninger, der glindsede som Vin-
 gen paa en Ravn, smykkedes af fine Perler. Hendes
 Dielaag sænkede sig med deres silkebløde Frjndser og
 hævede sig atter med en flygtig Skjelven, der var
 ligesaa hurtig som Bevægelsen af hendes Bifte, hvor-
 med hun legede som en ægte Spanierinde; hendes
 lille Atlafkes Sko udtrykte sig ved sine Bevægelser paa
 en saa veltalende Maade, naar hun bøiede sig tilbage
 i sin Lænestol under en Række af Stillinger, der vare
 altfor udsøgt plastiske til ikke at have været Gjenstand
 i Forveien for et dybtgaaende Studium trods deres
 tilshneladende Naturlighed; de unge Herrer glemte at
 besvare Orkestrets Rald og bleve staaende omkring
 hende ligesom fortryllede, indtil Værtinden kom og
 rev dem ud af denne Henrykkelsesrus for at opfordre dem
 til at engagere den eller den rige Arving blandt de
 tilstedeværende unge Piger.

Kvinderne rasede og tillode sig tusinde Spydig-
 heder over denne Skjding, som det overalt lyffes
 Roketterne at skabe omkring sig, selv under de mindst
 gunstige Omstændigheder.

„Er det virkelig Tilfældet“, spurgte Louise sin

Moder i en bønfuldende Tone, „at jeg ikke maa valtse?“

— „Valts med Din Broder, hvis Du har lyst.“

— „Tillader Du mig da, at jeg beder ham om det?“

Hun vinkede ad Henri og talte meget ivrigt med ham.

— „Hvad skulde det gjøre godt for? De vil jo finde tyve Kavalerer, der ere bedre og galantere end jeg. Det synes mig dog ikke, at De har Grund til at beklage Dem i Aften,“ tilføiede han, idet han bemægtigede sig hendes Valliste, der var overfyldt med Blyantskradsferier.

— „Nei, det er ganske vist, og jeg vilde heller ikke have Grund til fremdeles at beklage mig; men Moder har sagt, at det gaaer ikke an at give unge Piger Lov til at valtse, og at jeg kun tør gjøre det med Dem.“

„Ja, nu kan jeg forklare mig, at De foretrækker mig.“

— „De spotter mig ovenikjøbet!“ udbrød Louise, idet hun blev ganske rød, — „som om det ikke var nok, at De slet ikke viser Dem forekommende imod mig! De er ligefrem ond imod mig, og nu længes jeg efter at blive gift for at kunne valtse, saameget jeg lyst, tiltrods for Dem.“

— „Er det den eneste Grund, De har til at indtræde i den hellige Ægtestand?“ sagde Hr. de

Chavagnes, idet han greb hendes Haand. „Jeg for min Deel er strax parat til at opoffre mig.“

Hun gjorde kun liden Modstand, det maa man tilstaae; Hr. de Chavagnes var jo saadan en god gammel Ven! Havde han ikke vugget hende i sine Arme, da hun var en ganske lille Pige? Var det derfor ikke ganske naturligt, at hun ogsaa udførte sin første Valts med ham? Desuden havde hun faaet Tid nok til at vege et hurtigt Diefast med sin Fader, hvorved hun befriedes for enhver Betænkelse.

„De har ikke Noget imod det?“

„Nei, det veed Gud, jeg ikke har,“ svarede Hr. de Saulge. De begejstrende Rhythmer af en strausfisk Valt havde allerede begyndt at udøve sit Herredømme.

Hr. de Chavagnes valtsede fortryllende, og det var umuligt, naar man førtes af ham, ikke at være let som en Fugl; der dannede sig ogsaa en Kreds om dem for at beundre dette Par, selv de andere Dandsere holdt inde for henrykte at see til.

„Hurtigere! endnu hurtigere!“

Hon Louises Fodder berørte næppe Gulvet; hun hvilede sig helt og holdent paa den Arm, der omslyngede hende, og et Udtryk af usigelig Glæde, den Glæde, som det første Bid i den forbudne Frugt forarsager, straaled med naturlig Ufkyldighed paa hendes Ansigt. Hr. de Chavagnes havde paa sin Side saa grundigt afkryftet den alvorlige og skjodesløse Elegance, som

han i den senere Tid havde vænnet sig til, for igjen at blive ganske simpelt en ung Mand, at Hr. de Saulge hvistede sin Kone i Dret: — „Synes Du ikke, at de see ud, som om de vare skabte for hinanden?“

Det gav et Sæt i hende; dette var hendes hele Svar.

(Fortsættes.)

Bekjendtgjørelse.

Foreslaaede nye Medlemmer:

Formand og Huseier Christen Andersen.
 Vinhandler Schnells Enke, Laurine.

Selskabets Bogholderkontor, Vestergade 23, St.

aabent hver Søndag Kl. 8¹/₂—10¹/₂ Form.

Selskabets Kassererkontor

Nørregade Nr. 45, 2den Sal tilhøjre
 aabent hver Søndag fra Kl. 9¹/₂ til 11 Form.

A d m i n i s t r a t i o n e n .

Borger-Hennen.

Tre og halvfemstndstyvende Aargang.

N°. 19.

Lørdagen den 7de Mai 1881.

Udgivet af Understøttelses Selskabet.

Galbergs Bogtrykkeri St. Helliggeiststræde 5 Kjøbenhavn.

Louises Fremtid.

Fortælling efter det Franske.

II.

(Fortfat.)

„Forskjælligheden i Alder er jo ganske vist stor; men hos os var den endnu større. Og have vi ikke levet rigtig godt sammen?“

Nogle kolde Sveddraaber perlede paa Fru de Saulges Skuldre.

— „Du er ikke rigtig klog!“

— „Na, jeg troer dog, at jeg er klog nok i det Kapitel. Efter min Mening er der Ingen, der bedre

er istand til at gjøre en Kvinde lykkelig, end Chavagnes; han er ridderlig, han er i det Hele taget, hvad man i min Tid kaldte en smuk Kavaleer. Han tilbøder Louise, det er jo tydelig nok, og Du har ingen Idee om de Beflymringer, jeg nærer, naar jeg tænker paa, at dette kjære Barn, hun, der er saa naturlig og saa kjærlighedsfuld, at hendes Skjæbne skal gives i Hænderne paa en Mand, der er et Barn af sin egen Tid, en kold Egoist som min Hr. Søn f. Ex., eller paa et overfladisk og indbildsk Tossehoved af samme Slags som alle disse unge Personnager, der ere forføblede baade i moralsk og i physiske Henseende, og som hverken have en Draabe Blod eller et eneste Lod Hjerne i sig."

Louise afbrød denne Tirade ved at komme tilbage og sætte sig hos sin Moder. Hun holdt i nogle Secunder sin Haand paa Panden, hun var beruset, og med et dybt Suf jagde hun: — „Maa jeg ikke endnu engang være ulhdig mod Dem, Moder? Frk. de Montrevel valtsjer, og Frk. de Beauvoisin gjør det ogsaa."

Hvad enten det nu var, at Fru de Saulge ansaae det for kun at være lidet klogt at gjøre en Undtagelse med Hr. de Chavagnes, eller at ingen af de unge Herrer, der skildredes med en saa træffende Trofskab af Hr. de Saulge, forekom hende farlig, eller om hun havde en anden Grund, nok er det, Moderen lod sig høre; Louise kunde hele Aftenen valtsje af Hjertens-

lyst. Hun traf ikke altid paa saa gode Dandsere som den første; men hun var i den Alder, hvor Antallet med Lethed bringer Bærdien i Forglemmelse, i den Alder, hvor man hvirvler rundt med en kettet og taus Skolediscipel, som man ikke seer paa, og som man ikke bryder sig om at høre paa, uden at ane, at man paa et Bal kan have andre Interesser. Den Æneste, som hun forresten kunde virkelig beklage sig over, var den yngste mandlige Ætling af Familien d'Antrague, der, endnu mere nybagt i Verden end hun, fik Venene ind i Folderne af hendes Skjort paa en saadan Maade, at han rev en Del af Besætningen af. Det var umuligt at gaae igjennem Salen tilbage til sin Plads og slæbe en halvanden Allen Løi bagefter sig. Medens Ungerøvenden fremstammede nogle Undskyldninger, der vare lige saa klodsede, som hans Dands havde været, lykkedes det Louise at slippe fra ham; han var heelt optagen af Bestræbelsen for at bane sig en Vej gjennem Trængselen og forsøgte ikke længere at gjøre sine Rettigheder gjældende som hendes Kavaleer; hun ilede ind i et lille Kabinet, hvis gjæstfrit aabenstaaende Dør tilbød hende meget beleiligt et Tilflugtssted.

Dette Kabinet adskilte Selskabsalen fra en Slags Vinterhave. Et Skjærmbærdt tillod hende at være alene for ved Hjælp af nogle Snappenaale at bøde paa det Uheld, som hun nys havde været et Offer for. Medens hun var sysselsat med dette Arbeide,

bevægede Gjæsterne sig stadigt mellem Vinterhaven og Dandsesalen, og, uden at ville det, opfangede hun nogle Stumper Samtale, en meget ubetydelig Balpassiar forresten, der fornemmelig dreiede sig om Varmen og inspireredes ogsaa en Smule af Misundelse eller Ondskab.

(Fortfættes.)

Bekjendtgjørelse.

Foreslaaede nye Medlemmer:

Flora E. Meyer, Datter af Bagermester M. A. Meyer.

Laura Fr. E. Keenberg, Husjomfru.

Johanne Larsen, Stuekone paa Frederiks Hospital.

Selskabets Bogholderkontor, Vestergade 23, St.

aabent hver Søndag Kl. 8¹/₂—10¹/₂ Form.

Selskabets Kassererkontor

Nørregade Nr. 45, 2den Sal tilhøjre

aabent hver Søndag fra Kl. 9¹/₂ til 11 Form.

Administrationen.

Extract

af

1ste Kvartals-Regnskab 1881.

for

det forenede Understøttelsesselskab.

Indtægt.

	Kr.
1. Kassebeholdning fra forrige Kvartal	13,582
2. Halvaarligt Kontingent:	
Restance fra forrige Kvartal	542 Kr. 32 Dre.
Hs. Maj. Kongens Bidrag	40 " —
	582 Kr. 32 Dre.
deraf er indkommet	414 32
affrevet som ueholdelig — 49 "	563 — 32 —
Restance ultm. dette Kvartal	119 Kr. " Dre.
3. Ugentlige Indtægter for Bladet „Borgervennens“ 93de Aargang Nr. 1—13 inkl.	1,426
4. Renter for 1/2 Aar: af Activer:	
£ 9100 dansk-engliske Oblig. a 4% p. a.:	
£ 182 a 18 Kr. 23 Dre.	3,317
5. Afdrag paa Laan:	
Restance fra forrige Kvartal	1,514 Kr. " Dre.
anviist for dette Kvartal	3,852 — " —
	5,366 Kr. " Dre.
deraf er indkommet	3,860 — " —
Restance ultm. dette Kvartal	1,506 Kr. " Dre.
6. Optaget Laan i Nationalbanken	16,300
	38,900

Kjøbenhavn, den 31te Marts 1881.

Overensstemmende n

C. N. Laurrup. **N.**

Udgift.

	Kr.	Dre.
ensjoner:		
viste for dette Kvartal	2,510 Kr. 50 Dre.	
betalte i Kvartalet	2,510 Kr. 50 Dre.	50
affordrede ultm. dette Kvartal	" Kr. " Dre.	
ønninger	2,030	84
ndre Administrationsomkostninger	399	26
gebladets Trykning	406	"
ratifikationer:		
viste for dette Kvartal	14,170 Kr. " Dre.	
betalte i Kvartalet	14,040 — " —	14,040 "
affordrede ultm. dette Kvartal	130 Kr. " Dre.	
entefri Udlaan:		
viste for dette Kvartal	15,800 Kr. " Dre.	
betalte i Kvartalet	15,000 — " —	15,000 "
affordrede ultm. dette Kvartal	800 — " —	
enter af Laanet i Nationalbanken, stort Kr. 16,300.	47	54
o, Kassebeholdning ultm. 1ste Kvartal 1881	4,466	74
	38,900	88

E. Borgen,
Kasserer.

itrollen.

ann.

O. F. Olsen

Kierrumgaard
Bogholder.

Handwritten Title

Handwritten text line 1

Handwritten text line 2

Handwritten text line 3

Handwritten text line 4

Handwritten text line 5

Handwritten text line 6

Handwritten text line 7

Handwritten text line 8

Handwritten text line 9

Handwritten text line 10

Borger-Bennen.

Tre og halvfemsfindstyvende Aargang.

N°. 20.

Lørdagen den 14de Mai 1881.

Udgivet af Understøttelses Selskabet.

Galbergs Bogtrykkeri St. Helliggeiststræde 5 Kjøbenhavn.

Louises Fremtid.

Fortælling efter det Franske.

II.

(Fortfat.)

— „Skal vi hvile os en Smule? hvad, min Kjære?“ sagde en Kvindestemme; „Luften, som man indaander derinde, er jo ligesom Ild.“

— „Naa!“ tænkte Louise, der endnu havde nogle Knappenaale at anbringe, „jeg vil faa Udseende af at lure ved Døren.“

Situationen forekom hende endnu mere kritisk, da de to Damer næppe havde sat sig tæt ved

Skjærmbærdet, førend de ganske ugenerte hengave sig til al Slags Bagvaskelse. De fortsatte en Række bidende Bemærkninger, som de allerede havde begyndt paa i Forveien, og som undertiden traf saa rigtigt, at Louise havde i sit Skjul Møie med at afholde sig fra at lee, undertiden traf det ogsaa paa en saa haard og saa troløs Maade, at den unge Pige sagde til sig selv: — „Jeg er jo ligefrem indespærret; jeg tør ikke mere gaa herfra; de vilde aldrig tilgive mig, at jeg har hørt, hvad de sagde.“

Besætningen var sat paa igjen; ikke destomindre tøvede hun endnu, delst mellem en Følelse af Loyalitet, som drev hende til ikke at høre Mere, og en meget naturlig Frygtsomhed, da hendes Navn, der paa en gang udtaltes efter flere Andres, endelig bestemte hende til ikke at lade sig see. „Og Frøken de Saulge? hvad synes De om Frøken de Saulge?“

— „Lad os see hende om to eller tre Aar, saa vil hun være en fuldendt Skjønhed.“

— „Na! Profilen er langt mindre regelmæssig end hendes Moders. Det var Moderen, vi skulde have seet, da hun var tyve Aar.“

— „Finder De ikke, at den Smaa ligner sin Fader paa en skandaleus Maade.“

— „Paa en skandaleus Maade?“ gjentog spørgende den anden Dame, som om hun ikke havde forstaaet det Skandaleuse, der kunde ligge i denne Lighed. Hr.

de Saulge har ganske vist et fint og fornemt Ydre; men han har dog aldrig, selv i sin Ungdom, kunnet, . . ."

— „Hvem taler om Hr. de Saulge?"

— „De taler jo om hendes Fader . . ."

— „Er De saa uvidende? det er jo en almindelig bekjendt Sag."

— „Hvad for Noget?"

— „Ah, min Gud! at Hr. de Chavagnes . . ."

— „Hvad er der med ham?"

— „Hun er Skyld i, at hans Liv er forspildt, hun har forhindret ham i at gifte sig. Det er kun den Slags Kvinder, der indgyde Følelser for Evi-gheden."

— „Nu, da De gjør mig opmærksom paa det, finder jeg virkelig . . ."

— „Ikke sandt? da de valtsede sammen; det var oprørende!"

— „En Dumdriftighed uden Lige."

Ballet kaldte dem snart bort. Da Louise Intet mere hørte, traadte hun frem, men vaklende, bleg som en Død, med et forvirret Udtryk i sine Øine. Af det, der havde naaet hendes Øren, havde hun Intet forstaaet tydelig, kun følte hun, at en frygtelig Ulykke var styrtet ned over hende, og den blev endnu grusommere ved Modsætningen imellem den og Festens Livlighed, ved den uforbeholdne Munterhed, hvortil hun et Dieblif i Forveien havde hengivet sig. Man føler ikke Saaret lige strax, naar Slaget har rammet;

Louise var kun bedøvet og ligesom afstumpet. At gaae, ja, blot at holde sig opreist, vilde have været hende umuligt; hun lod sig falde ned paa det Sted, som hendes ufribillige Bødler nylig havde forladt, og, sønderknuust af Skam, skjulte hun sit Ansigt i begge sine Hænder; det forekom hende, at hun var skyldig, hun vidste ikke, i hvad."

— „Louise!“ sagde Hr. de Chavagnes, der befandt sig tæt ved hende.

Hun reiste sig op i sin fulde Høide, med en saa udpræget Bevægelse af Rædsel, at der behøvedes al den Bekymring, som heel og holden optog ham, for at han ikke skulde lægge Mærke dertil. Han kom fra Dribhuset i samme Dieblit, som Henri traadte ind ad den anden Dør. — „Men, min Gud! hvad feiler Dem? hvad er der dog i Veien?“ udbrod denne Sidste. „Vi have nu i et Kvarteer søgt Dem overalt. Hvad bethder dog denne Blegthed? Hvorfor græder De?“

Louise følte, at hun maatte tale: — „Det er en Sorgmodighed der lige nu er kommen over mig.“

— „Uden nogen Grund?“

— „Uden nogensomhelst Grund.“

— „Er det et Nerveanfald?“ spurgte Hr. de Chavagnes.

— „Ja, det er et Nerveanfald,“ gjentog Louise mekanisk.

— „De har været i en altfor stærk Bevægelse.“

— „Nu er det gaaet over! jeg er blot noget træet, det er det Hæle! Maa jeg blot blive her en Smule alene; vil De gaae hen og berolige Moder.“

— Deres Moder er ganske rolig; hun troer, De er sammen med Frøknerne d'Antrague, der have ført nogle unge Piger med sig for at vise dem Brudegaverne.“

— „Saa sig ikke Noget til hende, jeg kommer ind til hende paa Diebliffet.“

— „Det var bedre at tage bort; jeg vil lade Deres Vogn kjøre frem.“

— „Det er maaskee ogsaa det Bedste. Bliv her, Henri!“

Da hun var ene med ham, kastede hun sig om hans Hals som en Banvittig eller som et fortvilet Barn. — „Na, Du store Gud! hvor dog Verden er en Ørken!“

— „Er lille Louise allerede bleven Philosoph? For et Dieblif siden fandt De dog Verden saa skjøn!“

— „Ja, det er forbi, aa, ganske forbi!“

— „Hvorfor det?“

Hun var bange for at sige for Meget, og traf ham henimod Dandsesalen.

— „Naar De blot faaer sovet godt i Nat, vil Alt vise sig igjen i Morgen i et Rosenstjær,“ sagde Henri. „Men, hvormeget De end lader Dem rive

hen, maa De dog aldrig glemme, at man ikke maa misbruge de bedste Ting, ikke engang Balsfen."

BedBorxterernes gylbne Lys, der udsluffedes det ene efter det andet, saae og hørte Louise denne glimrende Mængde bevæge sig og larme. Orchestret fordoblede sin Energi; falmende Blomster og Baandsløiser laae stræde omkring paa Gulvet; der var ligesom et lysende Støv i Luften. Siddende midt i en Kreds af Mænd, betragtede Fru de Saulge dem gjennem sin Lorgnet med et Smil af kofet Ubestemthed, idet hun holdt en Blomst i Haanden. Man figurerede allerede for tredje Gang i Cotillonen; efter at have ladet sig særdeles meget bede havde hun tilsidst samtykket i at tage Deel i denne, og nu morede hun sig ret, det kunde man see paa den overordentlige Glans i hendes Øine, omkring hvilke der allerede havde dannet sig en lille mørk Rand. Hun sendte sin langt borte siddende Datter et Tegn med Hovedet, og Louise blev forbausset over den Følelse, som hun opdagede hos sig selv, da hun saae sin Moder svæve afsted i Armene paa den Udvalgte, der med Triumph, saae sig i Besiddelse af dette kostbare Bevis paa Udmærkelse. — „Min Gud! min Gud! skulde jeg vove at dømme hende, at fordømme hende? Er det sandt, hvad jeg har hørt? har jeg forstaaet, hvad man anklager hende for?"

Hendes Øine forlode denne hidtil saa ærede, saa forgundede Moder for at fæste sig paa Fr. de Chavagnes, „hvis Liv hun havde forspildt," og hendes

Tanter arbejdede sig trætte paa at opklare denne forfærdelige Hæmmelighed: — 'Det er jo en almindelig bekjendt Sag', havde de ikke sagt saaledes?

— „Det lader til, at Du ikke kan mere,“ ndbrød Hr. de Saulge, idet han kom hen til hende. Chavagnes har Ret, det er bedst at tage hjem. Jeg kjører med Dig, og saa kunne vi sende Bognen tilbage efter Din Moder; det er Synd at forstyrre hende.“

— „Tak, Fader.“

Hun havde Møie med at fremstamme Ordet „Fader“, og, da hun først var ene med ham i Bognen, støttede hun sit Hoved paa hans Skulder, idet hun gjentog flere Gange: „Sig, at De holder af mig!“

— „Men, Herregud, Barn! Du er jo gaaet fra Sands og Samling paa dette Val! Om jeg holder af Dig? Ja, indtil Overdrivelse, det veed Du jo nok, min Datter?“

— „Aa, kald mig Deres Datter!“

— „Min kjære lille Datter!“

Hun gav sig til at græde.

Det var ingeniunde nogen Bagvaskelse. Der havde i Fru de Saulges Liv været en Dag fuld af Samvittighedsnag og Fortvivlelse, hvor al den Indflydelse, som en practisk Sands var i Besiddelse af, og som Begivenhederne ikke pleiede at bringe ud af Fatning, havde været nødvendig for at forhindre hende i at ødelægge sig selv ved et Skridt, hvorpaa der aldrig mere kunde raades Bod. Ifølge Hr. de Chavagnes'

Moral øde lægger man kun en Kvinde, naar man stiller hende frem for Verdens Haan, og Verdens Agtelse forekom ham saa værdifuld og saa nødvendig, at, derfor hun havde opoffret den for ham, vilde det have været saa langt fra, at han derfor havde elsket hende mere, at han tvertimod uvilkaarlig vilde have følt sin Kjærlighed kjølnes.

(Fortfættēs.)

Bekjendtgjørelse.

Foreslaaede nye Medlemmer:

Fuldmægtig C. Holm.

Bankassistent A. J. Skrike.

Kolonialhandler A. Andersen.

Værtshusholder P. C. Klemmeusen.

Stomager P. Jensen Holst.

Sophie Jensen, Datter af Skibsbygger Jensen.

Selskabets Bogholderkontor, Vestergade 23, St.

aabent hver Søndag Kl. 8¹/₂—10¹/₂ Form.

Selskabets Kasserekontor

Nørregade Nr. 45, 2den Sal tilhøjre
aabent hver Søndag fra Kl. 9¹/₂ til 11 Form.

Administrationen.

Borger-Bennen.

Tre og halvfemsindstyvende Aargang.

N°. 21.

Lørdagen den 21de Mai 1881.

Udgivet af Understøttelses Selskabet.

Galbergs Bogtrykkeri St. Helliggeistsstræde 5 Kjøbenhavn.

Bekjendtgjørelse.

Torsdagen den 17de Marts 1881 afholdtes en Repræsentantforsamling, til hvilken 26 Repræsentanter havde givet Møde og paa hvilken følgende Sager foretoges:

1. Ifølge det fremlagte Regnskab for 1880, der findes trykt i Ugebladet Nr. 12, var der udbetalt i Pensioner til 190 Medl. ialt 10,471 Kr. i Gratificationer til 472 Medl. ialt . . . 14,730 — og i rentefri Laan til 42 Medl. ialt . . . 16,100 —
2. Medlemsantallet var den 1ste Januar 1880 2792.

i 1880 ere døde	65.
i — „ udmeldte	72.
i — „ udslittede	17. — 155.
indmeldte nye Medlemmer	68.

Afgang altsaa 87.

Rest den 31te December 1880 . . 2705.
 hvoraf Betalende 2519.

Pensionister 166.

Kontingentfri 15.

Bude 5.

3. Det aarlige Eftersyn af Selskabets Activer blev foretaget den 18de Februar d. A. af de 3 dertil valgte Repræsentanter, ved hvilket Eftersyn Intet fandtes at erindre.

4. Regnskabet for 1879 med Vedtegning af Revisorerne om, at intet Ansvar bliver at gjøre gjældende, godkjendtes.

5. I 1880 var der indkommet:

a. 72 Ansøgninger om Laan.

Heraf bevilgedes 39 til Beløb . . . 15,800 Kr.

b. 610 Ansøgninger om Gratification.

Heraf bevilgedes 464 til Beløb . . . 14,170 —

cf. nedenfor trykte Fortegnelse

hvorhos følgende 10 Medlemmer tilstodes Pension af 50 Kr. aarlig fra 1ste Januar 1881.

Nr.	Medl. fra	Alder
1774.	Toldassistent Brandts Enke	1829. 72.
572.	Cancelliraad Lunds Datter	1835. 71.

Nr.	Medl. fra Alder
170. Urtefræmmer Nissens Enke	1835. 76.
955. Strædermester Ferchners Enke . .	1839. 73.
1658. Brændevinsbr. Christensens Enke .	1841. 69.
2396. Murmester C. F. Andersen	1844. 72.
2501. Strædermester Granzows Enke . .	— 74.
2782. Dreiermester Faust's Enke	1846. 75.
3575. Skomager P. Rasmussens Enke .	1852. 80.
3770. Snedkermester S. N. Bang	1854. 77.

6. Den ledige Portion af det Brockske Legat paa 88 Kr. eller eventuelt 100 Kr. aarlig tilstodes Skomagermester Bergs Enke, Medlem fra 1847 og 86 Aar.

7. Administrationen bemyndigedes til at optage et Laan i Nationalbanken paa 16,300 Kr.

8. 5 Medlemmer udslettedes af Selskabet paa Grund af Kontingentrestancer og som uerholdelige saadanne førtes til Afgang 49 Kr.

9. Endelig foretoges Valg af nye Repræsentanter i de efter Tour Fratrædendes Sted.

Første Klassification.

Afgaaede:

Kammerraad B. N. Heiberg.
Justitsraad L. W. Gede R.
og D. M.

Valgte:

Kammerraad B. N. Heiberg.
Justitsraad L. W. Gede R.
og D. M.
Statsraad C. N. Keller R.
Cancelliraad P. C. F. Bøch.

Anden Klassifikation.

Afgaaede:

Provst J. B. Fog R. og D. M.
 Professor J. Keller R.

Valgte:

Provst J. B. Fog R. og D. M.
 Professor J. Keller R.
 — F. C. Rjærskou R.
 Architect F. B. Løvede R.

Tredie Klassifikation.

Afgaaede:

Kaptain F. W. Hendriksen.
 Skibsbygmester J. H. Gullach.
 D. M. og R.

Valgte:

Kaptain F. W. Hendriksen.
 Skibsbygmester J. H. Gullach
 D. M. og R.
 Secretair J. J. Claessen.
 Krigsassessor J. H. Nielsen.

Fjerde Klassifikation.

Afgaaede:

fhv. Skibsfører C. Eberth.
 Grosserer Adam Petersen.
 — G. Kruuse.

Valgte:

fhv. Skibsfører C. Eberth.
 Grosserer Adam Petersen.
 — G. Kruuse.
 Boghandler N. Klein.

Femte Klassifikation.

Afgaaede:

Brændevinsbr. J. C. Olsen.
 Grosserer J. Chr. Olsen.
 Mechanikus Th. Knudsen.

Valgte:

Fotograf N. Feuerstein.
 Brygger F. C. Madsen.
 Tobaksfabrikør H. J. Hfordt.
 Destillator Jens Rjærby.

Sjette Klassifikation.

Afgaaede:

Høftapetserer C. T. Rothman.

Valgte:

Høftapetserer C. T. Rothman.

Strædermester B. Reiding.

Malermester C. W. Juulmann.

— C. B. Lübschitz.

Administrationen for det forenede Understøttelses-
den 3die Mai 1881.

C. N. Lantrop. A. G. Reimann. D. F. Olsen.

Rierumgaard.

Fortegnelse

over

Gratualisterne i 1881.

Medlems-Nr.		Kroner.
1235.	Blikkenslager Szymbrowskys Enke	40.
397.	Bævermester A. Thorlunds —	30.
30.	Manufakturhandler J. Melbyes Enke	40.
1405.	Uhrmager Malmgreens Enke	40.
1521.	Glarmester Dsgevads —	40.
97.	Toldassistent Freys —	40.
120.	Bogbinder Tops —	30.
1760.	Snedkermester L. Knudsens Enke	40.
726.	Politibetjent Breunings —	40.
457.	Hattemager Madsens —	40.
1842.	Urtekræmmer Hellefens —	40.
1843.	— Boefens —	40.
1853.	Ankermed Halls —	20.
1291.	Glarmester J. J. Kleijs	20.
1868.	Grosserer J. Møllers Enke	40.
375.	Blikkenslager Wardinghausens —	40.
1639.	Strædermester H. Møllers —	40.
1926.	Blikkenslager la Mottes —	20.
1640.	Oversergent Fiers —	40.
244.	Strædermester H. Reimann	40.

Medlems-Nr.		Kroner.
1947.	Viinhandler Bøchers Enke	40.
1755.	Krigsassessor Bergs —	40.
362.	Krigsraad M. Foss —	40.
414.	Toldassistent Kobdes —	30.
1955.	Fyrbøder L. Nielsens —	40.
1957.	Cancelliraad Sahls Datter	40.
1977.	Skomagermester Johansens Enke	40.
1430.	Urtekræmmer J. Ottesens —	20.
1434.	— H. Offenhausens Enke	40.
2004.	Toldkontrollør Birchs —	20.
2018.	Høker N. Erichsens —	40.
1627.	Sagsførersfuldmægtig N. Lunds —	40.
571.	Muurmester Beholdts —	40.
2048.	Urtekræmmer Jegstrups —	20.
2066.	— Kierrumgaard's Datter	40.
481.	Skomager Fribergs Enke	40.
503.	Karantaineofficiant Brieghels Enke	40.
771.	Barfkmager Minéts —	40.
305.	Registrator Hansens —	20.
2090.	Skædermester Tønnings —	40.
2094.	Papirhandler Rosenstands —	40.
2098.	Torbemester H. Petersen	40.
2104.	Toldassistent Kjerups Enke	30.
2106.	Bogbinder F. Timmermann	30.
2116.	Cancellisecretair J. E. Møller	20.
2127.	Snedtermester Neergaards Enke	40.
476.	Skorsteensfeier Schmidts —	30.

Medlems-Nr.		Kroner.
1071.	Portner Stahls Enke	40.00
1176.	Theaterkontrollør P. Schjønns Enke	30.00
1460.	Frisør P. Honoré	40.00
1557.	Bærtshusholder Schulz's Enke	20.00
180.	Skomager H. Gredsted	30.00
287.	Uhrmager Larsens Enke	30.00
347.	Viceinspektør P. Bays Enke	40.00
730.	Blikkenslager Lambrechts —	40.00
1056.	Skædermester Pehns —	40.00
1790.	Guldsmedmester Henningsens Enke	40.00
978.	Skædermester Baerens —	40.00
1472.	Oversergent Dauthes —	40.00
2035.	Kopist Balsgaards —	40.00
1907.	Hoboist Hesses —	40.00
2133.	Possementmager N. P. Madsen	30.00
2138.	Uhrmager Damborgs Enke	30.00
66.	Blikkenslager N. Timmermann	30.00
112.	Urtekræmmer J. C. Jensens Enke	30.00
327.	Toldassistent Mortensens —	40.00
2180.	Handelsfuldm. L. Sands —	40.00
2188.	Uhrmager L. Steinmeß	20.00
2198.	Skædermester J. Siegler's Enke	20.00
2199.	Skomager H. Bechs —	30.00
2206.	Hørhegler G. Jacobsens —	40.00
2222.	Politibetjent H. Groves —	30.00
2239.	Slagter C. Petersens —	40.00
2240.	Meelhandler H. H. Møllers —	40.00

Medlems-Nr.		Kroner.
2243.	Bogbinder H. F. Poulsen	40.
2257.	Uhrmager P. Hou	30.
2268.	Auctionsholder E. Holms Enke	40.
2273.	Blikkenslager Hammers —	40.
2274.	Bødkermester E. F. Lund	20.
2281.	Politibetjent Fr. L. Willes Enke	20.
2292.	Sadelmager E. Lunds —	30.
2293.	Malermester E. E. Meyer	40.
2313.	Skomagermester F. Nagaards Enke	40.
2314.	Hyrefudst J. Westerstous —	40.
2322.	Factor Gehrkes —	30.
2326.	Høker Jens Nielsens —	40.
2328.	Guldsmed Dahlboms —	30.
2329.	Destillatør E. Nielsens —	40.
2346.	Skraedersvend J. Ahns —	40.
2351.	Kaffjetmager J. Sanders —	30.
2354.	Murmester J. A. Møllers —	30.
2367.	Skraedermester J. L. Mariager	30.
2368.	Malermester J. Baruels Enke	40.
2370.	Snedkermester P. Kosoeds —	20.
2380.	Tobakfabrikør H. Schjøth —	30.
2384.	Koffardikaptain Carlhens Datter B. M.	30.
2389.	Toldassistent Muderstachs Enke	40.
2400.	Skraedermester P. Dambergs —	40.
2402.	Politibetjent H. Lassens —	40.
2407.	Skomagermester Beckmanns —	40.
2467.	Randestøber Swanbergs —	40.

Medlems-Nr.		Kroner.
2476.	Stomager J Petersens Enke	40.
2481.	Smedemester Mibachs —	20.
2498.	Jernhandler F. Clausens —	30.
2506.	Meel & Brynhdlr. A. Sørensens Enke	30.
2509.	Arrestforvarer J. Andersens —	40.
2521.	Skibskaptain Simonsens Datter	30.
2524.	Stræder J. Jacobsens —	20.
2528.	Dreiermester W. Hasserts Enke	40.
2533.	Strædermester N. Hjorth	40.
2544.	Fuldmægtig J. Schrøders Enke	20.
2545.	Klokker Bisters Datter S.	40.
2546.	— — — Chr.	40.
2553.	Bud Lindes — J. E. S.	40.
2557.	Major Rohweders — A. D.	40.
2560.	Politibetjent Edelsteens Enke	40.
2571.	Snedkermstr. Kleinschmidts frast. Hustru	20.
2582.	Stomagermester F. Klemmert	20.
2592.	Bogtrykkerpænd L. Hansens Enke	40.
2606.	Dyrlæge Helpers —	40.
2610.	Snedkermester Tolles Datter	30.
2611.	Stolemagermester A. Krügel	40.
2613.	Skibsfører J. A. Johnsens Enke	40.
2615.	Toldbetjent Berthelsens Datter	30.
2618.	Snedkermester B. Thyss Enke	20.
2625.	Politibetjent A. Saltofts —	20.
2635.	Stomagermester B. Langstedts Enke	40.
2650.	Portner Poulsens Datter	30.

Rebtems-Nr.		Kroner.
2654.	Arrestforvarer C. Franzens Enke	40.
2655.	Styrmand Koefods Datter	40.
2658.	Bødtermester C. Guntel	30.
2661.	Strædermester Bjørd	20.
2674.	Gymnastiklærer J. Benzens Enke	40.
2683.	fhv. Stabshornblæser J. Hartenberg	30.
2689.	Stomagermester J. Hansens Enke	20.
2698.	Storsteensfeiersvend P. Boulsen	30.
2711.	Guldsmedmester C. Fugelsangs Enke	40.
2715.	Portner H. Jeppesens	— 30.
2716.	Rjøbmand N. Rossings	— 20.
2718.	Cigarfabrikant P. Holms	— 30.
2724.	Stolemager H. C. Rjær	20.
2727.	Skibskaptain C. Baggers Enke	20.
2729.	fhv. Politibetjent P. Buch	30.
2741.	Guldsmedmester J. Brocks Enke	20.
2752.	Skibskaptain Møllers Datter Fr. C.	30.
2763.	pens. Politibetjent L. Jørgensen	30.
2767.	Hyrekudst Fristrups Enke	40.
2771.	Pensionist P. Petersen	20.
2774.	Bødtermester J. Holmer	20.
2788.	Malermester Fr. Witts Enke	30.
2791.	Tobakshandler P. Lunds —	30.
2803.	Veikonduktør Præstruds —	30.
2805.	Musiklærer C. Møllers —	30.
2808.	Toldassistent Bjerrings —	30.
2812.	Malermester Holms —	40.

Medlems-Nr.		Kroner.
2819.	Guldsmedmester Lundbergs Enke	40.
2829.	fhv. Skrædermester S. Grün	40.
2831.	Loldbetjent Lunds Datter J.	30.
2860.	Kaptain Meindes Datter	40.
2877.	Urtekræmmer U. Holms Enke	20.
2880.	Bærtshusholder Chr. Petersens Enke	40.
2881.	Overgymnastiklærer Reinvalds	— 40.
2882.	Kvarteermand Enemarts	— 30.
2883.	Snedkersvend P. Schwarz's	— 40.
2885.	Skipper J. J. Sporleder	30.
2890.	Kammerraad Kaarsgaards Datter	40.
2913.	Oversergent C. Maads Enke	40.
2918.	Skomagermester Riehels	— 40.
2925.	— C. J. Jensen	20.
2933.	Bødkermester J. Erichsens Enke	30.
2936.	Møbelhandler Kobans	— 30.
2937.	Urtekræmmer Ellingsens	— 40.
2940.	Arbejdsmand J. Holdes	— 40.
2945.	Skomagermester Alsbergs	— 30.
2946.	penj. Opfigtsbetjent P. Larsen	30.
2947.	Skrædermester J. Lunds Enke	30.
2962.	Hattedfabrikant A. Thomsen	40.
2963.	fhv. Bæver M. Salomonsen	20.
2977.	Bærtshusholder L. Madsen	30.
2982.	Snedker Ravns Enke	40.
3005.	Skomagermester A. Henningsen	30.
3017.	Kleinsmedsvend J. Gjensmann	40.

Medlems-Nr.		Kroner.
3034.	Postbud J. Schrams Enke	30.
3035.	Hoboist J. Waters —	30.
3045.	Mægler Tharnings —	30.
3050.	Snedkermester J. Høygaard	40.
5053.	pens. Hoboist C. Gronemann	40.
3061.	Guldsmed L. Reenbergs Enke	30.
3062.	Bagermester G. Herolds —	40.
3063.	Snedkermester Høygaards Datter M.	30.
3071.	Stomagermester C. F. Jakobsen	40.
3075.	Strædermester P. Rasmussens Enke	40.
3084.	pens. Skibstømrer C. Jensen	30.
3088.	Factor Bjerrings Datter A. C.	30.
3099.	Kof G. Alminds Enke	30.
3103.	Politibetjent S. Christensens Enke	30.
3107.	Snedkermester C. Ryhn	20.
3125.	Glarmester Gabes Datter S.	40.
3133.	Jsenkræmmer Schoulunds Datter	30.
3134.	Materialkudst M. Hansens Enke	30.
3140.	Stomager D. H. Behrens —	30.
3153.	Bævermester Krusemarks —	40.
2163.	Urtekræmmer Hinrichsens Datter L. W. S.	30.
3164.	Handelsfuldm. Fichs Datter A. C.	30.
3165.	Smedemester N. B. Hultmann	40.
3170.	Portner N. Jørgensens Enke	30.
3180.	Stolemager Ruffs Datter C. D.	40.
3193.	Smedemester C. Bergs Enke	30.
3196.	Dverfjergent F. C. Gronemann	20.

Medlems-Nr.		Krøner.
3217.	Skomager Jens Lunds Enke	20.
3222.	Hoboist F. W. Lunds —	20.
3223.	Restauratør C. Brennedes Enke	20.
3224.	Oversergent Støvring Datter C. P.	40.
3225.	Viinhandler L. Hansens Enke	40.
3236.	Kleinsmed Vechs — R.	40.
3241.	Skomager Svend Gormsens —	40.
3248.	Skomagermester J. C. Mørk	20.
3249.	Forvalter N. Nielsens Enke	30.
3254.	Kammerassessor L. Ragerups Enke	30.
3257.	Skomagerm. Weidemanns Datter A. M.	40.
3259.	Løimaget C. Steffsens Enke	40.
3264.	Slagtermester J. Hansens —	40.
3268.	Bærtshusholder J. L. Hansens Enke	40.
3280.	Meel- & Grynhandler J. Olsens —	30.
3283.	Brændehandler F. Nielsens —	40.
3297.	fhv. Bægter J. Laursens —	30.
3305.	Dugmager W. Gottsches —	30.
3306.	Kattuntrykker Würcks Datter P. C.	30.
3311.	Hørfabrikant J. Brunskovs Enke	40.
3312.	Malermester P. H. Golding	40.
3340.	Skomagermester J. Lassens Enke	20.
3342.	Bundtmager A. Nahrs —	40.
3347.	Forvalter Thomsens Datter C.	30.
3211.	Guldsmedmester S. Fischer	30.
2739.	Skomager J. C. Larsen Niis	40.
3358.	Snedkermester Krügers Datter J. Fr.	20.

Medlems-Nr.		Kröner.
3362.	Barytmager Sjøegaards Datter C.	30.
3373.	fhv. Traadhandler B. Børensen	30.
3379.	Skomagersvend C. Tønnesen	40.
3394.	Skomagerm. Møllerstrøms Datter C.	30.
3410.	Glarmester Maders Enke	20.
3417.	Manufakturhdlr. Rosenstands Enke C. R.	30.
3421.	Smedemester D. Larsens — N.	20.
3434.	Tømmerfvend D. Jensen —	20.
3437.	Teaterkontrollør Bentewig Datter L. M.	30.
3438.	Havnesoged Røsters Enke	20.
3441.	Kirkebud C. Ottens —	20.
3447.	Skomagermester Dinesens Enke	40.
3457.	— J. L. Hoff	30.
3462.	Skædermester P. Jbsens Enke	40.
3469.	Portner J. J. Hansens —	30.
3479.	Loldforvalter Heltbergs Datter J. J.	30.
2480.	Fuldmægtig Hjorths Datter C. M. M.	30.
3493.	Skædermester A. Sørensens Enke	30.
3507.	Malermester A. Nyegaard	20.
3512.	fhv. Kniplingshandler B. J. Baruch	30.
3514.	Skædermester A. Andersens Enke	40.
2526.	Bærtshusholder J. Disters —	40.
3535.	— Fischers —	20.
3549.	Tobaksspindermester H. Roefoeds Enke	40.
3571.	Børstenbinder P. Sørensens —	30.
3573.	Maler D. Hesselagers —	30.
3585.	Bud C. Ewalds —	30.

Medlems-Nr.		Kroner.
3588.	Bærtshusholder Rønholdts Enke	30.
3590.	Theaterkontrollør Nielsens —	30.
3597.	Skomagermester G. Sacht	30.
3598.	Sadelmager H. Willumsen	30.
3606.	Dreier Faust's Datter	20.
3611.	Handskemagersvend E. Steffensen	30.
3612.	Regimentskirurg Scheils Datter J. E.	20.
3614.	Skomagermester A. Zwidis Enke	40.
3616.	Bærtshusholder J. Jensens —	40.
3624.	Skomagermester J. Andersen	40.
3629.	— Silb's Enke	40.
3632.	Tjener E. Hansens —	40.
3633.	Gymnastiklærer B. Gross Enke	30.
3652.	Urtekræmmer Schyums Datter E. M.	30.
3661.	Dreiermester E. Rickerdjens Enke	20.
3662.	Snedkersvend B. D. Lund	20.
3666.	Skomagermester B. Christiansen	40.
3672.	Lømrer J. Ortved	20.
3673.	Urtekr. Schaldemoses Datter G. M.	20.
3575.	Strædermester Mæhls — J. M.	20.
3676.	Manufakturhandler Hasses Datter	40.
3696.	Barberer F. Ahlstrand	30.
3713.	Smedemester J. Ohsens Enke	20.
3714.	Slagter Steenbergs —	20.
3725.	Bagermester F. Petersens Datter A. E.	40.
3734.	Skomagermester Schmidts — J.	40.
3735.	Tapetmager N. Lindorffs Enke	20.

Medlems-Nr.		Kroner.
3738.	Snedkersvend J. Sørensens Enke	40.
3745.	Bærtshusholder P. Bentzen	20.
3754.	Skomagermester J. Fr. Rohan	40.
3756.	— H. P. Larsen	20.
3779.	Fyrbøder L. Nielsens Datter G. L.	30.
3780.	Slagtermester Tolstrups Enke	40.
3782.	Toldassistent Kreuzburgs Datter W. M.	40.
3783.	Skomagermester N. J. Oland	30.
3785.	Glashandler Melkers Datter G. Th.	30.
3789.	Damestræderinde Karen Petersen	30.
3815.	Kaptain Nissens Datter Fr. M.	40.
3816.	— — — J. M.	30.
3817.	Klædefabrikant Schmidts Datter J.	30.
3823.	Factor Rosenbergs — A. M.	40.
3832.	Oversergent Bergamedys — L. A.	40.
3836.	Typograf A. Sivertsen	20.
3850.	Incassator N. C. Flor	20.
3856.	Bærtshusholder J. Meiers Enke	30.
3863.	Trykmager Rølls —	40.
3866.	Mægler Sündenbergs Datter L. S.	30.
3868.	Skomagerm. J. F. Jacobsen	30.
3869.	— Christensens Datter M. G.	20.
3871.	Bud L. Hansens Enke	40.
3880.	Skomagermester Søfverborgs Enke	20.
3885.	— S. Nielsens —	20.
3899.	— N. Lundqvists —	20.
3900.	Betjent Rostgaard's —	40.

Medlems-Nr.		Kroner.
3919.	Bager Møllers Datter C. S.	30.
3923.	Urtekræmmer Becks Enke	30.
3927.	Murer J. P. Lindberg	20.
3932.	Kurbemagerstv. Strandbergs Enke T. A.	30.
3935.	Overkirurg Galtrups Datter C.	40.
3938.	Bud de Giers Enke S. M.	40.
3954.	Hosekræmmer Jenseus Datter M.	20.
3963.	Skolelærer Kjeldahls Enke J. C.	30.
3968.	Rebflagermester J. L. Samuelsen	20.
3973.	Lømmersvend Mads Hansens Enke	30.
3988.	Gjæstgiver Sallings Datter C. S.	30.
3990.	Snedkermester Petersens Datter	30.
3993.	Kjøbmand Becks Datter L. H.	30.
3994.	Kommandør Luxens Datter W. A.	30.
3997.	Skomager Stanges Enke	20.
4005.	Grosserer Hagelbergs Enke J.	20.
4013.	Justitsraad Sommers —	30.
4020.	Traffør J. Horkas —	30.
4025.	Retsvidne G. Grundtvig	40.
4027.	Indspektor Appels Enke W. C.	20.
4037.	Skrædermester S. Nielsen	40.
4059.	Bademester J. Nielseus Enke	30.
4075.	Handelsbetjent L. Bergs —	20.
4082.	Lieutenant Mortensens —	20.
4088.	Sadelmagerstv. Fases —	20.
4090.	Kunstdreier D. Wanziens —	30.
4093.	Bognmandskudst Thomsens Enke C. S.	20.

Medlems-Nr.		Kroner.
4096.	Handelsbogholder Teklauffs Datter W.	20.
4113.	Dreiermester Møllers Enke S. H.	20.
4118.	Toldbetjent Ipsens Datter C.	30.
4132.	Føderalmager Jørgensens Enke H.	30.
4139.	fhv. Værtshusholder P. Albrechtsen	30.
4141.	Skomagermester Pihlgreens Datter J.	30.
4142.	Sadelmager Sjøbergs Enke	20.
4157.	Mægler Thanings Datter M.	20.
4180.	Snedkersvend J. Hestens Enke	20.
4212.	fhv. Detailhandler N. C. Petersen	20.
4214.	Høker H. Olsens Enke M.	40.
4225.	Værtshusholder A. Zwinges Enke	40.
4235.	fhv. — A. Hansens —	30.
4236.	fhv. Modehandlerinde S. Lassen	20.
4237.	Skomager Lundmanns Datter H. W.	20.
4240.	Graver J. Bisbys Enke	20.
4244.	Guldsmed Engells — C.	30.
4245.	Høker Allesøes Datter P.	20.
4254.	fhv. Skomagermester P. C. Christensen	40.
4269.	Urtekræmmer Grandjeans Datter N. M.	20.
4281.	Skomagermester C. H. Nielsen	30.
4282.	Maler J. Lassens Enke	20.
4291.	Rgl. Rjækkentarl N. Olsens Enke R. M.	20.
4295.	Skraedermester Spemods — H. M.	20.
4297.	Secretair Lauritzens Datter J. H.	30.
4308.	Cancelliraad Neves — P. H.	30.
4309.	— — — M. C.	30.

Medlems-Nr.	Kroner.
4316. Malermester Jslins Enke C. C.	20.
4321. Skædermester Svanejærs Datter C. F.	20.
4322. — — — C. Th.	20.
4326. Hoboist J. Riisbergs Enke J. C.	20.
4339. Skriftstøber N. Jacobsens Enke	30.
4358. Skædermester Johansens — R. M.	30.
4364. Postfører Baches — N.	40.
4368. Malermester C. Fæderholdts Enke	20.
4385. Skomagermester S. Jørgensens Enke	30.
4394. Postmester Bøegs —	20.
3781. Skædermester N. Christensen	40.
4403. Porcellainsh. Christiansens Datter S.	20.
4413. Skibskaptain Olshens Enke C. C.	20.
4417. Krigsraad Gjerdrums —	40.
4427. Baadsmand Andersens Enke J. D.	20.
4444. Formand N. Danielsens —	20.
4445. Urtekæmmer Hallesens Datter M.	20.
4468. Husjomfru R. Fr. Jensen	30.
4476. Styrmand Riis's Enke	40.
4491. Hattemager Schmidts Enke	30.
4496. Baabenmester Lebrechts — C.	20.
4513. Bærtshusholder M. Jensens Enke	20.
4517. Tømmersvend D. Hansen	20.
4523. Krigsraad Borres Datter	20.
4525. Exerceermester Debusmanns Dtr. D. J.	20.
4535. Skædermester N. Lunds Enke	20.
4564. Stabssergent J. Rasmussens Enke	20.

Medlems-Nr.		Kroner.
4567.	Strædermester C. Clausens Enke	30.
4570.	Bogmand Rasmussens —	30.
4582.	Farver Verdes Datter S. M.	30.
4589.	Steenbugger Schneiders Datter L. M.	20.
4597.	Fuldmægtig Riises Enke	30.
4601.	Høfer Storms — A. C.	30.
4619.	Bærtshusholder D. Nielsens Enke	30.
4644.	Klokker Gørk's Enke M. Th.	30.
4662.	Stolemager Westrings Datter C. A.	30.
4664.	Skoleinspektør Villies Datter M. C.	40.
4676.	Depotsergent Clemmensens Enke	20.
4696.	fhv. Damestræderinde S. S. Berg	30.
4709.	Strædermester Krügers Enke	30.
4722.	Slagtermester Schartie's Datter C. W.	30.
4723.	Fyrinspektør Lunds Enke	30.
4744.	Bærtshusholder Petersens Enke A. S.	30.
4746.	Gymnastiklærer Meislings Datter J.	20.
4751.	Gravør Kraghs Datter M. C.	30.
4754.	fhv. Meelhandler M. Jensen	20.
4772.	Urtekræmmer Ovades Datter M. S.	20.
4810.	Seilmagermester J. P. Lovenken	30.
4811.	Skomagermester Blochs Datter C. M.	20.
4820.	Bud J. G. Lorenzen	20.
4823.	Sergent Namodts Datter C. H.	30.
4828.	Slagtermester Frischs — R. M.	30.
4831.	Karetmager Hansens — C. M.	20.
4850.	Brændeviinsbrænder Olsens do. D. D.	20.

Medlems-Nr.		Kroner.
4851.	Kammerassessor Taagerups Enke	30.
4859.	Bødkermester Andersens — G.	20.
4864.	Landmand Wilsons Enke A. K.	30.
4870.	Garversvend C. J. Sandberg	20.
4877.	Major Fastings Datter M. J.	20.
4880.	Bogholder Mørcks — Fr. A.	20.
4927.	Læge Byrtings — Th.	30.
4968.	Snedkermester Dahlins Datter M.	30.
4980.	— N. J. Møllers Enke	20.
4991.	Pastor Brygmanns Datter L.	40.
5003.	Mekanikus Hansens Enke	30.
5058.	Malermester Loufings —	20.
5083.	Stabssergent J. Oppenhagens Enke	20.
5084.	Architect Hoffmanns Enke K.	40.
5085.	— — Datter N.	40.
5097.	Lærer Duffens — M. M.	40.
5130.	Rgl. Kof Møllers Enke	30.
5158.	Snedkermester J. Børgesen	30.
5181.	Overrettsprocurator Berggreens Enke	40.
5193.	Syerske M. J. Larsen	30.
5222.	Musiklærer J. A. Jensens Enke	20.
5235.	Portner P. Hansens —	30.
5237.	Klædehandler Petersens Datter C. C.	30.
5244.	Bødkersvend H. P. Gøg	20.
5256.	Urtekæmmer N. Johannsens Hustru	20.
5278.	Snedker C. Andersen	20.
5305.	Skibskaptain Ludvigsens Datter A.	20.

Medlems-Nr.		Kroner
5321.	Oconom Eigtveds Datter C. Fr.	40.
5345.	Pensionist Borns Enke	30.
5368.	Boghandler Bechs Datter M. C.	20.
5415.	Porcellainsfabrikant C. Larsens Enke	30.
5473.	Justitsraad Lunds Datter J. C.	20.
5487.	Regnskabsfører Andersens Enke	20.
5576.	Brændevinsbrænder Herk's Datter R.	30.
5593.	Pastor Huulegaards	— C. C. 30.
5791.	Oconom Frø's	— N. 20.
5797.	Toldassistent Schmidts	— N. C. 20.
5803.	Kaptainlieutenant Havns	— W. C. 20.
5883.	Manufacturhandler Ottesens Enke	20.

Louises Fremtid.

Fortælling efter det Franske.

II.

(Fortsat.)

Vel at forstaae, han fremførte ikke de virkelige Grunde til sin Philosophi; han vilde have frygtet for, at Grevinden skulde have opdaget i den altfor megen Egenfjærlighed og Forfængelighed, denne dobbelte Grundvold for Mandens Følelser; men hans Duse at standse hende paa, hvad han kaldte en høifindet Daarskabs Straaplan, indgjød ham tusinde sindrige Sophismer. I den Anstrengelse, som hun skulde gjøre for at bedrage, en Anstrengelse, der er enhver ærlig Character imod, skulde Udsoningen ligge, og denne Udsoning vilde, efter Hr. de Chavagnes Theori være mere end tilstræffelig. De maatte underkaste sig de skjæbnsvangre Følger af deres Stilling, skaane Hr. de Saulge saavel som et ukjendt og allerede elsket Væsens fremtidige Interesser, dette var deres Hverv i Forening. Kunde man tænke sig noget mere Uretfærdigt end at lade det frygtelige Ansvar for denne Bildfarelse, som hun med Gaardnaakethed vedblev at kalde

en Feil, falde tilbage paa en Ufskyldig? Da han anvendte alle sit paa Paradoxer saa rige Talents Hjælpeilder for at idealisere denne Bildfarelse, lod Fru de Saulge sig overtale. Han havde tilfløret, forskjønnnet, saa at sige, Synden for hende; kun den sentimentale Side af Sagen var hun modtagelig for, den alene aflokkede hende endnu Taarer. Hr. de Chavagnes forstod at tørre dem. Paa den Tid, da en uhykkelig Hændelse underrettede Louise om deres Forbindelse, var den allerede næsten bleven helliget ved Tiden, for saavidt som Fortsættelsen af en brødefuld Forbindelse kan gjøre denne undskyldelig. Hvor tilhyllet den end var af Gensynsfuldhed og ridderlig Trostkaab, hvor beskyttede end alle de ydre Omstændigheder vare, saa vedblev man dog, som vi have seet, at bagtale de mistænkte Personer, og dog havde Hr. de Chavagnes' Umoralitet ikke forhindret Borgerne i Villevalliers i at vælge ham til Deputeret. Hvad Fru de Saulge angaaer, saa kunde man, naar Alt kom til Alt, ikke være strengere imod hende, end om det havde været hendes egen Mand. Det var netop i det Dieblit, da de troede sig sikkest, at Forsynet gav de to Elskende en Dommere, der var endnu strengere end Verden og Hr. de Saulge, nemlig deres egen Datter.

III.

For at kunne gjøre sig en svag Idée om det, der gik for sig i Louises Hjerte, maa man huske paa, at hun lige var kommet ud af Klostret og var aldeles ubekjendt med Verden. De urge Piger, der opdrages i Fædrenehjemmet, leve ikke der i nogen absolut Uvidenhed; Die og Dre ere saa godt paa deres Post, at tusinde Ting kunne give endogsaa dem, over hvem der vaages med den største Nidkjærhed, et belærende Bink. En Samtale, ja, selv en tilbageholden Fortielse, kan kaste et Lys over det, som aldrig burde vides. I Klostret, navnlig et Provindskloster, der bevarer Traditionerne fra fordums Tid, i et saadant strengt Tilflugtsted, hvor kun et lille Antal udvalgte Kostgjængerster faae Afgang, var Louises Barndom herunder i den Ro, der hersker indenfor de ærværdige og architectonisk skjønne Mure, hvis hegnende Magt begunstiger den indadvendte Tanke og udbreder Skygge i en Have, der netop er egnet til religiøs Betragtning, og fra denne Have havde hun været vandt til at begive sig ind i det melankolske Halvmørke, der herskede i Klosterkapellet, hvor unge, jomfruelige Stemmer fyldte Luften med deres rene Harmoni. Der havde hun Intet lært af Alt det, som kan forstyrre Sjælens Fred. Hun havde i det Hele taget lært

meget Lidet. Louise legede endnu i den Alder, da Andre udvexle fortrolige Meddelelser. Stjønt Benedictinerinderne ikke vare venligt stemte mod fortrolige Meddelelser, fandt dog de unge Damer, der vare betroede til deres Baretagt, Udveie til at fortælle hinanden deres Hemmeligheder; men Louise dannede en Undtagelse herfra. Hendes Drømme, havde hun selv sagt, gik som oftest ud paa at deltage i Moderens Fornoielser, der skimtedes af hende, naar hun en sjælden Gang var hjemme; naar hun en Gang imellem blev en Smule sørgmodig ved at maale de høie Mure med sit Blik, da drømte hun om Keiser, om Frihed, om en Negerhytte paa Bredden af Havet, der forgyldtes af Solen under de bladrigge Cocustræer og de slanke Palmer, som hendes Broder havde fortalt hende om. Henri var for hende, hvad Fergus er for sin Søster Flora Mac-Ivor i den Bog, som hun foretrak for alle andre. I Ferien viste hun paa Montluisant snarere en Skolediscipels end en ung Piges Tilbøieligheder. Man lo deraf. Hendes Moder havde ikke Noget imod, at hun vedblev at være Barn saalænge som muligt. Hr. de Saulge tog hende med sig paa Jagt, og hun tilføiede Hr. de Chavagnes ubarmhjerlige Nederlag, naar de spillede Billard sammen. Vi have seet, at den Ildfuldhed, som hun bragte med sig ved enhver Ting, heller ikke havde svigtet hende, da hun første Gang skulde optræde i Verden, hun kastede sig ud i den, ligesom Fuglen kaster sig ud i det uende-

lige Rum, og ligesom den stakkels Fugl faldt hun ned med knust Binge.

Hun sov ikke den Nat, idet hun bestandig fornam sit Hjerte bløde; man havde jo, uden at vide det, bragt det et Saar, som med hver Dag skulde blive dybere og dybere. — „Sr. de Chabagnes hendes Fader!“ — Disse Ord hamrede i Barnets glødende Hjerne ligesom Feberpulsens, de vare forvirrede, uforstaaelige, men forfækkede hende desto mere.

Den næste Dag var en Søndag, hun stod ikke op for at gaae i Messen. En Hovedpine, der jo kunde være en sandsynlig Følge af hendes foregivne Upasfelijkheid Aftenen i Forveien, forklarede den Forvandling, der var foregaaet med hendes Træk. — „Saadan gif det ogsaa med mig,“ erklærede Sr. de Saulge, „den første Gang jeg drak Champagne; men man vænner sig til det.“ — Hun forsøgte at smile; men Smilet var dødt paa hendes blege Læber. Hendes blaa Dine havde ikke mere det samme Blik; de vovede ikke mere at see op paa Nogen, uden Tvivl af Frygt for, at man skulde kunde læse i dem, disse Dine, der endnu for saa kort Tid siden havde sagt: — „Jeg har Intet at skjule!“

Da hun talte sagte med Gud i sin Angst, da hun anraabte ham om at hjælpe hende til en Forstaaelse og til at faae Hvile (to uforsonlige Gaver), opdagede hun til sin Forbauselse, at hun endnu aldrig havde bedet; at udtale med religiøs Opmærksomhed

Formlen for et Duffe eller en Taf har i Birkeligheden Intet tilfældes med den Bøn, der er Forladthedens. Angerens eller Smertens uvilkaarlige Raab. Hr. de Chavagnes kom for at spise Frokost paa Slottet. Idet Louise sad ligeoverfor ham, søgte hun med Rædsel at tydeliggjøre sig denne skandaleuse, oprørende Lighed, som man havde kaldt den. Ligheden eksisterede, det var en afgjort Sag. Hvert Dieblif opfangede hun imellem sin Moder og ham Ord og Tegn, der tydede paa en gjensidig hemmelig Forstaaelse, og som den foregaaende Dag havde syntes hende aldeles naturlige og uskyldige, men hvori hun nu saae et Vidnesbyrd om Brøden; hun erindrede sig den Paastaaelighed, hvormed han havde forlangt, at hun skulde kalde ham „min Ven“, men aldrig „min Herre“; hun var vred paa ham for Alt dette.“ — „Hvor De dog seer strengt paa mig i denne Formiddag!“ udbød Hr. de Chavagnes. „Dagen efter Ballet er ikke synderlig lystig for Dem, min Pige.“

— „Louise føler sig greben af Intetheden i de jordiske Fornøielser,“ sagde Henri; „hun har betroet mig det igaar; husk paa, at der er endnu en Smule af en Benedictinerinde i hende.“

— „Dersom Du vil udsone Dine verdslige Synder ved et godt Værk,“ bemærkede hendes Moder let henkastet, „kan Du see lidt ind til Briffault; hun er daarligere idag, lader det til.“

— „Staffels Briffault!“ tilføjede Henri, „vi ville ikke beholde hende længe.“

Husholderfken var virkelig kommen til Yderpunktet af en Alderdomsivækkelse, der i flere Maaneder havde gjort hende det umuligt at røre sig af Stedet. Sorgen over, at hun ikke mere kunde ordne Skabene, lukke af for Forraadskamrene og skjænde paa de andre Folk, bidrog Sit til at føre hende nærmere mod Graven. — „Nu skal vi see et Hus!“ sagde hun til sig selv med dybe Sukke. Da hendes begunstigede Stilling og hendes Strengthed nødvendigvis havde bevirket, at de andre Tjenestefolk, som hun havde Overopsynet med, affkyede hende, og, da Fru de Saulge, der sølte sig krænket over hendes udelukkende Troskab mod Alt, hvad der mindede om Husets forrige Frue, kun bevidnede hende liden Deeltagelse, vilde hun have været næsten ganske forladt, dersom Henri og Louise ikke havde afslagt hende hyppige Besøg. Denne Sidste fandt, at Briffault, der aldrig havde viist hende andet end Antipathi, var en høist beshynderlig og frastødende Characteer; men hun viste hende en stor Forekommenhed for sin Broders Skyld. Som sædvanligt satte hun sig ogsaa nu tæt ved hendes Seng og gjorde hende nogle Spørgsmaal om hendes Befindende; hvorpaa den Gamle svarede med en adspredt og fortrædelig Mine; derpaa kastede Louise et Blik i Speilet og udtrede pludseligt: — „Madame Briffault, Meningerne

vare delte igaar, jeg vilde gjerne høre Deres, hvem finder De, at jeg ligner?"

— „I ethvert Tilfælde ligner De ikke Hr. Grevnen,“ svarede den Syge med et Anstrøg af Ironi, der før vilde have undgaaet Louises Opmærksomhed, men som hun nu følte som et Slag lige i Ansigtet?

— „Ligner jeg heller ikke Henri?“

— „Der er ingen Grund, hvorfor De skulde ligne Henri, Frøken.“

— „En Halvbroder er dog en meget nær Slægting.“

Briffault svarede Intet. — „Dgaa hun!“ tænkte Louise.

Alt det patriciske Blod, hun havde i sine Aarer, sydede af krænkent Stolthed. Hvor udrenset, hvor fordreiet end den Historie er, som undervises i Klosteret, havde Louise dog hist og her truffet paa Ordet Ægteffabsbrud, og hun kjendte den Skændsel, som knytter sig hertil. Hvad hun ikke vidste, fordi det kun er Erfaringen, der lærer os det, var, at den offentlige Mening ikke hudfletter i Lasten Andet end Uforsigtigheden, Ubehændigheden, og at Forstillelsen, Fordølgelsen lader sig til Gjengjæld hædre i Lighed med Dyden. Hun havde ogsaa siden sin Ankomst til Hjemmet læst nogle Romaner, disse hadede hun nu; hun hadede de Videnskaber, hvis Resultat skulde skaffe hende saa mange Videlser. Alle Heltinderne antog den samme Skikkelse, som hun fordem pleiede at betragte med Urefrygt, men som

nu var Gjenstand for Betragtninger, der frastødte hendes uskyldige Svindelighed. Var Bagsiden af disse stormfulde Glæder ikke hendes egen Fortvivlelse?

(Fortsættes.)

Bekjendtgjørelse.

Selskabets Bogholderkontor,
Vestergade 23, St.

aabent hver Søndag Kl. 8¹/₂—10¹/₂ Form.

Selskabets Kassererkontor
Nørregade Nr. 45, 2den Sal tilhøjre
 aabent hver Søndag fra Kl. 9¹/₂ til 11 Form.

A d m i n i s t r a t i o n e n .

Borger-Tidningen.

Tre og halvfemsindstyvende Aargang.

N°. 22.

Lørdagen den 28de Mai 1881.

Udgivet af Understøttelses Selskabet.

Galbergs Bogtrykkeri St. Helliggeiststræde 5 Kjøbenhavn.

Louises Fremtid.

Fortælling efter det Franske.

III.

(Fortsat.)

— „Hvorfor“, sagde hun en Dag til Henri, „ser man i Bøger Kjærligheden, der saa ofte er en Forbrydelse, fremstillet som det første af alle Goder? Hvad skal saadan en Løgn til?“

— „Løgneren udgaar af Deres Mund,“ svarede den unge Mand ivrigt, „naar De taler om Forbrydelse. Begaa ikke nogen Gudsbespottelse, min stakkels Louise, og vogt Dem vel for i disse Anliggender at tro

nogen Anden end Dem selv. Den sande Kjærlighed træffe vi ofte paa uden at have nogen Anelse derom. Det er den frivillige og begejstrede Opoffrelse af det egenkjærlige Jeg til Gunst for det udvalgte Ideals Sjæleiro og Lykke."

Han havde talt med en saadan Varme, at Louise spurgte ham forbauset, idet hun sænkede sine Øine for hans Blik:

— „Har De da elsket, Henri?"

— „Ja, lidenskabeligt og uden Haab."

— „Var denne Kjærlighed da . . . brødefuld?"

— „Kjærligheden er aldrig brødefuld, naar den er oprigtig."

Hun betragtede ham med en drømmende Mine og gjorde ham ikke flere Spørgsmaal.

Louises Væsen blev uberegneligt, bizart og mistænksomt, hendes Opførsel forandrede sig; det var en heel Forvandling. Dette livlige og aabne Physiognomi syntes at lægge an paa at gjøre sig uigjennemtrængeligt; hun undgik enhver Leilighed til at nærme sig Hr. de Chavagnes, hvis Selskab for saa kort Tid siden havde behaget hende mere end noget andet, hun tog de venstabelige Vøier og Drillerier, hvormed han før havde glædet hende saa mange Gange, nu i høi Grad ilde op, hun betænkte sig paa at række ham Haanden og veg uvillkaarligt tilbage, naar han, ifølge sin gamle fortrolige Skik, kyskede hende paa Panden. Saaledes aabenbarede sig hos hende Blodets Røst, dette Phæ-

nomen, som det er tilladt at tvivle om, naar det ikke staaer i Overensstemmelse med Samvittighedens Stemme. Ligeoverfor sin Moder følte hun sig i Almindelighed tvungen. Det hændtes hende undertiden, at hun betragtede hende med Nysgjerrighed, som om hun havde søgt at løse et uopløseligt Problem, saa fulgte der Dieblikke af overstadig Kjærlighed efter denne Kulde, som om hun havde villet gjøre en ufrivillig Uret god igjen; hun bedækkede Fru de Saulge med lidenskabelige Kjærtegn, der syntes at bede Moderen om Forladelse, hun gjentog for denne, at hun ærede hende, som om hun derved vilde overbevise sig selv derom. Imod Hr. de Saulge, denne svage Fader, hvis Afgud hun var, og hvem det før havde moret hende at tyrannisere, var hendes Omhed tvertimod næsten bleven frygtsom, medens den dog til samme Tid syntes at være fordoblet. Den Tanke: — „Saalænge jeg har existeret, har jeg stjaalet den Kjærlighed, den Beskyttelse og de Velgjerninger, hvormed han har overøst mig,“ — forfulgte hende uden Dphør. De Skrupler, som hendes naturlige Retskaffenhed foraarsagede hende, antog Stikkelse af de meest fortærende Bebrejdelser, naar der sluttede sig til al den øvrige usalige Grublen Fornemmelsen af den materielle Uret, som hun foraarsagede Henri, idet han skulde dele Arv med hende. Det stakkels Barn bebrejdede sig, at hun overhovedet var til, og hun sagde naivt til sig selv, „at hun havde

ønsket, hun var den ene Skyldige." At anklage sin Moder var hende endnu smerteligere end alt Andet. Undertiden paatog hun sig at frigjøre hende for Broden; havde hun ikke læst, at Kvindernes Utilbørligheder oftere fremkaldes ved Mændenes slette Behandling eller deres Letfindighed? Men hvor var det muligt at tænke sig Hr. de Saulge hensynsløs eller ustadig? Hun kom saa vidt, at hun ønskede, han havde været det paa en Tid af sit Liv, for at hendes Moder kunde beraabe sig paa formildende Omstændigheder. Endogsaa denne Lettelse, som en fremtvungen Tvivl kunde foraarsage hende, berøvedes hende en Aften, da Fru de Saulge henvendte en Anmodning til sin Mand, og denne svarede hende: — „Du veed nok, at Du er uindsfrænket Herskerinde. Jeg holder paa, at Du efter min Død skal kunne sige: — 'Han har aldrig med Forsæt foraarsaget mig en Skygge af Sorg.' — Det er al min Vergjerrighed ligemeget hvor jeg er; dersom dette Vidnesbyrd kommer fra Dig, vil det gjøre mig mere Glæde, end et prunkende Gravmæle.“

Greven havde hele den Dag været voldsomt plaget af Gigt, hvad der stemte ham til mørke Grublerier, som han ellers sædvanligvis holdt omhyggelig fjernede fra sine Tanker og sin Tale.

Fru de Saulge gav sig til at lee; — „Jeg behøver virkelig ikke at vente paa den høitidelige Time, da der skal holdes Rigtale over Dig, jeg vil tværtimod strax hde Dig den Retfærdighed at sige, at Du aldrig

et eneste Dieblif har ophørt at være den bedste Mand, man kan tænke sig."

— „Der anklager hun sig selv,“ tænkte Louise. — Hun forlod hurtigt den Plads, hun indtog ved Siden af sin Moder, gik lydløst hen til Hr. de Saulge, tog hans store Haand, der endnu var ungdommelig og smukt formet, og kysede den i Tausched.

Louise var altfor afholdt, til at den Sørgmodighed, som fortærede hende, skulde længe kunne undgaaes hendes Omgivelsers Skarpsnuethed. Fru de Saulge iagttog kun Lidet, da hun var altfor beskæftiget med sig selv; Grevens Mistanke gik ogsaa forud for hendes, uden at den dog kunde finde noget Fodfæste.

— „Hvad kan dog Grunden være til denne mærkværdige Forandring?“ — spurgte han sig selv. „Vi give hende jo ikke engang Tid til at nære noget Ønske.“

— „Hvad mig angaar,“ sagde Hr. de Chavagnes, hvis Betyrning var bleven vakt, uden at han lod sig mærke dermed, da Sømmelighedshensyn forbød ham i et saadant Tilfælde at tale først, „jeg troer ikke, at der er nogen Sorg paa Færde, jeg formoder snarere, at vi her have at gjøre med en romantisk Tilbøjelighed. Louise har kasseret sin sidste Duffe, ikke sandt? Saa maa jo Noget nødvendigvis erstatte den.“

Disse Ord fandt en smertelig Gjenlyd hos Henri. Mer end alle Andre havde han bemærket Louises dybe, stumme og indadvendte Nedtrykthed; han havde mangan

en Gang spurgt hende derom, overbevist, som han var, at hun vilde sige ham det; thi Jagen var mindre istand til at modstaa den Trang til Meddelelse, der er saa mægtig hos Ungdommen; men hun undskyldte ham siden den Tid og lod ham have en fri Tumbleplads for alle hans Formodninger, da hun aldrig nægtede Noget af det, som han kunde indbilde sig, naar det blot var rigtig langt borte fra Sandheden. — „Hvad skal dog al denne Forstillelse til?“ tænkte han. „Dersom det Valg, hun har truffet, er hende værdigt, behøver hun da at frygte for, at jeg vil blive bedrøbet derover?“

Og saa havde han allerede begyndt at blive bedrøbet derover.

Det simpleste Middel til at finde Gaadens Løsning fremstillede sig i det Dieblit, da hine fire Personer, hvoraf de tre idetmindste havde saa liden Grund til at nære gjensidig Sympathi for hinanden, forenede deres Tanker i en og den samme ængstelige Følelse. En ung Mand der var rig og af fortræffelig Familie, beilede til Frøken de Saulges Haand. Hendes Moder fandt, at hun var altfor ung endnu; men det blev aftalt, at hun skulde benytte sig af Leiligheden til at udforske sin Datters virkelige Følelser. Ved de første Ord om denne Sag standsede Louise hende.

— „Hverken Hr. de Sévignac eller nogen Anden.“

— „Det var en meget forhoven Beslutning,“ sagde Henri, idet han følte sit Hjerte salig lettet.

— „De har jo selv fattet en lignende Beslutning!“

— „Men jeg formoder ikke, at De kan have de samme Grunde, som jeg.“

— „De hadler mig altsaa?“

— „Gud bevare mig for det!“

— „Nuvel da! saa maa Hr. de Sévignac altsaa ikke falde i Deres Smag.“

— „Hverken han eller nogensomhelst Anden. Jeg kan ikke udstaae dem, jeg er skinsyg paa dem!“

Han blev rød, da han sagde dette, og antog pludselig en anden Tone. — „Det ligger i mit Temperament, og det er en Sag, der er meget ubekvem baade for mig og Mine, det anerkjender jeg,“ tilspøiede han, „men det er mig utaaleligt at dele med en Anden en hvilken som helst Hengivenhedsfølelse. Jeg har ofte gjentaget for Dem, at jeg i min første Barndom var den udelukkende Gjenstand for Kjærlighed, og Erindringen herom er bleven tilbage hos mig som et Ideal. Jeg vilde have lidt, Louise, ved det mindste Fortrin, som De kunde have vist en Veninde paa Deres egen Alder; nu har jeg været skinsyg paa en Ubekjendt. De beviser mig, at jeg havde Uret, og jeg aander atter friere.“

Hun var vant til disse Udbrud af et begejstret

Venskab; men for første Gang hørte hun paa dem med en Slags Forlegenhed, som hun endelig overvandt: — „Naa De kun ganske frit, min stakkels Henri, og nyd Deres Ideal i Fred. Vi ville leve for hinanden, hører De?“

(Fortsettes.)

Bekjendtgjørelse.

Foreslaaede nye Medlemmer:

Handelsbetjent E. Pauelsen.

Selskabets Bogholderkontor,
Vestergade 23, St.

aabent hver Søndag Kl. 8¹/₂—10¹/₂ Form.

Selskabets Kassererkontor

Nørregade Nr. 45, 2den Sal tilhøjre

aabent hver Søndag fra Kl. 9¹/₂ til 11 Form.

A d m i n i s t r a t i o n e n .

Borger-Bennen.

Tre og halvfemsbindstyvende Aargang.

N°. 23.

Lørdagen den 4de Juni 1881.

Udgivet af Understøttelses Selskabet.
Galbergs Bogtrykkeri St. Helliggeiststræde 5 Kjøbenhavn.

Louises Fremtid.

Fortælling efter det Franske.

III.

(Fortsat.)

— „Åh!“ udbød han, „hvis det blot var muligt!“

— „Hvorfor ikke det? ligesom to gamle Heber-
svende! De skal være min Arving, det forlanger
jeg.“

Hun holdt fast ved denne comiske Idee med en
mærkværdig Alvor.

Smidlertid hensov Jeanne Briffault, Husholderessen

Det var Henri, der luffede hendes Dine. Dødskampen varede længe, og Banviddet indtraadte nu og da under den: — „Min Søn, jeg har arbeidet tre Aar for Dem! tre Aar har jeg søgt, har jeg speidet! lad min Møie ikke være spildt, Henri!“ — og hun faldt udmattet tilbage paa Buden: — „af! af! Skjulestedet er opdaget. De skal forandre Deres Faders Bestemmelser . . . ved Hjælp af den Billet . . . idetmindste . . . nei, nei, ingen aabenbar Forargelse! Hun er jo hjemfalden til vor Naade. Husk paa det, Henri, husk paa det! . . . Mit Barn, mit Barn, hvad gjør De? . . . — Han er jo gal!“ vedblev hun, medens en Gulken, der snart kvaltes under den voxende Aandenød, blandede sig med hendes Krampelatter.

— „Berolige Dig,“ sagde Henri, „forjag disse Erindringer.“

Han understøttede dette Legeme, der nu næsten ikke mere formaaede at bevæge sig selv, han reiste hende i Beiret for at hjælpe hende til at drage Aande, og hans Taarer faldt Draabe for Draabe paa hendes brændende Bunde, hvor Dødens evige Skjgger samlede sig. Det var ikke alene den beskedne, ham og hans Nærmeste saa aldeles hengivne Kvinde, hvem han begræd; havde han ikke allerede mærket denne sørgelige og gennemtrængende Ætherduft ved et andet Dødsleie? Havde han ikke engang i Forveien lyttet til disse Feberfantasier, som ofte forraade Ængstelser, der have været saa vel fordulgte igjennem et heelt

Tid? Bærelset var meget mørkt. En stor Udsstraale trængte pludselig derind; en Dør, der i nogle Dieblutte var bleven holdt paa Klem, aabnede sig nu langsomt, og Louise traadte ind. Hun var selv bleg som Døden, og dette pludselige Syn havde strax ved sin Hvidhed og ved den Klarhed, der syntes at udgaae fra det, noget næsten Overnaturligt ved sig. Den Døende reiste sig atter i Veiret med en sidste Anstregelse: — „Hvem er Du,“ sukede hun, „Du, der kommer for at tage mig?“ Derpaa raabte hun, idet hendes graa Haar vare vilbt spredte, og hendes Arm udstrakte sig paa en truende Maade, med en Stemme, der ikke mere havde noget Menneffeligt ved sig: — „Hvad vil De her? Hvad bestiller De i vort Huus, De, en Fremmed?“

Hun gjentog to Gange dette sidste Ord med Kraft.

— „Gaa Deres Vej!“ raabte Henri sonderknust, „hun phantaserer; det er Dødens Banvid!“

— „Nei, nei, min Ven, hun har Ret, og jeg kan høre det; Henri, jeg veed Alt!“

Næppe havde hun ladet denne Tilstaaelse undslippe sig, førend hun havde ønsket at kunne tage den tilbage igjen. Henri var saa bedøvet, at han ikke havde havt Tid til at svare hende. Hun kastede sig paa Knæ og talte til hende, der ikke mere kunde høre hende, til hende, der var den Sidste, som forsvarede Familien de Saulges legitime Arving og hans Ret-

tigheder: — „Jeg skal ikke forblive her længe, bring Løftet herom til hans Moder.“

En Tanke, der senere skulde bemægtige sig hende paa en uigjenkaldelig Maade og løse en uopløselig Forvikling, var nylig steget op i hendes Sjæl. Gjættede Døende ved Hjælp af en sjette Sands, der erstatte alle de andre, hvad der gaaer for sig i Sjælens Grund? Louise kunde troe det; thi, da hun stod op igjen, havde Briffaults stive Blik, der nylig var saa skrækindjagende, formildet sig, ligesom for at udtrykke en Velsignelse, og derpaa dækkedes det af det sidste Slør.

Efter at være gaaede ud af dette Bærelse med Hjerterne sammenknugede ved Synet af Døden, hvis Hvididelighed, hvor mægtig den end er, dog hos Henri blegnede for den Følelse, som Louises Ord havde forarsaget ham, havde de en første Forklaring, fuld af Fare, at gjøre hinanden. Forgjæves havde den stakkels Pige troet at kunne gjæmme for steds inde sluttet i hendes eget Bryst den Hemmelighed, der var nærved at kvæle hende, hun kunde ikke holde den tilbage. — „Jeg overgiver den til Dem som til Gud selv,“ sagde hun til ham, hvem hun saa længe havde kaldt sin Broder.

Medens hun fortalte ham Scenen paa Ballet, gjennemgik han i sin Erindring en anden Nat, der var ikke mindre tragisk, den, da Briffault, idet hun opfordrede ham til Hævn, havde overleveret ham en

vis Billet, som hun havde sat sig i Besiddelse af, og som var fra Hr. de Chavagnes til Fru de Saulge. Denne Billet var kort, men i en overflødig Grad tydelig; Elskerens Hjerteudgydelser indtog i den en langt ringere Plads end Faderens Klager over ikke at kunne vedkjende sig sin Datter, ikke frit at kunne bevidne hende den overordentlige Æmhed, som han syntes at føle for hende, over at skulle see en Anden elske hende og have sin Glæde af hende, over at tænke paa, at hun aldrig skulde bære hans Navn, at hun aldrig skulde kalde ham „F a d e r“; Alt dette var for Hr. de Chavagnes, en Grund til udtømmelig Bitterhed. Den første dybe Følelse, som denne Mand havde næret, Faderfølelsen, der uophørlig blev saaret, traadte frem uden Forbehold i disse Linier. Henri saae atter Papiret sammenlagt i en Trekant, og som en Haand maatte i Smug have ladet glide ned i en anden skjælvende Haand; han hørte Briffault sige: — „Forsynet har staaet mig bi ved endelig at lade mig opdage, hvad jeg søgte.“ — Forsynets Mellemkomst var vel tvivlsom i et lignende Eventyr; men vist var det, at den saa meget ønskede Hævn havde været let. Henri erindrede sig med saa megen større Stolthed denne første Seir, han havde vundet over sig selv, som han var fast bestemt paa, at Louise aldrig skulde vide Noget derom. Skjøndt han til samme Tid harmedes over de Menneſker, der havde forraadt hende en Hemmelighed, som han selv for Alt i Verden vilde have

holdt skjult for hende, var der dog en taus Glæde, som opfyldte ham. Den eneste Hindring, der afholdt deres Hjerter fra at slutte sig sammen i en stærkere Følelse end Venstabet, var blevet tilintetgjort af sig selv.

De to unge Mennesker gik længe ved Siden af hinanden under Hvidtjørnene, der oplivedes af en Straale fra Esteraarsolen, og det var, som om denne Straale tilsmilede dem selv et Haab igjennem Livets kvalme Taage. Louise støttede sig til Henri's Arm; ved de pinligste Momenter af hendes Fortælling af-tørrede han hendes taarefyldte Dine. — „Tilgiv mig,“ vedblev hun, „tilgiv mig, fordi jeg, uden at ville det, har i saa mange Aar unddraget Dem . . . Deres Faders Kjærlighed! Det har været mig meget pinligt, at han foretrak mig, jeg har følt det Uretfærdige deri, jeg føler det mere levende end nogensinde; hvor De har været god, Henri, at De desuagtet har kunnet holde af mig.“

— „De er den Eneste, som jeg hidtil har holdt af, og jeg gjør det fremdeles; de Andre ere mig ligegyldige.“

— „Er det muligt!“ svarede hun, „og det, skjøndt De veed, at jeg ikke er Deres Søster?“

— „Min Louise, De har havt i mig mere end en Broder. Naar De engang vil skjænke en Mand hele Deres Sjæl, vil De forstaae, hvad jeg vover at sige Dem for første Gang, hvad jeg saa længe har

skjult for Dem, Kjærligheden, der gjør ufølsom for Alt, hvad der ikke staaer i Forbindelse med den. Naar den Tid kommer, skal Døden være mig velkommen."

Han holdt inde. Hr. de Saulge kom ud fra Kaninhegnet og nærmede sig dem.

Hvor dog Ungdommens Indtryk ere livlige, og med hvilken Hurtighed de følge efter hinanden, eller rettere, hvilke Underværker forstaaer dog ikke Videnskabens at fuldbyrde! Der havde kun behøvedes et eneste Ord, for at Louises Skjæbne ligesom ved Trylleri forandrede Udseende. Umiddelbart befindende sig overfor en fortvivlet Beslutning, var hun nu gladere end selve Glæden; hvad hun hidtil havde tænkt, hvad hun hidtil havde villet, forsvandt som en tom Røg; i selve det Dieblig, da hun troede at have tabt Alt, forekom det hende, at hun havde gjenfundet Alt. Kjærligheden er i Sandhed Alt. I lang Tid havde hun huset den forklædt under falske Navne; Naturen havde talt til hende tiltrods for denne sociale Løgn, og Louise havde uden Mistillid nærret sin Følelse i Ly af et Skin, som Verden have givet den; men nu havde den kastet Masken for ganske at optage hendes jomfruelige Sjæl, og triumpherende afkastede den alle hidtidige Sorger.

Indtrykket var for Henri næsten det samme, skjønt Illusionen med Hensyn til Blodets Baand havde aldrig i hans egne Dine været Grund til den Hengivenhed, som Louise indgjød ham. Saalænge som

hun havde troet sig hans Søster, havde han tilbage-
trængt ethvert Udbrud af en Følelse, hvis fuldkomne
Livlighed han alene kjendte; nu kunde han hengive
sig til den efter sit Hjertes Tilskyndelse, nu kunde han tale.

(Fortsættes.)

Bekjendtgjørelse.

Foreslaaede nye Medlemmer:

Slagtermester Peter Chr. Malling.

**Selskabets Bogholderkontor,
Vestergade 23, St.**

aabent hver Søndag Kl. 8¹/₂—10¹/₂ Form.

Selskabets Kassererkontor

Nørregade Nr. 45, 2den Sal tilhøjre

aabent hver Søndag fra Kl. 9¹/₂ til 11 Form.

A d m i n i s t r a t i o n e n .

Borger-Bennen.

Tre og halvfemstndstyvende Aargang.

N°. 24.

Lørdagen den 11te Juni 1881.

Udgivet af Understøttelses Selskabet.

Salbergs Bogtrykkeri St. Helliggeiststræde 5 Kjøbenhavn.

Louises Fremtid.

Fortælling efter det Franske.

III.

(Fortsat.)

Han fortalte hende da, hvorledes han havde gjort sig det til Pligt at vaage over hendes Lykke, hvorledes denne Pligt var bleven besværliggjort ved en uhykkelig og uforuseet Omstændighed, da han efter fire Aars Fraværelse gjenfandt Barnet som en ung, voksen Pige, der dog endnu bestandig var den Samme ligeoverfor ham, overvældede ham med uskyldige Sjærtegn og med oprigtige Smigerier. Han fortalte hende den

Verufelse, hvori han var bleven henfat ved denne fristende Fortrolighed, der gav hende saa fuldstændig i hans Magt, hvor forfkræffet han undertiden var bleven, naar hun satte sig paa hans Knæ, idet hun lo og indsmigrende kyskede ham, medens hendes Læber udtalte tusinde Daarflaber: — „Det forekom mig da, at jeg stjål de Rys, der vare bestemte til en Broder, og, naar jeg undertiden skjændte næsten haardt paa Dem for Deres Barnestreger, var det kun for bedre at skjule, hvor forvirret jeg følte mig over dem.“

De talte halvt sagte om disse saa fortryllende og disse frygtelige Anliggender om Aftenen i Baggrunden af Driuhuset, og de vare saa nær ved hinanden, at Enhver af dem kunde høre den Andens Hjerte slaae. Ikke, fordi Louise, der nu pludselig var bleven tilbageholden, ikke skulde have søgt at sætte en større Afstand imellem sig og ham; men ved enhver Anstrengelse, som hun gjorde, holdt Henris Haand hende fastere tilbage. — „Og nu,“ tilføiede han med et sergmodigt Smil, „har jeg ikke mere nødig at forsvare mig imod denne inderlige Fortrolighed, der i saa lang Tid har været min eneste Lykke og min hemmelige Kval; det Passende vil ganske vist forbyde Dem nogenfinde at skjænke mig en saadan igjen; jeg er jo kun en Fremmed for Dem.“

Hun svarede ikke og stod op, idet hun endelig undveg hans Omfavnelse. Det indtrædende Tusmørke

forhindrede Henri fra at see den levende Rødme, der var udbredt over hendes Træk; men han følte, at to Arme slyngede sig om hans Hals, og at den unge Piges skjælvende Læber nærmede sig ham og berørte let hans Pande. Denne Gang kunde man ikke længer tage Feil af Betydningen af deres Sprog, der til samme Tid var frygtsoomt og glødende. Nattens Skjægger fortættede sig om dette første Kjærlighedskys, der skjænkede dem begge To Forglemmelsens Belgjerning baade med Hensyn til Fortid og til Fremtid; og fra enhver Blomsterkalk af denne tropiske Flora, der ligesom hensmægter i Sønnen, naar denne bemægtiger sig Planterne saavel som de menneskelige Væsener, udgik en bedøvende Bellugt. Den ironiske Skjæbne fører saaledes sine Offre op til Himlen for at kunne lade dem falde desto dybere.

IV.

Familien de Saulge vendte som sædvanligt atter tilbage til Paris i de første Dage af Januar. Man saae Louise i endeel af Vinteren to Gange om Ugen i Theâtre-Italien i sin Moders Loge og paa alle Baller, man mødte hende til Bogus i Champs-Elysées hver Dag, naar Veiret var smukt; hun blev uden Modstrid erklæret for smuk og blev atter en

Skibe for ægtefabelige Uergjerrigheder, der vare baade hændrende og smigrende for hende. Den Sorgmodighed, der et Dieblif havde forurolet hendes Familie, var tilshueladende forsbunden, skjønt der efter denne Crisis blev tilbage hos hende, jeg veed ikke, hvilken besynderlig Alvor og Usikkerhed i hendes Ansigtstræk, hendes Bevægelser vare mere langsomme, Tonefaldet i hendes Stemme var skiftevis mere skjælvende og mere drømmende. Hun havde tilbagelagt dette afgjørende Skridt, der adskiller Barnealderen fra Ungdomstiden, — Ungdomstiden, der er modnet ved Eftertanke og forudbestemt for Livets Storme. Hr. de Chavagnes var den Eneste, der lagde Mærke til, at hun ikke i samme Grad som før var i Besiddelse af den Sorgløshed, som tillader uden nogen Bagtanke at nyde Verdens Udspredeiser og Hylning; han vedblev med Alvor at udspeide hende, pint af Dusket om at fraribe hende en Tilstaaelse, men tilbageisnet af den ceremonielle Skulde, som hun for Fremtiden antog ligeoverfor ham.

Var hun lykkelig? Ja; men saaledes som man kan være det, naar man med tilbundne Dine befinder sig paa Randen af en Afgrund. Denne Lykke har Dante indblandet i den evige Sorg, hvor hans guddommelige Franzisca svæver i hans Helvedes midste Kreds. Den søde Kval, der for bestandig omslynger to elskende Sjæle, var falden i Louises og Henris Lod. De vidste, at deres Stilling var uopløselig

gjennemvævet af Nydelse og Angst, og at ingen anden nogenfinde havde lignet den. I lang Tid havde Louise ingen Anelse om, at man kunde ønske sig noget Andet og Bedre end denne inderlige Fortrolighed, som hvert Dieblif tilstedede; for at opløse hendes Afkyld var det nødvendigt, at hun saae Henri's Lidelser. I mange Dage fordulgte han sin Sorg for hende, og hun troede, at han var tilfreds med ikke at skulle forlade hende, og at han intet Mere ønskede. Ingen lagde nogen Hindring i Veien for deres hemmelige Forstaaelse; endogsa Fru de Saulge begunstigede den, — forsaavidt som hun havde følt, at der heri laa en Beskyttelse mod ondskabssfulde Hentydninger, og at denne Beskyttelse var tusinde Gange virksommere baade for hende og for hendes Datter, end Hr. de Saulges; thi hans Forblindelse bragte ikke Folk synderligt paa Bildspor. En Aften gav man „D'hello“. Hr. de Chavagnes, der var en udmærket Dilettant, befandt sig paa en af Orchesterpladserne, hvorfra han betragtede Fru og Frøken de Saulge; han betragtede især sin Datter; med hvilken Blanding af Omhed, af Henrykkelse, af Sorg og af Frygt for at forraade sig, er det umuligt at sige. Han havde Lyst til at trykke Alle dem i Haanden, der beundrede hende, og han misundte Henri, der sad bagved hende og lænede sig mod Ryggen af hendes Lænestol for fra Tid til anden at tale til hende eller indaande hendes Haars Wellugt.

Grevinden lyttede til den feirede Sangerinde i en

opmærksom og smilende Stilling, som Theatrets Stamgæster ikke bleve trætte af at betragte igjennem deres Borgnetter i alle de Aar, de nu havde seet hende uforanderlig smuk paa den samme Plads. Louise, der lænede sig tilbage under Indflydelse af Henris sympathetiske Nærhed, luffede Vinene og fandt i Musikken den Henrykkelse, som kun bemægtiger sig de elskende Hjerter, og som Shakespeare har defineret saaledes : „Musiken er Næring for Kjærligheden, bliv ved at spille, giv mig deraf til Overmaal, giv mig for Meget deraf!“ Hun vidste hverken, hvem der sang, eller hvad man sang, hendes Tanker svævede langt borte fra denne Sal og fra dette Publicum; disse udødelige Melodier gjorde her Tjeneste som trofaste Mellemled mellem hende og ham til Udvekslingen af deres Tanker, der ikke lode sig oversætte i noget menneskeligt Sprog.

Efter Slutningen af første Akt gif Fru de Saulge hen at hilse paa den gamle Prindsesse B . . . i hendes Loge, og de to unge Mennesker forbleve alene under en Del af anden Akt. Skinsyge-Duetten var nylig endt under begejstrede Bifaldsklap. — „Bed De,“ sagde Henri, „at min Permission udløber en af disse Dage, og at jeg maa forlade Dem?“

— „Det er umuligt!“ svarede Louise.

— „Og dog er jeg før afreist meget ofte, uden at De har udtalt dette Ord.“

— „Alt er nu forandret. Jeg vil ikke kunne holde det ud; bed om en Forlængelse.“

— „Jeg veed ikke engang, om jeg vil faae Mod nok til at afvente Permissionens Udløb,“ yttrede Henri, idet han ryste paa Hovedet.

Hun vendte sig om med en Bevægelse af pludselig Forundring, som Hr. de Chavagnes, der bestandig betragtede dem i sin Lorgnet fra Orkestret, spurgte sig selv om Grunden til. — „De maa ikke spøge, naar der er Tale om at skille os ad.“

— „Jeg spøger ikke, mit stakkels Barn; Alt dette er fuldt af en frygtelig Alvor. Heller ikke jeg holder det længe ud.“

— „Hvad mener De med det?“

— „Jeg mener dermed, at, dersom De kunde blive min Kone, havde jeg allerede indgivet Begjæring om Afsked; men der er intet Andet for mig at gjøre end at reise, da De i Verdens og i Familiens Dine maa vedblive at være min Søster.“

Louise saae bønfuldende paa ham med sine store ustyldige Dine. — „Vare vi da nu ikke lykkelige?“

— „Nei, og vi maae ikke lyve for os selv, Louise, vi ville aldrig blive lykkelige. Det er mindre vanskeligt bestandig at gjøre Bold paa sig selv end at lægge en Dæmper paa Kjærligheden, naar man først har været saa uforsigtig at tilstaae den. Denne Tilstaaelse alene havde givet min Kjærlighed ny Styrke, og hvad vil De have, at der skal blive af mig nu, da jeg veed, at De deler den? Skal jeg ved Hjælp af Fraværelsen gjenvinde noget Herredømme over min Willie? Hvad

jeg vel veed, det er, at jeg kan ikke leve i Deres Nærhed Dag og Nat uden Fare for at vække Forargelse, at jeg ikke vil anmasse mig en ufortjent Agtelse hos de Personer, som betroe Dem til min Beskyttelse, enten føre Dem bort med mig til Verdens Ende eller undflye Dem."

(Fortsættes.)

Bekjendtgjørelse.

Rettelse. I Nr. 23, Pg. 208, 3die Linie, staaer der Livlighed istedetfor Lovlighed.

Selskabets Bogholderkontor,
Vestergade 23, St.

aabent hver Søndag Kl. 8¹/₂—10¹/₂ Form.

Selskabets Kassererkontor

Nørregade Nr. 45, 2den Sal tilhøjre
 aabent hver Søndag fra Kl. 9¹/₂ til 11 Form.

Administrationen.

Borger-Bennen.

Tre og halvfemsbindstovende Aargang.

N°. 25.

Lørdagen den 18de Juni 1881.

Udgivet af Understøttelses Selskabet.

Galbergs Bogtrykkeri St. Helliggeiststræde 5 Kjøbenhavn.

Louises Fremtid.

Fortælling efter det Franske.

IV.

(Fortsat.)

Det var heftige Ord, og hun var nærved at falde i Afmagt, da hun hørte dem; i Tilskuernes Dine derimod samtalede de med al mulig sømmelig Ro og Eigeghdsighed. — „Følge ham!“ hviskede Louise til sig selv, „Følge ham! . . . O, det er mine Drømme fra Klosteret!“

— „Ja,“ sagde Henri, svarende paa hendes Tanke, „de Andre vilde høre Fortvivlelse, vi Stam, og

hvilken Skam! . . . hvilket Navn vilde man give denne broderlige Omhed, der var i den Grad faret vild, at den var bleven til Brøde!" vedblev han med denne tørre og bittre Latter, der er mere uhyggelig hos en Mand end Taarer, og som i den senere Tid ofte hørtes fra hans Læber.

— „Vi kunne kun være uskyldige i Guds Dine og paa den Betingelse, at vi for bestandigt tie stille.“

— „Og udsættende os for at vanære min Fader. Der vilde vor Brøde være. Maatte jeg for at undgaae den udøse mit Blod tillige med Dit, vilde jeg ikke betænke mig derpaa!“ — Hun svarede ham kun ved at ræffe ham Haanden. — „Men Forbandelsen komme over dem, som ere Skyld i disse Kampe, der overskride de mennefskelige Kræfter!“

— „For Guds Skyld!“ udbrod hun, „De taler om min Moder! . . . og ere vi desuden ikke nødte til at beklage dem! . . . de elskede jo hinanden.“

Efter et Minuts nedtrykkende Betragtning svarede han heftigt:

„Seg vil saaledes lade Dig her tilbage, idet jeg udsætter Dig for at høre af en Andens Mund . . . O, jeg kunde ønske at frarive Dig Din Skjønhed, gid jeg kunde forstene Dit Hjerte, gid jeg kunde røve alle de Skatte, som jeg beundrer hos Dig, for at de ikke skulde friste nogen Anden!“

— „Tag Dem iagt, Moder seer paa Dem! Henri,

De tilføjer mig den største Ulykke, som De er istand til, naar De tvivler paa mig. Alt skal jeg bære, kun ikke det!"

Logen var efterhaanden bleven fyldt paa ny. Fru deSaulge sladdrede melodisk i denne smukke, fremmede Fargon, som hun aldrig kunde skille sig af med, om tusinde smaa Nyheder, der circulerede i Verden, og som hun havde opsamlet hos Prindsessen, denne „Blad-correspondent i Skjorter" som man kaldte hende.

— „Naa, Du leer ikke Louise? Hvor Du er bleg! Det lader til, Henri, at De er ikke nogen fornøielig Selskabscavaler; jeg tjender heller ikke noget Triviellere her i Verden end ældre Brødre. Er De saaledes lige over for alle Damer, De Bildmand? Det kan nok være! De er kun glad, naar De er ombord, og jeg seer nok, at De nu snart i et halvt Aar har lidt af Hjemvee efter Havet. De vil ikke indrømme det? Han holder aldrig af at tale om sin Stilling, den Skjælm. Dertil er han altfor forelsket i den. . . Sover Du, lille Louise?"

Da den store Slutningsscene, der strømmede over af Rædsel, af Angst og af Videnskab, var tilende, kunde man virkelig have troet, at hun sov, men hun var falden i Afmagt.

Dette var Forløberen for en heftig Feber, som bemægtigede sig Louise den følgende Dag. Under det stærkeste Anfald af Sygdommen forlangte hun ivrigt at blive alene med sin Moder. — „Hør mig," sagde

hun, „jeg har ikke Mod til at tie længer. Seer Du ikke, at jeg er paa Veie til at døe? Jeg føler Kald til at være Nonne . . . Jeg vil atter gaae i Kloster.“

— „Du!“ udbrød Fru de Saulge sønderknust.

Man kunde virkelig heller ikke tænke sig noget mere Forbausende, noget mere Usandsynligt. Hun havde før ideligt og ideligt lagt sin Utaalmodighed for Dagen efter at forlade sit Fængsel, som hun kaldte det, hun underkastede sig kun modstræbende Klosterreglerne, da hun af Naturen var en uafhængig Character. Hendes livlige, men ingenlunde exalterede Indbildningskraft syntes at gjøre hende mindre tilbøielig end enhver Anden til Mysticismen. Der indtraadte et Dieblisks Taushed, Grevinden kunde ikke finde Kraft igjen til at tale. — „Det er en Beslutning, Moder, som for lang Tid siden er bleven moden hos mig, og som er uigjenskabelig.“

— „Og Du mener, at vi nogensinde ville give bort Samtykke hertil?“

— „Saa vil jeg vente paa det, til jeg faaer det; imidlertid er jeg vis paa, at De ikke vil min Ulykke, og i Verden vil jeg føle mig meget ulykkelig.“

— „Men, Du store Gud! hvad gaaer der dog af Dig? Er Fortryllelsen saa hurtigt blegnet? Er der rammet Dig en Ulykke, som vi ere uvidende om? Jeg synes dog, at Du kunde betroe Alt til Din Moder.“

— Louise smilede sørgmodigt. — „Hvad er det da? Er der en Tilbøielighed, jeg vil ikke sige, som Noget

fatte sig imod, det vilde man jo aldrig tænke paa, men som forekom Dig at maatte støde paa uovervindelige Hindringer, der vare uafhængege af vor Villie? Alt Sligt vil kunne overvindes, mit Barn! maaskee ere disse Hindringer kun til i Din Indbildningskraft." — „Sigesom jeg har afflaaet Hr. de Sébignac, vilde jeg afflaae hvem det saa end var. Istedetfor at bekjæmpe mig, Moder, burde Du hjælpe mig med at overvinde Banskfelighederne. Jeg kan ikke forblive her. Gud vil ikke have det . . .“

— „Du vil forlade os! Du vil forlade os! Ak!“ hulkede Fru de Saulge, idet hun nu pludselig henflød i Taarer, „jeg bliver altfor haardt straffet!“

Hendes Stolthed var endelig brudt. Tugtelsen havde kun ladet vente paa sig for at ramme hende desto grusommere, og hun følte, at hun ikke havde Ret til at forsøge paa at undgaae den ved at gjøre Modstand. — „Jeg skal tale med Din Fader derom, men skaan os, dersom det er Dig muligt.“

De græd begge To længe i hinandens Arme. Hr. de Saulge, Chavagnes og Henri vare samlede i Dagligstuen og ventede med Utaalmodighed paa at denne Samtale skulde faae Ende. — „Hvad er det?“ spurgte Greven uroligt, da hans Hustru atter viste sig, men bleg og med røde Dine.

— „Hvem kunde dog have tænkt sig det? hun vil vende tilbage til Klosteret og for bestandigt.“

Den Forbandelse, der undslap Hr. de Saulge,

overdøvede det smertelige Overrasselsesskrik, der bævede paa Hr. de Chavagnes Læber! Henri foer sammen; hans første Indtryk var egenfjærlig og frygtelig Glæde. — „Ja,“ tænkte han, „det er kun til Gud, at jeg kan overgive hende.“

Hendes Faders Fortvivlelse kaldte ham tilbage til andre Følelser.

— „Se, der have vi,“ udbrød denne Sidste, „Følgerne af Klosteropdragelsen; disse skinhellige Bedesøstre have fordreiet Hovedet paa hende; men det vil nok gaae over, I skal see, at det vil gaae over . . . At fange en rig Arving, det vilde være en god Mundfuld for deres Samfund! Men de have gjort Regning uden mig! Ved Gud i Himlen, jeg skal vise dem, at vi ere stærke nok til at gjøre deres Intriguer til Intet . . . Kan det ikke være anderledes, saa appelerer jeg til Retfærdigheden . . . ja, til Domstolene! Jeg vil gifte hende bort enten med eller mod hendes Billie, og, skal det endelig være, vil jeg være en barbarisk Fader . . . Man driver mig jo ogsaa til det Yderste! . . . Men, dersom det alligevel lykkes dem at fratage mig hende . . .;“ — Hr. de Saulge gif frem og tilbage i et Slags Banvid. — „Ja, jeg vil stikke Ald paa Klosteret; paa min Ære, jeg vil gjøre det.“

Han vedblev endnu nogen Tid at gaae frem og tilbage med tunge, usikre Skridt midt under en dyb Taushed fra de Andres Side, derpaa faldt han ned i sin Lænestol og udbrød: — „Kunde hun dog idet-

mindste ikke vente, indtil jeg ikke er mere? . . . Nei, Du kan ikke forstaae mig," sagde han haardt til Henri der søgte at berolige ham, „jeg mister Alt . . . Nu," — han holdt paa Dørhammeren og var ifærd med at gaae ud, — „forbyder jeg, at man nogensinde taler til mig igjen om dette . . . urimelige Lune; hun maa ikke engang vide, at jeg er underrettet derom. Jeg vil ikke sige et Ord til hende derom, jeg vilde ikke kunne styre mig; jeg vilde forbande hende . . ."

— „Lad os see at tale hende tilrette," afbrød Chavagnes, der beherskede sig bedre.

— „De kan gjøre Alt, hvad De vil, naar De blot lader mig udenfor Sagen."

Greven slog Døren i efter sig med en Larm, som om han ved dette Slag havde knust Louises foregivne Raadelse.

— „Min Herre," stammede Chavagnes, idet han henvendte sig til Henri, „hun har stor Tillid til Dem . . ."

Den unge Mand saae paa ham, og hans forstyrrede Ansigt indgjød Henri Medlidenhed — „gaa til hende . . . bønfaald hende!" . . . vedblev Hr. de Chavagnes.

Han vilde selv have gaaet til hende og bønfaald hende; men i Verdens Dine, og Verden havde jo hidtil været hans Drakel, turde han jo Intet være for hende. O, hvor den Ulykkelige nu hadede den menneskelige Wiisdom, der havde forhindret ham i en Dag

at bemægtige sig sin Datter trods alle Verdens Magter.

— „Det er et Selvmord!“ raabte Henri, idet han overstred Tærskelen til Louises Værelse. Han standse, greben af Rørelse og Verbødighed.

(Fortfætttes.)

Bekjendtgjørelse.

Selskabets Bogholderkontor,
Vestergade 23, St.

aabent hver Søndag Kl. 8¹/₂—10¹/₂ Form.

Selskabets Kassererkontor

Nørregade Nr. 45, 2den Sal tilhøjre
 aabent hver Søndag fra Kl. 9¹/₂ til 11 Form.

A d m i n i s t r a t i o n e n .

Borger-Bennen.

Tre og halvfemsbindstøvende Aargang.

N°. 26.

Lørdagen den 25de Juni 1881.

Udgivet af Understøttelses Selskabet.

Salbergs Bogtrykkeri St. Helliggeiststræde 5 Kjøbenhavn.

Louises Fremtid.

Fortælling efter det Franske.

IV.

(Fortsat.)

Denne eneste Nat havde fremkaldt en forbausende Ødelæggelse i hendes Dre. Feberen havde overghdt hendes asmagrede Ansigt med en Blyfarve og paa en uforholdsmæssig Maade udvidet hendes store Dine, i hvilke Videnskabens dunkle Ald og den uovervindelige Willies Energi kjæmpede paa en rørende Maade med det barnlige Udtryk, som var naturligt for dem. Udstrakt under de hvide og kjdske Drapperier, der ind-

hyllede hende paa hendes Seng som paa en Ligbaare, lignede hun et af de Offre for det antike Fatum, der af Guderne fordreides som Udsoning for deres Forfædres Forbrydelser.

— „Ja,“ sagde hun, „det kristelige Selvmord, og det vil ikke adskille os for bestandigt.“

Han modtog knælende den brændende Haand, som hun rakte ham, og længe bedækkede han den med Hys. Ingen af dem talte, og dog havde de aldrig forstaaet hinanden bedre. Flere Minuter hengik paa denne Maade. Det var Louise, der brød den høitidelige Tausshed.

— „Seer Du,“ hviskede hun blidt, „Paradiset maa kjøbes. Han, der har tilladt os at smage det allerede herne, har kun villet indghe os Ønsket om og Kraften til at vinde det i sin Fylde og i sin Evighed. Jeg har næsten altid ventet Dig, og jeg har aldrig tvivlet om Din Tilbagekomst. Seer Du, den Reise som Enhver af os staaer i Begreb med at foretage, vil maaskee blive længere end de andre; alligevel seer jeg herfra den Strandbred, hvor vi ville lande i Forening, hvorhen jeg allerede har bragt en Kjærlighed, der er altfor fuldstændig, til at den blot skulde være jordisk, min Broder og min Brudgom!“

Hun lagde Eftertryk paa disse to Ord med et henrykt Smil, hendes Hoved var vendt mod de ubødelige Horisonter, der vare synlige kun for hende.

— „Ja,“ svarede Henri i et Udbrud af pludselig

Tro, „jeg veed, at vi ville gjenfinde hinanden. Du lover mig det; jeg troer, at den Gud som er i Dig, vil skjænke os det; han behersker mig igjennem Dit Blik og taler til mig gjennem Din Mund. En Kjærlighed som vor kan kun komme fra ham; men, skal jeg gjenforenes med Dig, hvor Du gaaer hen, da maa jeg ikke først bebyrde mig med det forbryderiske Ansvar at have hjulpet Dig af hensynsløs Egenskjalighed til at indmure Dig ganske levende trods Din Ungdom, Dine Forhaabninger og Din Skjønhed.“

— „Jeg havde ønsket at være smuk kun for en Gæst; men han gaaer bort; jeg testamenterer Dig Erindringen om Louise, der, naar Du er reist, ikke længere er til. Hvad Haabet angaaer, har Du da ikke igaar Aftes sagt mig Ting, som jeg ikke først forstod, men som jeg nu klart har opfattet i Nat? Klosteret vil være mindre sørgeligt end det Huus, hvor Du ikke mere vil vende tilbage; om Du ogsaa paa Din Side lider ved en nødvendig Ensomhed, saa ville dog idetmindste Mistænksomheden og Skinsygen ikke længere plage Dig. Du vil fjerne disse sørgelige Bestanddele fra Dine luttrede Følelser.“

— „Det var altsaa for min Skyld,“ udbrød Henri med en Blanding af Beruselse og Fortvivlelse, „det er altsaa for mig, at Du tilintetgjør Dig selv!“

— „Du kan berolige Dig i den Henseende, Klosteret har allerede længe været mit Maal. Du havde draget mig fra det. Din Kjærlighed var for mig

Solen, der blændede i en saadan Grad, at den ikke længere lod mig see den øvrige Himmel; men jeg vidste, at der var begaaet en stor Forseelse hjemme hos os, og at ingen Røvselse havde afvadt den endnu; det var ikke engang en af de Forseelser, der undgaae Verdens Dine. Skal Retfærdigheden ssee Fyldest, da maa der Bod og Opreisning; hvorfra skulde de komme, naar jeg ikke var?"

— „Lad saa være!“ sagde Henri med mørk Energi. „Den Bold, som jeg vil gjøre paa mig selv, idet jeg finder mig i at leve, vil være en større Anstrengelse end Din.“

Disse Ord aabenbarede den skrækkelige Plan, han havde fattet. Den stakkels Louise kunne ikke udholde Tanken herom, hun kastede sig tilbage paa sin Hovedpude med et svagt Skrig; Henri følte af den brændende Tørhed og af de voldsomme Pulsflag i den Haand, som han endnu stedse holdt imellem sine, at Feberen tog til med fordoblet Styrke. Han kaldte paa Fru de Saulge for at spare den lidende og tilbødte unge Pige for nye Smerter.

Louise var nogle Dage i Fare; man frygtede for en Hjernebetændelse; under sit Vanvid talte hun uophørligt om Klosteret. En Nat hørte hun Hr. de Saulge, der vaagede ved hendes Side, udraabe i et Overmaal af Angst: — „Bliv rast, og vi skulle gjøre Alt, hvad Du ønsker.“ — Han tænkte neppe paa, hvad han sagde; imidlertid syntes dette Løfte, som han gjorde næsten

uden selv at vide af det, at berolige hende. Hun havde forstaaet, at han vilde holde det tidligt eller sildt. En virkelig Bedring indtraadte.

Saa snart Hr. de Chavagnes kunde faae Lov til at komme ind til hende, søgte han paa sin Side at befjæmpe den Beslutning, der gjorde ham saa trostesløs. Hun forholdt sig rolig og lod ham tale.

— „De kan begribe, min Herre,“ svarede hun koldt, „at, dersom Noget i Verden kunde have bragt mig bort fra det, som jeg her gjøre, havde det været Tanken om den Sorg, som jeg derved vil foraarsage min Fader.“

Hr. de Chavagnes bleguede. — „De vil efterlade Dem,“ sagde han med dump Stemme, „Venner, der ere langt talrigere og ville føle langt større Kvaler over Deres Beslutning, end De troer. Jeg vilde give Alt, hvad jeg eier, og mit Liv ovenikjøbet, dersom jeg kunde formaae Dem til at afstaae derfra.“

Louise paatog sig en forbausset Mine; men den fugtige Glæds, der blinkede under Hr. de Chavagnes' sænkede Dienlaag, afvæbnede hende. — „De spurgte mig nylig,“ svarede hun med sagte Stemme, „De spurgte mig, om de fattige Børn behøvede mig for at blive vel oplærte, og de Syge for at blive vel pleiede, om min Bligt ikke snarere knyttede mig til mine Forældre, til mit eget Hjem, hvor Ingen vil være istand til at udfylde min Plads. De veed nok, at en Nonne ikke lader sig nøie med at pleie de Syge

og at undervise Børn, først og fremmest beder hun. — Hun beder for Alle dem, der ikke bede, for dem, der synde, for dem, der glemme at angre; det er de Usthyldige, der maa bringe Sonofferet. Troer De ikke, at De har bragt Deres Andeel til denne Ophobning af Uretfærdigheder, som hellige Taarer skulde udslutte? Jeg vil bede for Dem, min Ven!”

Ligeoverfor det dybe Blik, som hun fæstede paa ham, havde han Intet at svare. Den samme Aften, da han gjorde Fru de Saulge Regnskab for sin Samtale med Louise, tilstod han hende, at en piinlig Frygt paa engang havde grebet ham.

— „De maa have taget fejl!” udbød Grevinden, „hvem kunde dog have været skjændig nok til . . .? og hvem skulde desuden have nogen Anelse derom . . .?”

Alle Kvinder, selv de aandrigste, ligne hine Fugle, der troe sig godt skjulte, fordi de lukke Dinene og stifte Hovedet ned i Sandet.

V.

Man søgte at forsone Louise med Familielivet ved at forestille hende, at dette kunde ligne Klosterlivet. Det blev aftalt, at enhver Ægteskabsplan skulde opgives, og der indrømmedes hende den fuldstændigste

Frihed til at beskæftige sig med fromme Gjerninger; man haabede, at hun for denne Pris vilde opgive sit Tankefoster. Louise talte virkelig heller ikke mere om denne Sag; sandt at sige, havde hun aldrig talt til Hr. de Saulge derom, og denne undgik enhver fortrolig Meddelelse; vi ere saa svage og saa inkonsekvente, at vi troe at finde et Middel til at forhindre ubehagelige Ting fra at existere i den Omstændighed, at vi slet ikke beskæftige vor Tanke dermed; vi bilde os ind, at vi saaledes kunne undertrykke, hvad vi ikke have Lyst til at see. Efter saa Ugers Forløb var han imidlertid bleven meget ældre. Fra sin Søn fjernede han sig med en Afst, der var endnu mere udpræget end før, som om han tænkte ved sig selv: — „Hvad har jeg med ham at bestille? skulde han gjøre Fordring paa at erstatte hende?“

Fru de Saulge og Hr. de Chavagnes vare maaskee de Ulykkeligste. De nærrede denne Skræl for hinanden, der steds til en givne Tid bemægtiger sig to Medskyldige; for første Gang udvexlede de Ord, der aldrig kunne gjøres gode igjen, og der ere ligesom Forspillet, det ofte fjerne, men uundgaaelige Forspil til to Elskendes Adskillelse. Hun trættede ham med sine Bebrejdelser, han beklagede sig over det Despoti, der havde ligget saa tungt over hele hans Ungdom; efter tyve Aars Forløb fremkom nu Enhver af dem med Hentydninger til sin Andeel af de gjorte Offere. Den mindste Fortrydelse, selv om den ikke bliver udtalt,

men opfanges kun en eneste Gang, tilgives ikke, og de vare allerede komne til lydelige Vebredelser. Hvad havde de at bebreide hinanden?

(Fortsættes.)

Bekjendtgjørelse.

Foreslaaede nye Medlemmer:

Laura M. Madsen, Datter af Kleinsmedemester
E. Madsen.

**Selskabets Bogholderkontor,
Vestergade 23, St.**

aabent hver Søndag Kl. 8¹/₂—10¹/₂ Form.

**Selskabets Kassererkontor
Nørregade Nr. 45, 2den Sal tilhøjre**

aabent hver Søndag fra Kl. 9¹/₂ til 11 Form.

Administrationen.

Borger-Bennen.

Tre og halvfemstndstyvende Aargang.

N°. 27.

Lørdagen den 2den Juli 1881.

Udgivet af Understøttelses Selskabet.

Galbergs Bogtrykkeri St. Helliggeiststræde 5 Kjøbenhavn.

Louises Fremtid.

Fortælling efter det Franste.

V.

(Fortsat.)

Den eneste Ting, som de ikke udtalte, en tung Deel af det paa en ubestemt Maade forudsølte Ansvar i Louises Beslutning; thi hendes Beslutning var fast; hun tav nok stille; men hun gav ikke efter. Den Melancholi, der fortærede hende, burde have været mere veltalende end alle mulige Bønner for at beseire hendes Families Modstand. Et langsomt og grusomt Onde undergravede den næppe udfoldede

Skønhed; alle Kjendetegn paa en sygelig og foruroli-
gende Tilstand aabenbarede sig i hendes nedslagne
Dine, i hendes Magerhed og i hendes trætte Gang.
De Læger, som man raadspurgte, erklærede, at hun
led af Tæring. — „Vi see ikke,“ sagde de, „nogen
organisk Forandring hos hende; det maa være An-
dres Sag at opdage den hemmelige Grund, der und-
gaaer os. Sjælens Sygdomme vedkomme ikke os;
med Hensyn til dem formaae vi Intet.“

Da Forandring af Luft og Sædvaner var bleven
hende anbefalet, førte man hende i de første Dage af
Foraaret ud paa Landet. Det var paa denne Tid,
at hun udtalte sig med fuldstændig Aabenhed. Henri
understøttede hende, naar hun spadserede i Skovens
Gange; de første Blade havde netop begyndt at vise
sig; Louise elskede denne Naturens Opvaagnen og
syntes at øse nyt Liv deraf. Nu og da kunde hun
atter blive munter, ligesom Solglintene kunne lyse
paa den bedækkede Himmel imellem to Aprilbyger.
En Dag havde hun i Særdeleshed udkastet til Sko-
vens Echo et Par af disse ungdommelige Latterudbrud
fra fordums Dage, hvorved Fru de Saulge, der
stedse iagttog hende med Opmærksomhed, atter begyndte
at haabe, ja, Louise havde med næsten hurtig Fod,
streifet det paany fremspirende Mos. — „Kan De
huske?“ disse Ord kom uophørlig igjen paa hendes
Læber, som om hun havde søgt at bringe Fortiden
til nyt Liv i samme Dieblif, som den flygtede bort

fra hende. — „Lad mig hvile mig her,“ sagde hun forpustet efter at være steget op ad en Høi, fra hvis Top Synet beherskede det omliggende Landskab.

Henri fastede sin Kappe paa Grønsværet og lod hende sidde paa den i en mod Vinden bestjærmet Frog. Med store, aabne og opmærksomme Dine og med fremstrakt Hals berusedes hun over al den ungdommelige Bøgekraft, der i dette Dieblif laa i Naturen; det syntes, som om hun engang for alle vilde indaande hele Skabningen. Bludseligt luffedes hendes Dine for at tilbageholde og skjule en stor Taare.

— „Hvor det er smukt!“ hvistede hun, idet hun trykkede sin Moders og Henris Hænder; „hvor det dog vilde være deiligt at kunne leve her med Eder!“

— „Af, hvad forhindrer Dig deri?“ sulkede Fru de Saulge.

Louise vedblev, idet hun gav sig Udseendet af ikke at have hørt sin Moders Ord:

— „Gud har forskjellige Maader at kalde os til sig, og, hvad enten hans Stemme er mild eller streng, maae vi adlyde. Jeg har valgt den Orden, som jeg vil tilhøre, dersom jeg lever. Jeg trænger til Bevægelse, veed I, jeg forstaaer mig ikke paa den indadvendte Betragtningens Høider; de virksomme Kjærlighedsgjerninger og den frivillige Fattigdom, det er mit Kald. I skulle da see mig som Datter af Saint-Vincent-de-Pauls Orden. Man modtager mig uden Udstyr, det er en aftalt Sag. Kan De huske, Henri,

at jeg en Dag sagde til Dem, De skulde være min Arving?"

Hun havde sagt dette smilende; men hun blev paa engang igjen alvorlig og yttrede med et talende Blik paa sin Moder: — „De vil være god imod hende, ikke sandt, min Broder?"

Hun forenede de to Hænder, som hun holdt, deres Hænder, som for første Gang udveglede et venstabeligt Tryk; thi de to Hjerter mødtes i et og det samme Martyrium. Louise fortsatte: — „Min Broder! dette Navn skal aldrig blive betydningsløst i min Mund, skjøndt en Nonne skulder det til Alle."

I Begyndelsen af Mai Maaned skulde Henri atter gaae til Søs. De, der have trykket et sidste Kys paa en elsket, før bestandigt iskold Bænde, ville forstaae af hvad Beskaffenhed deres Afsked var. Louise havde naaet Offerfreidighedens høieste Tunder, hvor Naaden triumpherer, hvor den sidste Fortrydelse er overvundet. Hun havde ikke, som Sephtas Datter, grædt over sig selv; den rene Flamme, der brændte i det Dybeste af hendes Sjæl, og som aldrig var bleven fordunklet af noget Materielt, hævede sig uden Anstrengelse mod Himlen, som den var værdig til. I Henris Dine havde denne Somfru, hvis Kjærlighed var saa hellig, for Fremtiden en ophøiet og ærefrygtindgybende Character; han havde ikke vovet at lade hende see, at han endnu piintes af alle den menneskelige Lidenskabs heftige Attraaer og Vængstelser. Da han forlod

hende, var han næsten kold, saameget frygtede han for at vise sig altfor dybt under hende og for at miste al Selvbeherstelse, dersom han i mindste Maade hengav sig til sine naturlige Følelser. I hans Nærværelse afklippede Louise sit prægtige Haar og gav ham det med disse Ord: — „Det burde først falde ved Alterets Fod paa den Dag, da jeg tager Sløret! Den Ægtefælle, hvem det tilhører, vil tilgive mig det; han beholder mig selv ubetinget.“

Den unge Mand førte Louises Haar til sine Læber og skjulte det paa sit Bryst. — „Man skal gjenfinde det der,“ sagde han af sit Hjertes fulde Dyb.

De afreiste begge To den samme Dag, Henri til det Sted, hvorfra han snart skulde gaae ombord, Louise til det Kloster, hvor hun var bleven opdraget, og hvor hendes Fader tillod hende at trække sig for en Tid tilbage, paa den Betingelse, at hun skulde vende snart hjem igjen og skrive tidt. Hun skrev virkelig ogsaa, først, at hun havde faaet sin Sundhed tilbage, hvad der bevirkede, at Lægerne raadede hendes Familie til at lade Klosterlivet faae Tid til at indvirke paa hende, eftersom dets Indflydelse havde viist sig saa gunstig; derefter skrev hun, for indtrængende at anmode om Tilladelse til ufortøvet at begynde sit Noviciat som barmhjertig Søster. Som alle heftige Mennesker, var Hr. de Saulge svag, han havde hverken Mod til at resignere eller til at gjøre Modstand;

ved en lang og piinlig Bente maatte hun kjøbe hans Samtykke, der tilstodes hende modstræbende, og som strax igjen blev taget tilbage. Hr. de Chavagnes vandt endelig denne vanskelige Sag ved at gjøre gjældende, at der her kun var Tale om simple Søster, der kunde fornøjes med korte Mellemlrum; han nævnedes flere Exempler paa barmhjertige Søstre, der atter vare givne tilbage til Verden, han anførte Alt dette uden for sin egen Part at troe paa Sandsynligheden af Louises Tilbagekomst.

Hun havde den samme Morgen sendt ham sin Skriftefader, som havde en Samtale med ham, og denne var rimeligviis ikke forbleven uden Virkning. — „Frøken de Saulge,“ sagde Præsten, „stolede paa at finde en Støtte i ham med Hensyn til den vigtige Beslutning, hvoraf hendes Sjæle afhang. Hun tolkede ham i Forveien sin datterlige Erkjendtlighed for det, han vilde gjøre.“ — Dette Ord var en Talisman! Nu vaklede Chavagnes ikke mere. Med en usigelig Hjertekval havde han svoret sig selv, at han for enhver Priis vilde gjøre sig værdig til den Tølelse, som hun idetmindste fraværende syntes at skjænke ham.

Det er den 12te Januar 1871. I sex Maaneder er det blødende Frankrig blevet sønderslidt under det preussiske Indfalds Forhaanelser og Krænkelser; det har gjennemgaaet den ene Ulykke efter den anden og er nu kommen til den dybeste Afgrunds Rand.

Loire-Armeen har gjort en sidste Anstrengelse, og denne Anstrengelse, hvis Formaal det var at hæve Paris's Beleiring, har fuldbyrdet vort Nederlag.

Natten er kommen, den hvide og haardfrosne Jord er bestrøet med Lig, de flyvende Ambulancer ere overlæssede med Saarede, og dog er der desværre endnu Mange at tage op. Hist og her forsvinder Jordbunden under Ophobningen af lemlæstede Legemer; man kunde troe, at det var Kornmarker med Aa, som Stormen havde fældet. Høsten er virkelig ogsaa fuldbyrdet, en skrækkelig Høst af Mennesker, og paa mange Steder vil denne Nat, trods den Energi, som den beundringsværdigste Iver udfolder, være for de Døende en Døds-kamp uden Hjælp. Enhver Lyd er forstummet; disse storartede, mærkværdige, tordnende, lynende, knusende Stemmer, som fylde Luften ved to Armeers Sammenstød, ere nu blevne afløste af Tausheden; hist og her høres der kun en Kallen og et Suk. Baarerne krydse hverandre; idet de søge og optage Offrene ved Skinnets af Maanen, der glimrer paa en iskold Himmel, seer man uforholdsmæssigt forlængede Skygger, som bøie sig mod uformelige Rester, der endnu aande.

En forladt Aulsgaard er bleven omdannet til et foreløbigt Hospital; de Amputerede og Døende ligge her i en gruopvækkende Sammenhobning. Det er Opholdsstedet for Videlsen, for den mandige, tilbageholdte, stumme Videlse. Her er der en gammel Rytter,

som røger mat sin sidste Pipe; hist anbefaler en Bretagner sig til den hellige Anna; en Marinesoldat, der selv er saaret, kommer med sin Captain paa Armen, som om det kunde være et Varn, og lader sig derpaa falde ned ved Siden af ham, udmattet af Anstrengelsen.

(Fortsættels.)

Bekjendtgjørelse.

Foreslaænde nye Medlemmer:

Bødkermester C. A. Petersen.
 Smedkerfvend C. J. Skourup.
 Hfr. Marie S. Chr. Møller, Datter af
 afd. Kobbersmedemester Møller.

Selskabets Bogholderkontor, Vestergade 23, St.

aabent hver Søndag Kl. 8¹/₂—10¹/₂ Form

Selskabets Kassererkontor

Nørregade Nr. 45, 2den Sal tilhøjre
 aabent hver Søndag fra Kl. 9¹/₂ til 11 Form.

Administrationen.

Borger-Bennen.

Tre og halvfemstndstøvende Aargang.

N. 28.

Lørdagen den 9de Juli 1881.

Udgivet af Understøttelses Selskabet.

Galbergs Bogtrykkeri St. Helliggeiststræde 5 Kjøbenhavn.

Louises Fremtid.

Fortælling efter det Franste.

V.

(Sluttet.)

Hvem kan sige, hvilke gjennemborende Kvaler, hvilken patriotisk Fortvivlelse, hvilke Længsler efter Hjemmet, hvilke rørende Mindre om det Sundne, hvilke Forhaabninger om det Kommande, der bølge ovenover alle disse ulykkesvangre Sygeleier?

Der er to Konner imellem Kirurgerne, som give dem Ordre, medens Ambulancehjelperne staae de smaa to Kvinder bi i Opfyldelsen af deres strænge

Pligter. Den ene af dem er allerede gammel og viser en Koldblodighed, som kommer af Erfaringen; hun er hærdet ved Synet af alle Elendigheder, og hun har for længe siden overvundet Alt, hvad der kunde vække Mobbhydelighed. Hendes Ledsagerinde anstrenger sig for at efterligne hende; men man føler, at hos hende vibrerer endnu den naturlige Medfølelse under den evangeliske Kjærlighedsgjernings Udøvelse; hun er fuld af Bevægelse ligesom de unge Rekrutter, der idag for første Gang have været i Flden. I dette Øieblik ligger hun paa Knæ i Nærheden af den Marineofficer, hvem en Undergjerning af Selvoportfrelse har bragt hen til hende. Han holder endnu bestandigt Armen stnuget om den athletiske Hals paa sin Matros, der ligger ved Siden af ham som en knust Herkulesstatue. Den unge Søster løsner blidt denne Arm, hun hæver det døende Hoved, og Blodet, der flyder ud af et skrækeligt Saar, væder hendes hvide Brystsmække. — „Min Gud!“ siger hun halv sagte.

Han aabner Øinene halvt og lukker dem igjen. Flere end Een ere allerede indslumrede resignerede i Dødens Arme under Indvielsen af denne Stemmes rene Klokkklang. Til samme Tid oplyser Skinet fra en Lampe det vansirede Ansigt. — „Henri!“ udraaber Nonnen.

I et Suk, som skal være det sidste, udtaler han svagt Navnet: „Louise!“ Hans Haand har knuget

sig mod den gabende Åbning, gennem hvilken hans Sjæl er flygtet bort; sammenfiltret med Fibrene af hans sønderrevne Rjød, paa hans gjrnnemborede Bryst hviler der en Fletning, fugtig og halvvarm, besudlet af Blod, det Pant, som han havde lovet aldrig at skilles ved, saalænge han levede, og med Hensyn til hvilket han havde sagt: „Man skal gjenfinde den der!“ Saaledes mødtes de for sidste Gang.

Hr. de Saulge lever endnu; han har naaet det Punct af Alderdommen, der nærmer sig Barndommen og afftumper alle vore Følelser, saa at man kunde troe, at Legemet har overlevet alt det Øvrige. Han venter endnu bestandigt med et uudslutteligt Haab paa, at hans Datter skal komme tilbage; han taler ofte om sin Søn, efterat han har mistet ham.

Fru de Saulge, hvis Skjønhed, der hidindtil var forbleven uantastelig, nu er falden som en Maske, hun havde taget paa igaar, tror at opoffre sig aldeles for sin Mand; men denne kunstige Hengivenhed udfylder ikke den frygtelige Tomhed, mod hvilken hun kæmper. Alt har paa engang svigtet hende. Hr. de Chavagnes har ikke gjenseet hende, siden Louise tog Sløret, og hun har derved opdaget Hemmeligheden, der laa til Grund for hans lange Bestandighed; det var kun sin Datter, han elskede. Efterat han har mistet hende, har han opgivet alle sine Venner, al sin Vergjerrighed; han har givet sig til at reise for at undflye den

Verden, der hidtil var hans Element. I et Bærts-
huus i Italien indhentede Døden ham. Man har
aldrig kunnet begribe, hvorfor han testamenterede alle
sine Eiendomme til Hospitaler.

E n d e.

Stjaalne Kys.

Bulefortælling af Wilkie Collins.

I.

Matten var tilende. Den nyfødte Dag ventede
paa den oplivende Sol i hin Taushed, som man ikke
kjenner til paa Landjorden, — hin Taushed, der gaaer
forud for Solopgangen paa Havet. Ikke et Pust i
Luften, ikke en Brusning paa Vandet. Ingen tilshue-
ladende Forandring undtagen Ushet, der efterhaanden
voxede i Horizonten; ingen Bevægelse, kun Taagen
steg i Beiret i dovne Masser, tiltrukne af Solen.
Lidt efter lidt spredtes Dunkelheden; ved Morgen-

rødens første Straaler skimtede man de hvide Seil paa en Skonnert.

Her herskede Stilheden fra Bagstavn til Forstavn ombord paa Skibet ligesom paa Havet. Et eneste levende Bæsen befandt sig paa Dækket; det var Koergængerer, der var sødeligt indslumret med Armene paa Koerpinden, som nu for Diebliffet var til ingen Nytte. Klarheden tiltog fra det ene Minut til det andet, og man kunde allerede mærke den frembrydende Dags Varme; Menden ved Roret sov endnu, Seilene hang ubevægelige, ogsaa Vandet var blifstille rundt omkring Skonnertens Sider. Den straalende Skive var traadt op af Bølgerne, da den første Lyd forstyrrede Morgens Stilhed. Det var en Søfugls fjerne Skrig, der pludseligt gjenslød i den sidste, spiralformede Taage, der hævede sig i Horizonten. Koergængerer vaagnede, betragtede sine slappe Seil og kunde ikke undertrykke en Gæben; derpaa undersøgte han Havet og rystede paa Hovedet ved at opdage, at det var blifstille. — „Hvad ligge vi an?“ spurgte en haard og bydende Stemme, der kom fra Rahytstrappen.

— „Hvad De vil, Kaptain! Raalen dreier rundt paa Kompasset.“

Skonnertens Kaptain viste sig paa Dækket. Læg vel Mærke til ham: Det er Richard Turlington, Esq., Associé af det berømte Handelshus Pizzitutti, Turlington og Branca. Hr. Turlington var 38 Aar gammel, undersøftig og firskaaen og viste sin Samtid et An-

figt, der kunde gaae for en Type paa den kantede Stil. Panden gik i en lige, lodret Linie, Overløben dannede ligeledes en ret Linie, og Hagens Retning og Form kunde betegnes ved den længste Retlinie af de tre nævnte. Da han vendte sit solbrændte Ansigt mod Øst og skyggede for sine lysegraae Øine imod Solen, fortalte hans knoklede Hænder temmelig tydeligt, at de til en eller anden Tid i hans Liv havde forskaffet ham hans Underhold. Kort, det var en Mand, der let kunde staffe sig Respekt, men som man vanskeligt kunde holde af.

— „Havblif igaar,“ brummede Richard Turlington mellem Tænderne, medens hans Blik spejdede ud i Horizonten, — „og Havblif idag! Nu har jeg nok af det! næste Aar vil jeg have mig en Dampmas-
sine.“

— „Hust paa Kulstøvet og den infame Rysten, og lad Deres smukke Skonnert blive, som den er. Vi ere ude paa en Feriereise; Vinden og Havet holde ogsaa Ferie, ligesom vi.“

Han, der fremkom med denne Uttring til Kap-
tainen, var en ung, slank Mand, der viste sig paa Dækket med sine Klæder under Armen og et Haand-
klæde i Haanden, forresten var han kun iført en Slaabrok og var lige staaet op af Sengen.

— „Lancelot Vinzie, De er kommen ombord paa mit Skib som Miss Natalie Graybrookes Læge og efter hendes Faders Anmodning; Enhver har sit Hverv,

med Deres Tilladelse; naar jeg trænger til Deres Raad, skal jeg underrette Dem om det."

Idet den ældste af de to Mænd talte saaledes, fæstede han paa den anden sine farveløse Dine, der tydeligt sagde: — „Der skal snart ikke være Plads for os begge To paa eengang her."

Lancelot Linzie havde oienstyuligt sine Grunde til ikke at vise sig fornærmet over sin Værts Bemærkninger.

— „Tak skal De have," sagde han i en Tone af godmodig Ironi. „Det er forresten ikke saa let for mig at holde mig udelukkende til mit Hverv her. Situationen er stærkere end jeg; jeg nyder Livet her, som om jeg kunde være Skibets Eier. Dette Liv er saa nyt for mig! hvor jeg f. Ex. beundrer den hurtige Maade, hvorpaa man vasker sig her; naar man er paa Landjorden, er dette virkelig et meget indviklet Spørgsmaal; der skal man have Vandfad og Vandkande, og saa svæver man i en bestandig Frygt for at knække Et eller Andet; her derimod staaer man bare ud af sin Seng, gaaer op paa Dækket og gjør blot som saa . . ."

Han drejede sig rundt paa Hælen og løb forud i Skibet; i et Dieblif havde han kastet sin Slobrot og var sprunget over Rælingen, hvorpaa man saae ham boltre sig i det trefindsthye Favne dybe salte Vand. Richard Turlingtons Dine fulgte ham med en Opmærksomhed, der var blandet med Misfornøi-

else, medens han svømmede omkring Skibet. Richard Turlington, der var altid langsom og methodisk i sine Operationer, gjorde ham til Gjenstand for et Problem, som han fremsatte i følgende Udtryk: —

(Fortsættes.)

Bekjendtgjørelse.

**Selskabets Bogholderkontor,
Vestergade 23, St.**

aabent hver Søndag Kl. 8¹/₂—10¹/₂ Form.

Selskabets Kassererkontor

Nørregade Nr. 45, 2den Sal tilhøjre
aabent hver Søndag fra Kl. 9¹/₂ til 11 Form.

Administrationen.

Borger-Bennen.

Tre og halvfemsbindstøvende Aargang.

N° 29.

Lørdagen den 16de Juli 1881.

Udgivet af Understøttelses Selskabet.

Salbergs Bogtrykkeri St. Helliggeiststræde 5 Kjøbenhavn.

Stjaalne Kys.

Bulefortælling af Wilkie Collins.

I.

(Fortsat.)

„Lancelot Linzie er femten Aar yngre end jeg; han er desuden Natalie Graybrookes Fætter. Naar nu disse to Fordele ere givne, saa spørger man: Har han gjort Indtryk paa Natalie?“ — Dødslydt af dette vigtige Spørgsmaal satte Richard Turlington sig i et Hjørne af Stibets Agterende. Han var endnu ganske fordybet i sine Betragtninger, da den unge Rege

gik ned igjen i sit Kammer for at fuldende sit Morgentoulette, og Kaptainen havde ikke løst sit Problem, da Høvmesteren en Time senere kom og meldte ham, at Frokostbordet var dækket.

Man var Fem tilbords. For det Første var der Joseph Graybrooke, der i sin Tid havde arvet en smuk Formue, som hans Fader og Bedstefader havde sammenskrabet; nu var han to Gange i Træk bleven udvalgt til Mayor i en blomstrende Provindsby, hvad der skaffede ham den Forret at overrække en Muurstee af Guld til en kongelig Person, som var kommen for at lægge Grundstenen til et Fattighus; han havde et rødmutset Ansigt, der aandede lutter Godmodighed og var omfremdet af hvide, silkebløde Haar; hans Grundfætninger vare ædruelige, hans Dragt var proper og omhyggeligt vedligeholdt, desuden havde Forsynet flænket ham den Naade at nære moderate politiske Anskuelser og givet ham en god Fordsielse, — det var en elskværdig gammel Mand, der befandt sig vel, saae velhavende ud, havde en svag Character og et pletfrit Rygte.

Der næst var der Miss Lavinia Graybrooke, Sir Josephs ugifte Søster; — man kunde have troet, at det var Sir Joseph, der havde faaet Skjorter paa; naar man kjendte den Ene af disse To, kjendte man ogsaa den Anden; — endvidere var der Miss Katalie Graybrooke, Sir Josephs eneste Datter. Hun havde sin for lang Tid siden afdøde Moders Ydre og Tempe-

rament. Salig Lady Graybrookes Familie nedstammede fra Martinique, og man sagde, at det franske Blod havde der blandet sig med Negerblod. Natalie var brunet som sin Moder, hun havde hendes prægtige, fulsorte Haar og hendes dunkle, smægtende Øine. Hun var kun femten Aar gammel, var meget høj og fuldstændig udviklet, hvad en Engländerinde sjældent er, førend hun er tyve Aar. Hendes Figur, der var elegant og velkædet, gav hende Præget af en fuldenbt Kvindefikkelse; hendes Bevægelses indolente Ynde fik en virksom Dribjeder i en næsten mandig Bestemthed og en mærkvaerdig pphvisst Kraft. Dette forhindrede hende dog ikke i at have Manerer, der vare saa høndigt beskædne, som om hun nyligt var kommen ud af en Kostskole; hendes Faders milde Character syntes at være indpodet paa hendes Moders sydlandske Temperament. Hun gif som en Gudinde og lod som et Barn. I indeværende Foraar havde nogle Symptomer paa, at hun voxede for stærkt, foruroliget hendes Omgivelser; Familiens Læge havde tilraadet en Lystseilads i Sommermaanederne. Richard Turlington havde skyndt sig med at stille sin Lystkonnert og sin Person til hendes Raadighed. Den unge Patient indskibede sig da for at udføre sit Togt i Selskab med sin Fader, sin Tante og sin Fætter Lancelot — til daglig Brug Lance, — hvem det var overdraget at vaage over Udførelsen af en berømt Læges Ordre. Efterat to Maaneder vare tilbragte med uden noget bestemt

Maal for Die at seile langs med Englands Kyster, var Alt det, der var blevet tilbage af Natalies Svag-
hed, kun en vis Mæthed i Blikket og en fuldstændig
Mangel paa Evne til at tage sig noget som helst Al-
vorligt for. Hvem der havde seet hende sidde ved
dette Bord i sit smukke Rankins Reisetoylette, med hen-
des barnlige Manerer, der dannede en saa nydelig
Modsatning til hendes Formers blomstrende Fylde,
han vilde have behøvet et tredobbelt Pantser af tran-
scendent Philosophi for at benægte, at Kvindens første
Ret er Skønhed, og hendes første Fortjeneste Ungdom.
De to andre Gæster vare de to Herrer, med hvem
Læseren allerede har gjort Bekjendtskab.

— „Ikke et eneste Vindpust,“ sagde Richard
Turlington; „Veiret har nu engang taget sig for at
ærgre os. Vi have ikke tilbagelagt 5 Mil i 48 Ti-
mer. De vil nok ikke mere ud paa Togt med mig;
jeg vædder paa, at De længes efter Landjorden?“

Disse Ord vare henvendte til Natalie. Det var
øiensynligt, at han anstrengte sig for at gjøre sig be-
hagelig for hende, og det var ikke mindre øiensynligt,
at hans Bestræbelser kun vare spildt Uleilighed. Hun
gav ham et høfligt Svar og saae derpaa ned i sin
Kop The istedetfor at see paa Turlington.

— „Man kunde troe, at man var paa Landjorden
i dette Dieblit,“ tog nu Lancelot Ordet. „Stibet rø-
rer sig ikke mere, end om det var et Hus, og dette
svævende Bord er lige saa horizontalt som Bordet i

Deres Spisefal." — Dgsaa han talte til Natalie, men uden at vise en saadan Vestræbelse for at gjøre sig behagelig, som Turlington havde forraadt. Det var dog ikke desto mindre ham, hvem det lykkedes at drage hendes Opmærksomhed bort fra hendes The, og det var hans Tanke, der fandt Gjenlyd i Natalies Sjæl.

— „Det vil blive saa besynderligt for mig,“ svarede hun, „atter at finde mig i et Bærelse, der ikke bevæger sig, at sætte mig ved et Bord, der ikke snart hælder sig ned paa mine Knæ, snart løfter sig op til min Hage. Jeg vil savne Bandets Skulpen i mit Ore og Kloffen paa Dækket, naar det hænder mig, at jeg ikke kan sove om Natten. Naar man er i Land, bryder man sig ikke om at vide, hvorfra Binden kommer, og hvorledes Seilene ere stillede. Man spørger ikke mere Solen om Vei ved Hjælp af et lille Instrument af Kobber, et Blad Papir og en Vlyantspen. Man bevæger sig ikke mere efter Vindens Lune, naar den siger til os: Gaa saaledes, som jeg driver Dig! at! hvor jeg dog vil længes efter det ustadige Hav, det lunefulde Hav! Hvor det er Skade, at jeg ikke er blevet en Mand, saa vilde jeg have været Matros!“

Alt dette henvendtes til de Gjæster, som Kapteinen havde den Godhed at optage paa sit Skib, — ikke et Ord, ikke engang i Forbigaaende blev sagt til Richard

Turlington selv. Hans tykke Dienbrun traf sig sammen med et Udtryk af aabenbar Misfor nøielse.

— „Dersom dette Blikstille bliver ved,“yttrede han, idet han demnegang adresserede sin Bemærkning til Sir Joseph, „er jeg svært bange for, Graybrooke, at jeg ikke i Slutningen af denne Uge vil kunne bringe Dem tilbage til den Havn, hvorfra vi ere sejlede ud.“

— „Indret De det bare, som De vil og kan, Richard,“ svarede den gamle Herre i en resigneret Tone. „Veiret er mig ganske ligegyldigt.“

— „Ja, men dog indenfor en fornuftig Grændse, Joseph,“ indvendte Miss Lavinia, der viensynligt var af den Mening, at hendes Broder her gjorde en altfor stor Indrømmelse. Hun talte med det samme behagelige Smil, der var saa eiendommeligt for hendes Broder, og med hans milde, indsmigrende Stemme. To Tvillinger kunde ikke ligne hinanden mere.

Medens Samtalen fortsattes saaledes, udviklede der sig under Bordet et stumt Spil imellem de to unge Mennesker. Natalies nydelige Morgensko søgte sig samlende en Bei paa Gulvtæppet, indtil den havde naaet Lancelots Støble. Den unge Mand, der var ifærd med at spise sin Frokost, løstede Hovedet i Veiret; da han derpaa bemærkede Berørelsen for anden Gang, sænkede han sine Dine mod Bordet. Efterat Natalie havde ventet et Dieblik for at forfikkre sig om, at man ikke lagde Mærke til hende, tog hun sin

Kniv og gav sig med en noget adspredt Mine til at skjære et Stykke Skinke, der var bleven liggende paa Randen af hendes Tallerken, i sex Stykker. Lance fulgte denne Operation med et Sideblik; det var tydeligt nok, at han ventede paa, at de smaa Stykker Skinke skulde ordnes, saa at de kunde blive et telegrafisk Signal, der var aftalt imellem ham og hans Naboer. Imidlertid holdtes Samtalen vedlige. Miss Lavinia vendte sig mod Lance og sagde til ham:

— „Har Du nogen Anelse om, min Ven, at Du har indjaget mig en forfærdelig Skræk imorges? Mit Bindue var aabnet, medens jeg sov, og jeg blev da pludseligt vækket ved Lyden af et Legeme, der faldt i Vandet. Jeg kaldte paa Hovmesterens Kone, da jeg troede, at der var hændet en Ulykke.“

Sir Joseph dreiede Hovedet. — „Du minder mig der om et ganske mærkværdigt Eventyr,“ sagde han.

Han blev her afbrudt af Lance, der undskyldte sig og erklærede, at han for Fremtiden vilde indsmøre hele sit Legeme med Olie og glide saa lydløst ned i Vandet som en Sælhund.

— „Et ganske mærkværdigt Eventyr,“ gjentog Sir Joseph, „der er hændet mig for lang Tid siden allerede, da jeg var ung; det var fem Aar, førend jeg gjorde Deres Bekjendtskab, Richard. Jeg krydsede paa Heiden af Merses i en Rodsbaad fra Liverpool med min Ven Dobbes, ham, der var saa berømt for

fine Valfenbarter, der havde samme Farve som Mahognytæ.“

Richard Lurlingtons knollede Fingre trommede med Utaalmodighed paa Børdet.

(Fortsættes.)

Bekjendtgjørelse.

Selskabets Bogholderkontor,
Vestergade 23, St.

aabent hver Søndag Kl. 8¹/₂—10¹/₂ Form.

Selskabets Kassererkontor

Nørregade Nr. 45, 2den Sal tilhøjre
 aabent hver Søndag fra Kl. 9¹/₂ til 11 Form.

Administrationen.

Borger-Bennen.

Tre og halvfemstydende Aargang.

N. 30.

Torsdagen den 23de Juli 1881.

Udgivet af Understøttelses Selskabet.

Salbergs Bogtrykkeri St. Helliggeiststræde 5 Kjøbenhavn.

Stjaalne Kys.

Ulefortælling af Willie Collins.

I.

(Fortsat.)

Han kastede sine Wine paa Natalie; hun ordnede skodesløst sine Stykker Svinke paa sin Tallerken, saa at de dannede en Tegning; Lance saae hende gjøre dette, idet han paatog sig en Wine af fuldstændig Eiegenlydighed. Da Richard havde betragtet dem begge To i nogle Diebliske, troede han at have fundet Løsningen paa det Problem, der nemlig havde plaget ham

saameget: Det maatte jo være aldeles umuligt, at et saa tomt Hoved kunde have fundet Raade for Miss Natalies Dine.

Sir Joseph vedblev sin Fortælling. — „Vi kunde vel være en ti eller tolv Mil borte fra Mersseys Munding. Dobbs og jeg vare nede i Kahytten beskæftigede med. . .“

Han standsede smilende for at søge i sin Sukommelse, hvad han havde været beskæftiget med. I dette Øieblik lagde Natalie sin Kniv paa Bordet, og hendes Fod stødte paany imod Lances; hun havde ordnet sine Stykker Skinke paa følgende Maade: To i een Linie, og de fire andre i een Linie, der var lodret paa den første og befandt sig nedenunder den. Lance saac til og svarede med to Gange at støde til Natalie under Bordet. Fortolket efter deres vedtagne telegrafiske Lovbog betydede Natalies Signal: „Jeg maa tale med Dig under fire Dine.“ Lances Svar indeholdt disse Ord: „Efter Frokosten.“ Sir Joseph havde nu gjenfundet Traaden i sin Historie; Natalie løftede atter sin Kniv; det var Behudelsen af et nyt Signal.

— „Vi vare begge To nede i Kahytten beskæftigede med at spise til Middag, da vi paa engang bleve forstyrrede ved Raab fra Dækket: „En Mand overbord!“ Med nogle Spring ilede vi op ad Trappen, idet vi naturligvis troede, at der var skeet en Ulykke med En af vor Besætning. Den samme Me-

ning havde ogsaa Korgængerer, der havde udstøbt Raabene."

Her gjorde Sir Joseph en Pause. Han var kommet til det mest dramatiske Punct i sin Historie, og han tænkte paa at drage den mest Mulige Fordel deraf. Han overveiede et Øieblik med Hovedet hældet lidt til Siden. Natalie lagde atter sin Armbånd og berørte Lance med Spidsen af sin Fod. Denne Gang vare fem Stykker Skinke anbragte i een Linie, og det sætte lagt under det, som var i Midten; Oversættelse: „Daarlige Efterretninger!“ Lance søgte Skonnertens Captain med Vinene; dette Blik sagde: „Er det fra ham, at Fortrædelighederne komme?“ Natalie rynkede Brøstet, han havde gættet rigtigt. Lance kastede atter sine Vine paa Natalies Tallerken; hun tog de firkantede Stykker Skinke og lagde dem i en Hob; hun havde ikke Mere at meddele ham.

— „Naa!“ sagde Richard Turlington, idet han vendte sig heftigt om mod Sir Joseph, „bliv ved med Deres Historie. Hvad var det, De fortalte?“ — Hidtil havde han ikke nedladt sig til at skænke sin gamle Vens Fortælling den ringeste Opmærksomhed; det var den af Sir Joseph udtalte sidste Sætning, der syntes at vække hans Nysgjerrighed, idet den lod formode, at Manden i Bandet ikke hørte med til Rødsbaadens Besætning. Sir Joseph gjenoptog sin Fortælling.

— „Da vi vare komne op paa Dækket, saae vi

Manden, der var ude i Vandet, bagede vort Fartøi. Vi brasede hal, Baaden blev firet ned, Skipperen og en Matros grebe Aarene. Vor Besætning bestod Alt i Alt af syv Mand. To havde forladt Skibet, den Tredie var ved Roret, og, da jeg vendte mig om, saae jeg de fire Andre bagede mig; Ingen manglede ved Apellen. Dobbs, der saae igjennem en Riffert, udstødte i samme Dieblik et Udraab af Forbauselse. — „Hvem Fanden kan det dog være? han flyder jo paa et Hønsbuur; vi har jo ikke haft noget Buur i vort Fartøi.“

Lancelot Linzie var den Æneste, der saae den Sindsbevægelse, som i dette Dieblik forstyrrede Richard Turlingtons Træk. Skibsførerens solbrændte Ansigt var blevet blyfarvet, hans Dine vare fæstede paa Fortælleren med et vildt Dyrs glubste Udtryk. Uden at han vendte Hovedet mod den Side, hvor Lance befandt sig, havde han dog en Fornemmelse af, at denne Sidste betragtede ham nøie; han støttede Albuen paa Bordet og skjulte sit Ansigt i sin Haand for at lytte til Slutningen af Historien, uden at hans Ansigtstræk kunde sees.

— „Manden blev heiset ombord,“ fortsatte Sir Joseph, „tilligemed sit Hønsbuur. Den Ulykkelige var ganske blaa af Kulde og Stræk; han besvimede, da han blev lagt ned paa Dækket. Da han var kommet til sig selv igjen, fortalte han os en forfærdelig Historie. Det var en stakkels fremmed Matros, der,

blottet for Alt og Syg, havde skjult sig i Rummet paa et engelsk Skib, som var ved at afgaae til en Havn i hans Fædreland, og som havde forladt Liverpool samme Dags Morges. Man havde opdaget ham og ført ham frem for Kaptainen. Kaptainen, der var et Uhyre i menneskelig Stikkelse, saasandt som der nogen- sinde har været et saadant til . . .“

Førend Sir Joseph kunde fuldende denne Deel af sin Beretning, reiste Turlington sig pludseligt op til det lille Selskabs store Overraskelse, idet han udbrød: — „Vind! Nu har vi da endelig faaet Vind!“ — Alt medens hans talte, søgte han Døren, saa at han vendte Ryggen til sine Gæster, og han gav sig derefter til at raabe til Folkene paa Dækket: — „Hvorfra kommer Vinden?“

— „Der er ingen Vind, Kaptain.“

I Kabinitten havde man ikke mærket den aller- mindste Bevægelse; ikke en Lyd var bleven hørt, der kunde have antydet, at det begyndte at blæse op. Kaptainen, om hvem man vidste, at han var fortrolig med Havet og vel istand til, naar Nødvendigheden bød det, selv at manøvrere sit Skib, havde der begaaet en forunderlig Feiltagelse. Han kom tilbage til sine Benner og fremsatte sine Undskyldninger i en Strøm af høflige Talemaader, der vare aldeles usædvanlige i hans Mund.

— „Bliv bare ved!“ sagde han endelig til Sir

Joseph; „jeg har aldrig i mit Liv før hørt en saa interessant Historie. De maa endelig blive ved!“

Hvad han bad om der, var imidlertid en Sag, der ikke var let at opfylde. Sir Josephs Ideer vare komne fuldstændigt i Uorden; Turlingtons Holdning og Udførelse berøvede ham enhver Gvne til at fortsætte. Istedetfor at hde ham en Opmuntring, indjog Kaptainen ham tværtimod Skræk. Turlington saae ham lige si Ansigtet med Armene lagte overkors paa Bordet og med Vane, der udtrykte en rasende Beslutning at ville forblive paa den samme Plads for at høre efter indtil sine Dages Ende, om det gjordes nødvendigt. Det var Vance, der atter fik Sir Joseph paa Gled. Efter at have betragtet Richard med Opmærksomhed førte han sin Onkel ved et Spørgsmaal tilbage til Sagens Kjernepunkt:

— „Du mener dog vel ikke, at Kaptainen havde kastet denne Mand overbord?“

— „Det er netop det, han har gjort, Vance. Den stakkels Ulykkelige var altfor syg til at astjene sin Overfart; Kaptainen sagde da, at han vilde ikke have nogen udenlandsk Dagdriver ombord paa sit Skib til at fortære de Levnetsmidler, der vare bestemte til brave Englændere, som arbeidede. Han kastede med sine egne Hænder Hønsburet i Vandet og derpaa Manden efter Buret, og det gjorde han med en af sine Matrosers Bistand, hvorpaa han raaber til den

Ulykkelige, at han kan svømme tilbage til Liverpool med Aftenfloden . . .“

— „Det er Løgn!“ raabte Turlington, idet han henvendte sig ikke til Sir Joseph, men til Lancelot.

— „De kjender altsaa Historien?“ spurgte denne Sidste med megen Rolighed.

— „Nei, jeg kjender den ikke, men jeg siger kun, at ifølge min egen Erfaring ere de fremmede Matroser endnu mere frække end de engelske. Denne Mand har uden tvivl havt et eller andet Uheld. Resten er den pure Løgn opfundet for at have nogen Fordeel af Sir Joseph.“

Sir Joseph rystede mildt paa Hovedet. — „Nei, han løi ikke, Richard; der er Vidner, som have bekræftet hans Udsagn.“

— „Vidner? Blåse være med dem! Andre Løgnere, mener De nok.“

— „Jeg opsøgte Skibets Ciere, jeg lod mig give en Fortegnelse over Officerernes og Besætningens Navne, og jeg har afventet Sagens Udfald, efterat jeg havde afgivet min Erklæring paa Politikammeret i Liverpool. Skibet gik under i Amazonflodens Munding; men Besætningen og Ladningen kunde være bleve frelste. De, der vare fra Liverpool, kom igjen; det var nogle slemme Knægte, forsikkrer jeg Dem. Imidlertid bleve de forhørte hver for sig, og de fortalte Alle Sagen paa den samme Maade. De kunde ikke give nogen Oplysning hverken om Captainen eller om den Matros,

som havde hjulpet ham i Udøvelsen af hans Udaad; de erklærede kun, at disse to Personer havde ikke villet gaae ombord paa det Skib, der havde ført den øvrige Besætning tilbage til Liverpool."

(Fortsattes.)

Bekjendtgjørelse.

Foreslaaede nye Medlemmer:

Lømmestier C. A. B. Mertins.

— A. D. Mertins.

Selskabets Bogholderkontor,
Bestergade 23, St.

aabent hver Søndag Kl. 8¹/₂—10¹/₂ Form.

Selskabets Kassererkontor

Nørregade Nr. 45, 2den Sal tilhøre
aabent hver Søndag fra Kl. 9¹/₂ til 11 Form.

Administrationen.

Borger-Bennen.

Tre og halvfemsfindstvende Aargang.

N°. 31.

Lørdagen den 30te Juli 1881.

Udgivet af Understøttelses Selskabet.

Salbergs Bogtrykkeri St. Helliggeistsstræde 5 Kjøbenhavn.

Stjaalne Kys.

Bulefortælling af Wilkie Collins.

I.

(Fortsat.)

— „Har De faaet hans Navn at vide?“

Spørgsmaalet kom fra Turlington. Endogsaa Sir Joseph, hvorlidet skarpsindig Jagtager han end var, blev forbausset over den usforklarlige Forbittrelse, som hans Stemme lagde for Dagen. — „De maa ikke blive vred, Richard,“ sagde den gamle Herre.

„Hvad er der dog i den Sag, der kan gjøre Dem saa ærgerlig?“

— „Jeg forstaaer Dem ikke; er jeg ærgerlig? jeg længes jo blot efter at erfare, om De har faaet at vide, hvem det var.“

— „Jeg har faaet det at vide; han heed Go-ward. Han var vel kjendt i Liverpool som en baade dygtig og farlig Mand. Paa den Tid, jeg taler om, var han ung, forresten en udmærket Sømand; man sagde om ham, at han fortrinnsviis overtog Kommandoen over Skibe i daarlig Tilstand og med pressede Matroser. Det heed sig, at han ved dette Haandværk havde samlet sig en temmelig betydelig Formue for en Mand i hans Stilling; han søgte at faae Tjeneste hos daarlige, samvittighedsløse Folk, forstaaer De, og vovede sig ud paa alle slags fortvblede Foretagender. En daarlig Fyr, Richard! mere end en gang har han været i Uleilighed paa begge Sider af Atlanterhavet for Vold og Grusomhed. Han maa være død for længe siden nu.“

— „Eller ogsaa, hvem veed?“ sagde Lance, „maaskee lever han under et andet Navn og staaer stort paa det i en anden Stilling ved at vove sig ud paa endnu mere fortvblede Foretagender, men af en anden Slags . . .“

— „Er det nu Dem, der kjender Historien?“ spurgte Turlington, idet han slyngede Lances forrige

Spørgsmaal imod denne selv med et Udtryk af udfordrende Trods i sin raa Stemme.

— „Hvad blev der af den stakkels fremmede Matros, lille Fader?“ sagde Natalie, idet hun med Forsæt afbrød Lance, førend han kunde give et haardt Svar paa Turlingtons haarde Spørgsmaal.

— „Vi foranstaltede en Indsamling og anbefalede ham til hans Konsul, mit kjære Barn. Den gode Mand vendte tilbage til sit Fædreland, uden at nogen anden Ulykke rammede ham.“

— „Og det er altsaa paa den Maade, at Sir Josephs Fortælling ender,“ tog Turlington høirøstet til Gjenmæle, idet han stod op fra sin Plads. „Det er Skade, at vi ikke have en Skjønaand her ombord, han kunde have lavet en Roman deraf.“ — Han betragtede Himmelen gjennem en Åbning i Rahyten. — „Der har vi Brisen,“ tilføiede han, „og denne gang er det for Alvor!“

Det forholdt sig ganske rigtigt; Brisen var nu endelig kommen. Seilene begyndte at blive levende, Bommen dreiede sig kraftigt, Bølgerne, der nu vare vaagne op efter deres lange Dvale, sydede langs med Skibets Sider.

— „Kom op paa Dækket, Natalie, for at trække frisk Luft,“ sagde Miss Ravinia, idet hun gik henimod Rahytsdøren. Hendes Niece løftede Slæbet paa sin Kjole og opdagede, at en Garnering var løbet op i Syningen i en Længde af halvanden Alen.

— „Jeg maa først bede Dig om at skjænte mig en halv Timestid, Tante, til at sye paa min Kjole,“ sagde hun.

Miss Lavinia løftede sine ærværdige Dienbryn med et Udtryk af uforstilt Forbauselse. — „Du bestiller jo ikke Andet end rive Dine Kjoler istykker, min Kjære, siden Du befinder Dig paa Hr. Turlingtons Skonnert. Det er ganske mærkværdigt; jeg har ikke revet min Kjole itu en eneste Gang paa hele denne Sotur!“

Natalies brune Kinder farvedes af en endnu dybere Rolorit. — „Jeg er saa ubehændig her ombord,“ sagde hun med en kort, noget tvungen Latter, hvorpaa hun gik ind i sit Kabinet.

Richard Turlington lod sin Kasse med Cigarer gaae omkring. — „Efter Frokosten,“ sagde han til Sir Joseph, „er det Døeblik paa Dagen, da Cigarren smager bedst. Lad os gaae op paa Dækket!“

— „Kommer Du med, Lance?“ — sagde Sir Joseph.

— „Jeg maa først studere lidt,“ gav Lancelot til Svar. „Det gaaer ikke an, at jeg ruster heelt op; om Aftenen har jeg ikke mere Lust til at arbejde.“

— „Godt, godt, min Dreng, som Du vil!“ — Sir Joseph klappede sin Neveu venstabeligt paa Skulderen, og samme Neveu lukkede sig derpaa ogsaa inde

i sit Lukaf, medens de tre andre Personer i Forening steg op paa Dækket.

II.

De altfor virksomme Characterer og de Forelskede træffe paa to store Hindringer i Livet ombord: det er vanskeligt der at tage sig en Motion efter Ønste, og det er næsten umuligt der at have en Kjærlighedsforstaelse uden at blive opdaget. For kun at tale om den anden Vanskelighed, da er et Skib med sin sammentrængte Befolkning ligesom et Huus af Glas; fra Morgen til Aften træder man hinanden der i Hælene. Man maa være meget behændig, der skal kunne stjæle et Kys ombord. Et naturligt Talent for den høiere Feltherrekunst, en Indbildningskraft, der er uudtømmelig paa Hjælpekilder, en Taalmodighed, der holder Stand under enhver Gjenbordighed, en Nandsnærværelse, der ikke svigter under alle de Overraskelser, som Tilfældet kan berede En, Alt dette udgjør nogle af de Egenstaber, som Kjærligheden maa tage med sig ombord paa en Seilads, naar den har sneget sig ind paa et Skib som Smuglergods.

Efter at have opfundet en temmelig fuldstændig Række Signaler, hvorved de fattes istand til at give hinanden Meddelelser i Andres Nærværelse, havde

Natalie og Lance stødt paa en Vanskelighed, der var endnu alvorligere, nemlig den, at finde Udveie til at see hinanden og tale med hinanden i Centrum ombord paa Skonnerten. Lance havde ikke viist sig denne Opgave voxen; da Natalie saaledes var henviist til sine egne Hjelpekilder, havde hun først ladet sig forstaae med, at Lances medicinske Studier kunde nok hde ham et uimodsigeligt Paaskud til nu og da at indeslutte sig i de lavere Regioner, derpaa havde hun faaet den Idee selv at rive sine Kjoler i stykker, for at hun ogsaa kunde have en Grund til at fordsomme sig til nogle Diebliffes Tilværelse under Vaas og Vuffe. Medens den flydende Kommunes Autoriteter spadserede frem og tilbage paa Dækket, stræbte det forelskede Par paa denne Maade at samles hemmeligt i den underste Del af Skibet, paa Salonens neutrale Gebeet. Der var det, at de, ifølge de Aftaler, der vare gjorte ved Frokosten, foresatte sig at mødes i dette Dieblif.

Som sædvanligt, var det Natalies Dør, der først blev lukket op; hun var den Behændigste, det var altid hende, der greb Initiativet. Hun hævede Dinene mod Loftet; hun opdagede Venene af to Herrer og sin Tantes Skjort paa Lænsiden. Opmuntret herved gjorde hun tre Skridt og standsede for at høre efter. Stemmerne oppe paa Dækket tav stille; hun saae igjen; to Been, der ikke tilhørte hendes Fader, vare forsvundne. Uden at betænke sig et Dieblif

styrtede hun ind i sit Kabinet netop tidsnok til at undgaae Richard Turlington, der steg ned ad Trappen. Han bestilte ikke Andet end at lukke en Stuffle op under Skibets Bogsamling og tage op af den et Kort, hvormed han atter gik op paa Dækket. Imidlertid havde Natalies foruroligede Samvittighed sagt hende, at han var kommen for at spionere. Da hun lovede at vise sig for anden Gang, stak hun kun Hovedet frem istedetfor at forlade sit Skjul og hvisttede derpaa ganske sagte: — „Lance!“

Lancelot aabnede nu sin Dør. I det Øieblik da han vilde overstride dets Tærskel, blev han holdt tilbage ved en Bevægelse af Natalie: — „Rør Dig ikke! Richard er nylig gaaet herfra; han har fattet Mistanke til os.“

— „Hvor Du er bange! saa kom dog!“

— „Ikke for Alt i Verden! Saa maa Du see at finde et andet Sted end Salonen.“

Et andet Sted, ja, det havde været let nok, dersom man havde været paa Landjorden; men hvor umuligt syntes det ikke her ombord! der var jo nok Batten; men den var fuld af Folk. Der var Seilkammeret i den anden Ende af Skibet, det var aldeles tilproppet med, hvad der hørte til Taffelagen. Saa var der endelig Damelahyten; men den var utilgængelig for ethvert Bæsen af det mandlige Kjøn. Existerede der da endnu et hvilket som helst lukket Rum, hvoraf det var muligt at drage nogen For-

deel? Paa den ene Side var der Baadsmandens og hans Mats Lufasser, — dem var det umuligt at tænke paa. Paa den anden Side var der Hovmesterens Proviantkammer. Lance overveiede et Dieblif: Nu havde han fundet hvad han søgte!

(Fortsættes.)

Bekjendtgjørelse.

Foreslaaede nye Medlemmer:

Malermester J. M. Barüel.

**Selskabets Bogholderkontor,
Bestergade 23, St.**

aabent hver Søndag Kl. 8¹/₂—10¹/₂ Form.

Selskabets Kassererkontor

Nørregade Nr. 45, 2den Sal tilhøjre
aabent hver Søndag fra Kl. 9¹/₂ til 11 Form.

A d m i n i s t r a t i o n e n .

Borger-Bennen.

Tre og halvfemstndstyvende Aargang.

N. 32.

Lørdagen den 6te August 1881.

Udgivet af Understøttelses Selskabet.

Galbergs Bogtrykkeri St. Selliggeiststræde 5 Kjøbenhavn.

Stjaalne Rys.

Julefortælling af Wilkie Collins.

II.

(Fortfat.)

— „Hvor vil Du dog hen?“ spurgte Natalie, da hun saae ham begive sig henimod en lukket Dør i Oberkanten af Salonen.

— „Jeg vil tale med Hovmesteren, min søde Pige. Vent et Øieblik, jeg skal strax være hos Dig.“
Lance aabnede Døren til Magasinet; der fandt han, ikke Hovmesteren, men hans Kone. Han tabte dog ikke

Noget ved Byttet. Efter at have stjaalet allerede mere end eet Rys ombord og være bleven overrumplet enten af Hovmesteren eller hans Kone var Lance slet ikke i Forlegenhed for at bede om, at man vilde overlade ham Proviantkammeret til en Sammentkomst. Han kunde stole paa en medfølgende Tausked hos de Myndigheder, der herskede i denne Egn af Skibet; thi han havde ikke forsømt at benytte sig af klingende Argumenter. Men i ethvert Tilfælde var Konen, i sin Egenkab af Kvinde, den af de To, som han lettest kunde vinde for sin Sag. Efter for en Forms Skyld at have sat sig lidt til Modværge samthkkede hun ikke alene i at forlade Magasinet, men ogsaa i at fjærne sin Mand derfra, paa den Betingelse, at hun kunde komme igjen efter ti Minuters Forløb. Lance gav Natalie et Teg, at hun kunde træde ind, medens Hovmesterens Kone gik ud af den anden Dør. Et Dieblik senere saae de to Elskende sig forenede i Ly mod alle Nysgjerrige. Natalie satte sig paa en Kasse. Hun havde bagved sig Theen, Sukkeret og Krydderierne; en Flæskeside gnyggede sig over hendes Hoved, et Næt, der var fyldt med Citroner, dinglede hende lige i Dinene. Om Stedet end ikke var rummeligt, var det dog vel egnet til den Brug, der for Diebliffet blev gjort af det, og det var vel tilluffet.

— „Dersom man nu kaldte paa Hovmesteren?“ sagde hun.

„Det skal Du ikke bryde Dig om, vi have In-

genting at frygte. Hvis man kaldte paa Hovmesteren, vilde han vise sig paa Dækket."

— „Lad os komme hurtigt til Sagen. Jeg har skræffelige Efterretninger at meddele Dig, Lance. Og jeg er desuden vis paa, at Tante allerede venter mig med min Garnering syet paa igjen."

Hun havde Synaal og Traad med sig; hun løfte den forreste Deel af sin Kjole op paa sit Knæ og bukkede sig for at gjøre den istand paa en samvittighedsfuld Maade. I denne Stilling frembød hendes deilige Hoved for Bliffet alle sine faste, elegante Former til disses hele Fordeel. Synaalen fløi i hendes brune Fingre gennem Tøiet; Trækassen, som hun sad paa, var stor nok til To, og Lance tog Plads ved Siden af hende en Smule tilbage. Hvem vilde da have kunnet modstaae Fristelsen at løfte den tykke Fletning af hendes sorte Haarlidt i Veiret for at beundre og glæde sig over hendes Naffes varme Carnation? Og, naar man saa havde gjort det, hvem vilde da ikke være bleven fortrydelig over den urimelige moderne Coiffure, der hindrer En i at see den dobbelte Skjønhed af Form og Farve, som en kvindelig Naffe kan være i Besiddelse af? Fra Tid til anden ligesom understregede Lancelots Læber de vigtigste Ord af hans Tale paa den bløde og duftende Hud, som han afdækkede ved at lege med den unge Piges Fletninger. — „Hvad er saa det for Nyheder, Natalie?"

— „Han har talt med Fader, Lance."

— „Richard Turlington?“

— „Ja.“

— „Gid Fanden havde ham!“

— „Fy, hvor det lyder hæsligt! det var, medens Du var paa Dækket og røg Din Cigar, og man troede, at jeg sov. Jeg aabnede det lille Skod paa Døren til mit Kabinet, kjære Lance, og ikke et Ord af deres Samtale er undgaaet mig. Han havde ventet, til Tante var gaaet sin Vej, og han saaledes havde Fader ganske alene under Behandling; da begyndte han at tale med denne skrækelige knusende Stemme, som Du nok kjender: — „Graybrooke, hvorlænge vil De have, at jeg endnu skal gaae og vente?“

— „Har han virkelig sagt det?“

— „Du maa ikke bande mere, Lance! ja, det var hans egne Ord. Fader forstod ham ikke strax; han sagde bare, den stakkels kjære Mand: — 'Men, Du gode Gud, hvad er der dog paafærde, min Ven?' — Richard gav strax den nødvendige Forklaring; hvem Anden kunde han vel vente paa end mig? — Fader sagde da, at jeg var temmelig ung. Richard afbrød ham: — 'Det gaaer med de unge Piger som med Frugterne; nogle blive tidlig modne, andre senere; nogle blive først fuldborne i tyve Aars Alderen, andre, naar de ere sexten Aar.' Man behøvede blot at see paa mig, sagde han, for at overbevise sig om, at to Maaneders Seilads havde fuldstændig gjenoprettet min Sundhed, og i den Tone blev han ved. Min stakkels Fader nærgaede sig tannert — 'Det vil altid

være tidsnok, Richard, det vil altid være tidsnok! — Det vil være tidsnok for hende,' sagde den Glendige, 'men ikke for mig. Husk paa Alt det, jeg kan høre hende (som om jeg bekymrede mig om hans Penge), husk paa, hvorlænge jeg har seet hende voxe op i det Haab, at hun engang skulde blive min Kone (akkurat, som om jeg var voxet op alene for hans Skyld! jeg kunde blive gal ved at tænke derpaa), og lad mig ikke blive i en Ubished, som med hver Dag bliver mere og mere piinlig for en Mand i min Stilling.' — Han blev næsten veltalende; hans Stemme skjælvede. Jeg er vis paa, kjære Lance, at han holder ganske overordentlig meget af mig?"

— „Dg det smigrer Dig vel ganske overordentlig?"

— „Du maa ikke drive Spøg med vor Stilling. Nei, tværtimod, det forfærder mig ganske overordentlig, det kan Du være vis paa.“

— „Det forfærder Dig? Medens jeg husker paa det, har Du seet rigtig paa ham i Formiddags?"

— „Jeg? hvornaar, mener Du?"

— „Da Din Fader fortalte Historien om den Mand, der var bleven fiske op af Vandet.“

— „Nei, hvad var der da at see paa ham? Sig mig det!"

— „Jeg skal strax sige Dig det; men først maa Du sige mig, hvorledes Samtalen saa endte igaaft Aftes. Har Sir Joseph givet ham noget Løfte?"

— „Du kjender nok Richards Maneer, han giver ikke Folk noget Valg. Fader maatte indgaae en formelig Forpligtelse, førend han fik Lov til at gaae i Seng.“

— „Al Du skulde giftes med Turlington?“

— „Ja, Ugen efter den Dag, da jeg fylder sexten Aar.“

— „Er det ikke Ugen efter førstkommende Juul?“

— „Jo, Fader skal tale med mig, saasnart vi ere komne hjem, og Brylluppet skal staae til Nytaar.“

— „Er det virkelig sandt, Natalie? Er Sagen saavidt fremrykket, som Du der siger?“

— „De have Intet glemt, hverken det glimrende Huus, vi skulle føre, eller de store Indtægter, vi ville faae. Jeg har hørt min Fader sige, at han vil give Richard Halvdelen af sin Formue den Dag, Contracten underskrives. Mit Hjerte var nær ved at briske, da jeg saae, hvormeget de beskæftigede sig med Pengene, men slet ikke med Følelserne. Hvad skal vi nu gjøre, Lance?“

— „Det er let at finde ud af, min søde Pige. Allerstørst maa Du vænne Dig til den Tanke, at Du ikke skal giftes med Turlington.“

— „Lad os nu tale alvorligt. Du veed, at jeg har søgt at udrette, hvad jeg formaade. Jeg har sagt til Fader, at jeg kunde nok forestille mig Richard som en Ven, men ikke som Egtemand. Saa lo han og

sagde til mig: — 'Vent bare en Smule, saa vil Du nok stifte Mening, min Pige!' — Jeg skal nemlig sige Dig, Richard er jo Faders Factotum; han har styret hans Affærer, han er Skyld i, at Fader har undgaaet flere Tab, som han kunde have lidt ved ukloge Speculationer; mig har han kjendt fra den Tid, jeg var ganske lille; han eier et glimrende Handels-huus og har en stor Formue. Fader kan ikke forstaae, at jeg ikke paa en mere tilfredsstillende Maade besvarer hans Ben Turlingtons Smøbekommen. Jeg har søgt at udfritte Tante og sagt til hende, at han var altfor gammel til mig; Alt, hvad hun svarer mig, er dette: — 'Se paa Din Fader; han var endnu meget ældre end Din Moder; men det har dog ikke forhindret dem i at leve meget lykkelige med hinanden.' — Og, om jeg vilde sige: jeg vil ikke gifte mig med Richard, hvad skulde det nytte os til? Fader er nok den bedste Mand af Verden; men, desværre, han holder saa uhyre meget af Penge! det er det Æneste, han troer paa. Han vilde blive rasende, — ja, hvor mild han end ellers er, saa vilde han blive rasende, hvis jeg blot lod ham skimte Muligheden af, at det er Dig, jeg holder af. Hvem der end saa beilede til min Haand uden at have en Formue, der er lige saa stor som min egen, saa vilde Fader dog ansee ham for at være gal; han vilde ikke engang svare ham, han vilde kun hurtigt ringe paa Tjeneren, for at denne kunde vise ham Døren. Det er ingen Overdrivelse,

Lance; Du veed selv, om jeg siger sandt. Jeg kan ikke sige det allermindste Haab for os To."

— „Naa saaledes forholder Sagen sig, Natalie? I saa Fald har jeg paa min Side ogsaa Noget at sige Dig."

(Fortsettes.)

Bekjendtgjorelse.

Foreslaaede nye Medlemmer:

Slagtermester Chr. Th. Schibber.

Selskabets Bogholderkontor,
Vestergade 23, St.

aabent hver Søndag Kl. 8¹/₂—10¹/₂ Form.

Selskabets Kassererkontor

Nørregade Nr. 45, 2den Sal tilhøjre
 aabent hver Søndag fra Kl. 9¹/₂ til 11 Form.

Administrationen.

Borger-Bennen.

Tre og halvfemfindstyvende Aargang.

N°. 33.

Lørdagen den 13de August 1881.

Udgivet af Understøttelses Selskabet.

Salbergs Bogtrykkeri St. Helliggeiststræde 5 Kjøbenhavn.

Stjaalne Rys.

Zulefortælling af Wilkie Collins.

II.

(Fortfat.)

— „Hvad er det?“

— „Dersom Sagerne skulle gaae fremdeles saaledes, som de gaae nu, behøver jeg vel ikke at sige Dig, hvorledes det Hele vil ende? det vil ende med, at Du, bliver Turlingtons Kone.“

— „Det vil jeg aldrig i al Evighed være!“

Det tror Du idag! men Du veed ikke, hvad der

kan skee imellem idag og Juul. Natalie! der er kun et eneste Middel, hvorved vi kunne forhindre, at Du bliver gift med Richard; det er, at Du gifter Dig med mig."

— „Uden Faders Samtykke?"

„Uden et eneste Ord derom til Noget, førend Alt er fuldbragt."

— „Du gode Gud, Lance, Lance!"

— „Min søde Pige, Alt, hvad jeg der har hørt, beviser mig, at der ikke er nogensomhelst anden Vej til Redning. Tænk paa det, Natalie, Tænk paa det!"

— Der opstod en Pause. Natalie lod sin Synaal og Traad falde og skjulte sit Ansigt i sine Hænder. — „Dersom min stakkels Moder levede endnu," hviskede hun; „dersom jeg blot havde en ældre Søster, der kunde raade mig og tage mit Parti!"

Hun betænkte sig øiensynligt. Lance benyttede sig af hendes Ubestemthed, saaledes som Mændene pleie at gjøre; han vedblev sin Paastand uden Barmhertighed. — „Holder Du af mig?" hviskede han hende ganske sagte i Øret.

— „Du veed meget godt, at jeg elsker Dig af mit ganske Hjerte."

— „Nu vel da, saa gjør det umuligt for Richard at skille os ad."

— „At skille os ad? men vi ere jo Slægtninge; vi have jo kjendt hinanden fra vor Barndom af. Om

han ogsaa gjorde Fordring paa, at vi skulde skilles ad, vilde Fader ikke give sit Samtykke dertil."

— „Husk paa, hvad jeg siger Dig, han vil gjøre Fordring derpaa. Hvad Din Fader angaaer, da kan Richard faae ham til, hvad det skal være. Min søde Pige, det gjælder vor Lykke!"

Han styngede sin Arm omkring hende og traf hendes Hoved blidt ned paa sit Bryst. — „Andre unge Piger have gjort noget Lignende," trængte han ind paa hende, „hvorfor skulde Du ikke kunne gjøre det Samme?"

Natalie havde ikke Kraft nok til at svare, hun gav derfor Afkald derpaa. Et Suk undslap hendes Læber; hun trykkede sig op imod ham og Luffede svagt sine Dine. Et Dieblit efter reiste hun sig pludseligt i Beiret, idet hun skjælvede over alle sine Lemmer og saae paa Ruden i Loftet. Richard Turlingtons Stemme havde netop ladet sig høre lige oven over dem:— „Graybrooke, jeg har et Ord at sige Dem med Hensyn til Lancelot Linzie".

Det havde først været Natalies Indskydelse at løbe sin Vej; men, da hun hørte Lances Navn blive udtalt, stansede hun. Der var Noget i Richards Stemme, der fremkaldte hos hende en Nysgjerrighed, som for en Tid overvinder Frygten; hun tøvede, med sin Haand i Lances.— „De maa huske paa," vedblev fremdeles Raptainens raa Stemme, „at jeg gjorde Indvendinger, da De talte om at føre ham med os. De

vilde ikke høre mig, og jeg gav efter. Det var en Feil af mig. Lancelot Linzie er en anmassende ung Mand."

— „Min kjære Ben," svarede Sir Joseph med en Latter, der forraadte den fuldstændigste Ufkyldighed og Skuffelighed, „jeg synes virkelig, at De er altfor streng imod Lance."

— „De er ingen Menneſtekjender, Graybrooke; jeg derimod er det. Jeg har bemærket hans anmassende Opførsel lige over for os Alle og i Særdeleshed lige over for Natalie. Han har en Maade at tale til hende og at betragte hende paa, som jeg slet ikke holder af; han er altfor familiar mod hende. Det maa vi sætte en Stopper for. Jeg har Ret til at fordrø, at man tager Hensyn til mine Følelser. Jeg forlanger bestemt, at der gøres Ende paa dette fortrolige Forhold, saasnart vi ere komne iland."

Sir Joseph svarede denne gang i en mere alvorlig Tone. Han udtalte sin Forbauselse:— „Min kjære Richard, de ere jo nære Slægtninge, de have jo lægt sammen, da de vare ganske smaa. Hvorledes kan De lægge den mindste Vægt paa, hvad den stakkels Lance siger og gjør?"

I denne sidste Sætning, som Sir Joseph udtalte, forraadte der sig en ringeagtende Haan, der forbitrede hans Datter; man kunde have troet, at han talte om et eller andet Husdyr. Hun rødmede, hendes Haand

omsluttede Lances med et hjærligt Tryk. Turlington vedblev fremdeles sin Baastand.

— „Endnu engang, jeg beder Dem alvorligt at lade dette fortrolige Forhold høre op. Jeg vil ikke afholde Dem fra at indbyde ham som Gjæst hos Dem, naar De har Selskab. Jeg ønsker kun, og jeg venter det af Dem, at De vil lade ham forstaae, han kan ikke komme til Mustwell-Hill hver Time paa Dagen eller om Aftenen, naar han intet Bedre har at foretage. Er det en aftalt Sag?“

— „Naar De gjør det til et Kabinetsspørgsmaal Richard, javel, saa er det en aftalt Sag.“

Lance betragtede Natalie, da hans Onkel saaledes forraadte ham.— „Var det ikke det, jeg sagde Dig?“ hviskede han. Natalie sænkede Hovedet. De to Herrer fjernede sig langsomt.— „Din Fader efterlader os intet Valg. Han vil lukke sin Dør for mig, saasnart vi ere komne iland. Dersom jeg mister Dig, Natalie, ved jeg ikke, hvad der skal blive af mig. Jeg vil ikke mere have nogen Interesse for mit Kald; der vil ikke være Noget, der knytter mig til Livet!“

— „Saa ti dog stille!“

Lance forsøgte endnu engang den milde Magt, som hans Ord kunde have over hende. — „Tusinde Andre, der have været i samme Stilling som vi, have hemmeligt ægtet hinanden og faaet Tilgivelse siden efter. Jeg forlanger ikke, at Du skal udføre Noget i Hastværk, jeg skal aldeles rette mig efter Dine Ønsker. Alt,

hvad der behøves for at berolige mig, er Vissheden om, at Turlington vil ikke kunne løsrive Dig fra mig."

— „Træng ikke ind paa mig, Lance!" — Hun lod sig falde ned paa den Kasse, hvorpaa hun før havde siddet. — „Du seer, hvor jeg skjælver, blot ved at tænke derpaa."

— „Hvem er Du da bange for, min Elskede? Det kan dog vel ikke være Din Fader, skulde jeg troe?"

— „Stakkels Fader! jeg vilde gjerne see, om han vovede at være streng imod mig, det skulde da være den første Gang i hans Liv!" — Hun tav stille, hendes fugtige Dine anraabte Lance om Medlidenhed. „Træng ikke ind paa mig!" gjentog hun svagt. „Du veed, at det ikke vil føre til Noget. Saa maatte det ende med en Tilstaaelse, og hvad vilde der da skee?" — Hun tav stille paany; hendes Dine vankede omkring paa Loftet, hendes Stemme blev bestandig mere dæmpet. — „Tænk paa Richard," sagde hun, og en Gysen greb hende ved Tanken om dette Menneske. Førind Lancelot var istand til at svare, havde han igjen reist sig. Richards Navn havde mindet hende om Lances hemmelighedsfulde Hentydning ved Begyndelsen af deres Samtale. — „Hvad var det nu, Du sagde om ham for et Dieblit siden? Du opdagede noget Mærkeligt, medens Fader fortalte sin Historie; hvad var det, Du saae?"

— „Jeg lagde Mærke til det Ansigt, han gjorde,

da Din Fader fortalte os, at Manden i Bandet var ikke nogen Matros fra det Skib, Sir Joseph var paa. Han blev frygtelig bleg, han saae ud som en Forbryder?"

— „Forbryder? I hvad skulde han have forbrudt sig?"

— „Han var tilstede, er jeg vis paa, da denne Mand blev kastet ud i Bandet. Naar Alt kommer til Alt, er det meget muligt, at det er netop ham selv, der har udført denne Gjerning."

Natalie veg tilbage af Rædsel. — „O, Lance, Lance! hvad vover Du dog at sige der? det staaer Dig frit for ikke at holde af Richard og at behandle ham som en Fjende; men, at anklage ham for en saadan Forbrydelse, det er sandelig ikke høimodigt, og jeg gjentjender Dig slet ikke mere."

— „Derjom Du havde lagt Mærke til ham, vilde Du have faaet den samme Mistanke. Jeg vil undersøge den Sag nøiere, saavel i Din Faders som i vor egen Interesse. Min Broder er i den Stilling, at han kan skaffe mig Underretning herom. Turlington har ikke altid været beskæftiget med Handel paa Levanten; det er en Sag, som jeg allerede er underrettet om."

— „Fy, Lance! Fy!"

Paa Dækket kom Skridtene nu igjen tilbage henimod dem. Natalie ilede mod Døren, der gik ind til Salonnen; Lance holdt hende tilbage i det Dieblit, da hun strakte Haanden ud efter Dørhammeren. De

Spadserende ovenpaa fjernede sig henimod Agterenden; den unge Mand omslattede hende med begge sine Arme, og hun hengav sig til hans Kjærtegn. — „Driv mig ikke til Fortvivlelse,“ sagde han. „Dette er den sidste Leilighed, jeg har til at tale med Dig i Genrum. Jeg forlanger ikke, at Du skal strax bestemme Dig. Jeg beder Dig kun at tænke over Sagen. Min Engel, min søde, elskede Pige, vil Du tænke derpaa?“

(Fortsættes.)

Bekjendtgjørelse.

Selskabets Bogholderkontor,
Vestergade 23, St.
 aabent hver Søndag Kl. 8¹/₂—10¹/₂ Form.

Selskabets Kassererkontor
Nørregade Nr. 45, 2den Sal tilhøjre
 aabent hver Søndag fra Kl. 9¹/₂ til 11 Form.

Administrationen.

Borger-Bennen.

Tre og halvfemstindstyvende Aargang.

N° 34.

Torsdagen den 20de August 1881.

Udgivet af Understøttelses Selskabet.

Salbergs Bogtrykkeri St. Helliggeiststræde 5 Kjøbenhavn.

Stjaalne Rys.

Fulefortælling af Wilkie Collins.

II.

(Fortfat.)

I det Dieblif, da han henvendte dette Spørgsmaal til hende, vilde de have hørt Skridt, som atter nærmede sig, dersom de ikke begge To havde været alfor beskæftigede med hinanden til at høre efter; denne Gang var det kun en eneste Person, der gik. Natalies ange Fraværelse havde begyndt at forbause hendes Tante og at vække en ubestemt Mistanke i Turlingtons

Sjæl. I Forbigaaende kastede han et adspredt Blik ned i Salonen, derpaa nærmede han sig Ruden i Magasinet's Loft.— „Lad mig gaa,“ sagde Natalie.

— „Sig Ja,“ yttrede Lance, der holdt hende tilbage, som om han ikke mere vilde slippe hende. I samme Dieblit kaldte Miss Lavinia's skarpe Stemme paa Natalie. Der var kun et eneste Middel til at slippe løs; hun sagde: — „Ja, jeg skal tænke derpaa.“— Derpaa kysjede han hende og lod hende gaa. Døren havde næppe lukket sig efter hende, førend Richards truende Ansigt viste sig igjennem Loftsvinduet.

— „Hvad bestiller De der i Magasinet?“ raabte han med grov Stemme, da han bemærkede Lancelot.

Lance greb en Kasse med Svovlstikker paa Busetten.

— „Jeg vil have noget Ild,“ svarede han uden at lade sig bringe ud af Fatning.

— „Ingen maa overskride Salonen uden min Tilladelse. Hovmesteren har seet igjennem Fingre med et Brud paa Reglementet, han skal have sin Afsted.“

— „Men Hovmesteren har jo slet Intet med den Sag at bestille.“

— „Det er mig, der er Dommer her, ikke De.“ Lance aabnede Munden for at give et Gjensvar, og det lod til, at et Mundhuggeri imellem de to Mænd vilde være uundgaaeligt, da Vaadsmanden nærmede sig Kaptainen for at henlede hans Opmærksomhed paa en Sag, som man ikke kan spøge med, naar man er

ude paa Havet, nemlig Vinden og Ebbe og Flod. Skonnerten befandt sig i Bristol-Kanalen ved Indløbet til Bidefort-Bugten. Der var kommen en frisk Kuling, og det var aabenbart, at Vinden var ifærd med at dreie sig; man havde kun tre Timer til at drage Fordeel af Floden. — „Vinden har vendt sig, Kaptain,” sagde Vaadsmanden, „jeg er bange for, at vi kan ikke seile omkring Pynten med Floden, dersom vi ikke vende.”

Turlington rystede paa Hovedet. — „Der er Breve som vente paa mig i Bidefort,” svarede han. „Vi have spildt to Dage ved Vindstillet; jeg maa sende En ind til Postkontoret i Bidefort, selv om jeg skulde gaae glip af Floden.” — Skibet standsede sin Cours; paa Hviden af Bideforts Havn blev Vaaden sat ud, og man krydsede, medens man afventede Sendebuddets Tilbagekomst. Turlington fik sine Breve til den Tid, der var strengt nødvendig for at gaae i Land og komme tilbage igjen. Besætningen var ifærd med at heise Vaaden op, og Skonnerten var allerede i Begreb med at søge rum Søs igjen, da Turlington til Alles store Forbauselse gav Ordre til at stoppe.

Alle Brevene, med Undtagelse af et eneste, havde han puttet afveien i sin Lomme uden at læse dem. Det, som han havde aabnet, holdt han i sin krampagtigt sammenknugede Haand; hans vildt udseende Dine funklede af Raseri, hans hvide Læber forraabte det Sindsooprør, hvori han befandt sig. — „Fjir Vaaden ned! jeg maa til London i Aften!” — Sir Joseph

med en Gaandbevægelse: — „Vi have ingen Tid at spille med Forklaringer. Jeg maa tage affted.“ — Han overskred Kælingen, og, medens han endnu stod opreist i Baaden, gav han Baadsmanden sine Instructioner: — „Benyt Floden, om De kan; hvis ikke, da sæt dem af imorgen ved Minehead eller ogsaa ved Watchet, hvor De vil.“ — Han gav Sir Joseph et Tegne at han skulde hælde sig ud over Kælingen for at høre et Ord, som han havde at sige ham i Hemmelighed. — „Glem ikke, hvad jeg har forlangt af Dem med Hensyn til Lancelot Vinzie.“ Hans sidste Blik gjaldt Natalie. Det kostede ham stor Overvindelse at tale venligt til hende. — „De skal ikke blive urolig; jeg seer Dem igjen i London.“ — Han satte sig i Baaden og greb Roret. De sidste Ord, som man hørte ham udtale, vare henvendte til Matroserne, der havde taget Varerne. Hans Raahed fornægtede sig ikke et Øieblik. — „Affted, Dagdrivere! affted, Slyngler!“

III.

Nu maae vi være alvorlige; thi det angaar Forretninger.

Vi staae i Begreb med at begive os ind i Contoirerne hos Huset Pizzitutti, Turlington et Branca, der handler med de levantiske Stæder. Mon man da forstaaer sig Noget paa den levantiske Handel? Fat

Mod! Dersom man nogenfinde har vidst, hvad det er at trænge til Penge, vil man strax være paa det Rene med den Sag. Handelen paa Levanten befinder sig undertiden i Forlegenhed. Turlington søgte at reise Penge. Brevet, som han havde faaet ombord paa sin Skonnert, var fra den tredieAssocié, Hr: Branca; dets Indhold var følgende:

„Handelen befinder sig i en Crisis. Alt gaaer vel undtagen vore Forretninger med de smaa fremmede Huse. Fra den Kant faae vi nogle Effecter paa Halsen til et Beløb af 40,000 Pund Sterling, og jeg er bange for, at der ikke vil komme nogen Dækning. Enkelthederne denne Sag vedkommende vil De finde i et andet Brev, som er adresseret til Dem paa Postkontoret i Ilfracombe. Jeg er meget bekymret og maa holde Sengen. Bizzitutti er endnu i Smyrna. Kom strax tilbage.“

Samme Aften var Turlington i London paa sit Con-
toir i Austin-Friars, beskæftiget med at opgjøre sin Balance i Forening med sin første Fuldmægtig.

For at sige Tingene i faa Ord, da var dette Huses Handel af en særdeles omfattende Natur. Det gjorde Forretninger i alle Slags Varer. Alt passede for det, ligesom Manchester Bomuld indtil Smyrna Figener. Det havde Filialer i Alexandria, i Odessa, Handelsforbindelser omtrent overalt, paa Kysterne af Middelhavet og i de orientalske Havne. Det var til disse Handelsforbindelser, at Hr.

Branca sigtede i sit Brev, da der var Tale om „de smaa fremmede Huse,“ og det var dem, Firmaet havde at takke for de finansielle Forlegenheder, som i dette Dieblis truede det, og som saa pludseligt havde kaldt Turlington tilbage til London.

Enhver af disse Handelsvenner havde forlangt og erholdt Ret til at trække paa Bizzitutti, Turlington et Branca for Summer, der varierede imellem 4 og 6000 Pund Sterling (imellem 72,000 og 108,000 Kroner, uden anden Sikkerhed end det mundtlige Løfte, at Kapitalerne skulde sendes til Dækning før Forsaldstiden. Behøve vi at sige, at det var Concurrencen, der laa paa Bunden af dette System, som Characteriseredes ved en Sorgløshed, der grændsede til Banvid? De tyrkiske Handelshuse havde til Grundfætning at afflaae enhver Forretning med Kunder, som nægtede dem denne Begunstigelse. Hvad Turlington angaaer, da havde de udenlandske Handelsvenner trukket paa ham for Summer, der, om de end ikke vare meget betydelige hver for sig, dog løb op til en anseelig Heelhed; de havde skaffet sig Penge ved Hjælp af deres Tratter og lode nu Huset i London sørge for at betale dem. Nogle havde kun sendt Undskjoldninger, Andre havde sendt Bexler paa Huse, der enten allerede vare fallerede eller vilde gaae Fallit, førend Crisen var tilende. Efterat Hr. Branca havde ud-tømt sine contante Hjælpekilder, havde han søgt at byde Nødvendigheden Trods ved at benytte Husets

Credit til den yderste Grad, som Klogskaben tillod; der skulde endnu reises 40,000 Pund (720,000 Kroner) til Bøxler, som vare forfaldne før Juul, og der var ikke en Hvid i Klassen til at dække denne frygtelige Gjæld.

Dette var Resultatet, hvortil Turlington kom, da Daggrøet overraske ham høiet over sine Bøger, efterat han havde arbeidet hele Natten. Det var ham, der maatte asparere hele Stødet. Hans Compagnonnens Andeel var ubetydelig; det var ham, der havde indskudt Capitalen, og det var ogsaa ham, der løb Riskoen. Det var hans Sag at skaffe Penge, eller at stille sig ligeoverfor den anden Mulighed: Ødelæggelsen.— Hvilken Udvei var her at finde? I Betragtning af hans Stilling i City kunde han ganske trostigt gaa hen til Brødrene Vulpit, disse store Bankierer, der gjorde Forretninger for adskillige Millioner Pund om Aaret, sagde man, og der laane den Sum, han behøvede; 40,000 Pund vare jo en Bagatel for Brødrene Vulpit. Men hvorledes skulde han senere tilbagebetale disse Penge? I den Anledning dvælede han i søde Drømme ved sit Ægteskab med Natalie. Sir Joseph havde lovet at give sin Datter sin halve Formue i Medgift, og dette var netop 40,000 Pund.

Turlington reiste sig og gik en Bending op og ned i Bærelset. — Om han nu henvendte sig til Graybrooke? Men dette vilde jo netop indgyde ham Mistanke, og hvad vilde der faa blive af Ægteskabet?

Det kunde ikke nytte at tænke paa Svigerfaderens Formue uden som et Middel til at betale en Gjæld, der først vilde være forfalden om tre Maaneder, altsaa netop efter Ægtefæltets Fuldbgyrdelse.

(Fortfætted.)

Bekjendtgjorelse.

Selskabets Bogholderkontor,
Vestergade 23, St.

aabent hver Søndag Kl. 8¹/₂—10¹/₂ Form.

Selskabets Kasserekontor

Nørregade Nr. 45, 2den Sal tilhøjre

aabent hver Søndag fra Kl. 9¹/₂ til 11 Form.

Administrationen.

Borger-Bennen.

Tre og halvfemstøvende Aargang.

N°. 35.

Lørdagen den 27de August 1881.

Udgivet af Understøttelses Selskabet.

Calbergs Bogtrykkeri St. Helliggeiststræde 5 Kjøbenhavn.

Stjaalne Kys.

Bulefortælling af Willie Collins.

III

(Fortsat.)

Han gik nu hen at spise Frokost i sin Klub, idet der kun var een Belymring, som nu trykkede ham: Hvad Sikkerhed skulde han give Brødrene Bulpit for Laanet? Hans Indtægter vare netop tilstrækkelige til hans Udgifter; af Forhaabninger, der kunde gjælde for gode Varer i Forretningslivet, havde han ingen; hvad Grundeiendom angik, da besad han kun en tyve Tønder Land i Somerssetshire med et lille Land-

sted, der var halvveis en Bondegaard og halvveis en Villa; fra sine egne personlige Hjælpemidler kunde han altsaa ikke hente hin uundværlige Garanti. At tage sin Tilflugt til Benner i City vilde være det Samme som at spolere sin Credit. Han blev færdig med at spise Frokost og kom tilbage til sit Contor uden at have været istand til at løse denne sidste Vanskelighed.

Dørene stode aabne for Publicum, Forretningen gik sin Gang. Han havde ikke været i sit Cabinet i ti Minuter, da Rathhusforvalteren bankede paa Døren og forstyrrede ham i hans Betragtninger. — „Hvad er der nu paa Færde?“ sagde han med Utaalmodighed til den Indtrædende.

— „Dubleetter af Connossementerne,“ svarede Forvalteren, idet han lagde Papirerne paa Principals Skrivebord.

Nu havde Turlingtou fundet, hvad han søgte! Her var det Pant, som han behøvede. Han lod Forvalteren gaae og gav sig til at undersøge Papirerne. De indeholdt en Erklæring om, at Varer vare indskibede til Huset i London paa Fartøier, der ankom fra Smyrna og Odessa, og de vare undertegnede af disse Skibes Førere, der forpligtede sig til at aflevere Varerne i god Stand. Det ene Antal Exemplarer haade allerede i nogen Tid været i Turlingtons Hænder, Doubletterne vare blevne sendte for at erstatte dem, dersom de skulde være gaaede tabte. Han besluttede

at gjøre Brug heraf som Sikkerhed for sit Laan, idet han beholdt Primaerne for at kunne komme i Besiddelse af Varerne. Besvigelsen, sagde han til sig selv, var kun tilshneladende, Sikkerheden var blot en Formalitet. Hans Egtteskab vilde sætte ham istand til at betale sin Gjæld, og Udbyttet af hans Handel vilde senere gjøre ham det muligt at erstatte sin Hustrues Medgift. Det gjaldt jo kun at vedligeholde hans Credit ved Midler, der ikke vare imod Loven. Indenfor den commercielle Moralitets noget elastiske Grændser var Richard Turlington ikke blottet for Samvittighed. Han tog sin Hat og gik hen til Bankiererne med sin falske Sikkerhed i Kommen uden i nogen Henseende at finde sig nedværdiget i sin egen Agtelse ved denne Krigslist.

Brødrene Vulpit, der sletikke havde Noget imod at indføre et Navn som hans i deres Bøger, modtog ham med aabne Arme. Sikkerheden, som han tilbød, og som dækkede hans Laan, blev modtagen som en overflødig Ting. Han tog Pengene paa tre Maaneder. Da han atter befandt sig paa Gaden, betragtede han Londons City med det Hovmod, der er eiendommeligt for hint beundrede, velansete og selvtilfredse Væsen, som man kalder en Mand, der kan betale Hver Sit. Den onde Mand, der vandrede i hans Skygge, kunde triumphere: Det første Skridt var gjort.

Den næste Dag begav Turlington sig ud ad Forstæderne til i det Haab, at Familien Graybrooke var

kommen tilbage. Sir Joseph holdt ikke af London og havde aldrig kunnet bestemme sig til at nærme sig Byen mere end til Musvell-Hill. Naar Natalie vilde adspredde sig, tage paa Val, i Theatret eller gaae i Boutifkerne, havde hun sit Afstrædelsesværelse i London hos en Søster af Sir Joseph, Fru Sandfort, som beboede hint Centrum for det moderne Livs Hvirvel, der fører Navnet Berkeley-Square.

(Fortsættes.)

Bekjendtgjørelse.

Foreslaaede nye Medlemmer:
Kartmager Martin Hagemeister.

Selskabets Bogholderkontor,
er fra den 25de August til 18de September
Nørregade Nr. 45, 2den Sal tilhøire
aaabent hver Søndag fra Kl. 9—11 Form.

Selskabets Kassererkontor
Nørregade Nr. 45, 2den Sal tilhøire
aaabent hver Søndag fra Kl. 9—11 Form.

Administrationen.

Extract

af

2den Kvartals-Regnskab 1881.

for

det forenede Understøttelses-Selskab.

Indtægt.

	Kr.
1. Kassebeholdning fra forrige Kvartal	4,466
2. Halvaarligt Kontingent:	
Restance fra forrige Kvartal 119 Kr. „ Dre.	
anviist for dette Kvartal 6068 Kr. 38 Ø.	
Hs. Maj. Kongens Bidrag 40 — „ —	6,108 Kr. 38 Dre.
	6,227 Kr. 38 Dre.
deraf er indkommet	5,826 — 72 —
Restance ultm. dette Kvartal	400 Kr. 66 Dre.
3. Ugentlige Indtægter for Bladet „Borgervennens“ 93de Aargang Nr. 14—26 inkl.	1,454
4. Renter for 1/2 Aar:	
af Activer:	
R.200000 paa Indskrivningsbv. R.4000	
— 800 Kbh's. Kommunelaan — 16	4,016 Kr. „ Dre.
af Legater:	
Eibeschutz Legat til Ublaar Kr.1000,	
do. do. til Underst. — 100, „	
Heymanns do. Kr. 400 . — 8,06	
Goldschmidts do. — 100 . — 1,96	
Fru Wallings do. — 1000 . — 20, „	
	1,130 Kr. 02 Dre.
af Sparekassen for Kbh. og Omegn	124 — 37 —
5. Afdrag paa Laan:	
Restance fra forrige Kvartal 1,506 Kr. „ Dre.	
anviist for dette Kvartal. 4,244 — „ —	
	5,750 Kr. „ Dre.
deraf er indkommet 4,172 Kr.	
overført til Conto for uvisse Fordringer 782 —	
	4,954 Kr. „ Dre.
Restance ultm. dette Kvartal	796 Kr. „ Dre.
6. Taget til Indtægt: Anviist Gratifica- tion for et afdød Medlem.	30 — „ —
	21,190

Kjøbenhavn, den 30te Juli 1881.

Overeensstemmende med

C. N. Lautrup.

M. C.

Udgift.

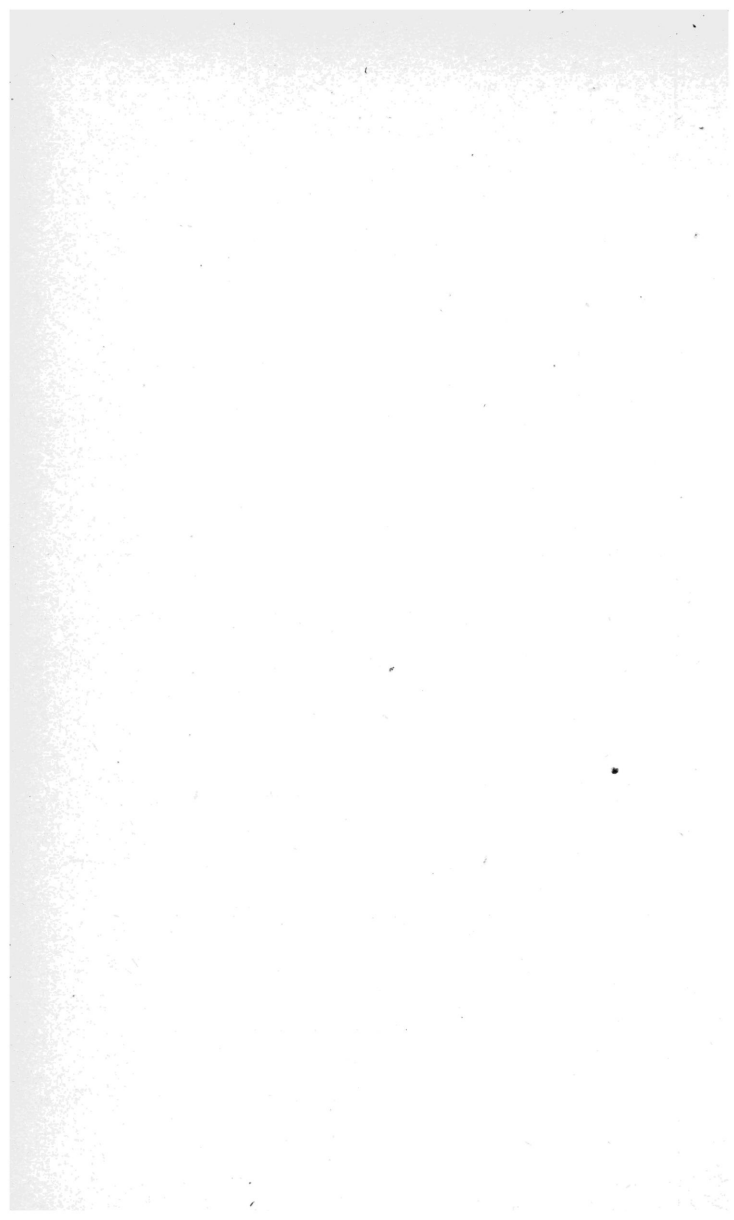
	Kr.	D.
nsioner:		
liste for dette Kvartal	2,383 Kr. " Dre.	
betalte i Kvartalet	2,383 Kr. " Dre.	2,383 "
fordrede ultm. dette Kvartal . . .	" Kr. " Dre.	
ninger	1,513	"
dre Administrationsomkostninger	14	19
ebladets Trykning	464	"
atifikationer:		
fordrede fra forrige Kvartal	130 Kr. " Dre.	
liste for dette Kvartal	" — " —	
	130 Kr. " Dre.	
betalte i Kvartalet Kr. 100		100 "
tramanderet. — 30		
	130 Kr. " Dre.	
fordrede ultm. dette Kvartal	" Kr. " Dre.	
ntefri Ublaar:		
fordrede fra forrige Kvartal	800 Kr. " Dre.	
liste for dette Kvartal	" — " —	
	800 Kr. " Dre.	
betalte i Kvartalet	600 — " —	600 "
fordrede ultm. dette Kvartal	200 — " —	
net i Nationalbanken:		
Rest fra forrige Kvartal	16,300 Kr. " Dre.	
stalt i Kvartalet	11,300 — " —	11,300 "
Rest ultm. dette Kvartal	5,000 — " —	
ter af Laanet i Nationalbanken,		63 15
rassebeholdning ultm. 2det Kvartal 1881.	4,753	20
	21,190	54

C. Borgen,
Kassjerer.

rollen.

inn. D. F. Olsen

Kierrumgaard

Borger-Hennen.

Tre og halvfemsindstyvende Aargang

N°. 36.

Torsdagen den 3dje September 1881.

Udgivet af Understøttelses Selskabet.

Galbergs Bogtrykkeri St. Helliggeiststræde 5 Kjøbenhavn.

Stjaalne Rys.

Aulefortælling af Wilkie Collins.

III.

(Fortfat.)

Da Turlingtons Vogn passerede en stærkt befærdet Gade, kjørte den forbi en Droschke, hvori han saae Lancelot og dennes Broder sidde ved Siden af hinanden. De to unge Mennesker vilde til Politikammeret for at indhente Underretninger om hans foregaaende Liv og Levnet. Dette Møde var et Bevis paa, at Familien Granhroffe var i London. Han traf dog

kun Sir Joseph og dennes Søster hjemme; Natalie spiste Frokost i Byen hos sin Tante.

Man modtog ham paa bedste Maade. Efter at have beroliget de to Gamle med Hensyn til det Anliggende, der havde nødvendiggjort hans pludselige Afreise, for hvilken han gav en Ubefindighed af sine Contorister til Grund, gif han ligefrem ind paa Spørgsmaalet om sit Ægteskab. Han fik en lang Forklaring, hvoraf det fremgik, at Sir Joseph og Miss Lavinia havde, skjøndt ikke uden Møie, faaet Natalies Samtykke, og at Brylluppet skulde finde Sted i den første Uge af Januar. Hun havde bønfaaldet sin Fader om ikke at trænge saa stærkt ind paa hende, om at forunde hende en Frist; men han havde bragt hende til Taushed ved Grunde, der vare hentede fra hans Livserfaring. Hun havde sænket Hovedet og havt Udseendet af at give tabt.

Turlington var daarlig nok fornøiet over Udsigten til den Vyffe, der aabnede sig for ham; han vilde vide, naar han kunde komme til at tale med Natalie; man foreslog ham at komme igjen og spise til Middag, naar han var færdig med sine Forretninger i City. Efterat denne Aftale var truffet, tog han Afsked med sine Venner. Da en Time var forløbet, kom der et Telegram fra Natalie, som erklærede, at hendes Tante beholdt hende til Middag, og at hun først vilde komme hjem den næste Morgen. Hendes Fader svarede øieblikkelig med Buddet, at han stolede

paa, hun vilde komme tilbage og spise til Middag med Richard. Medens han affattede sit Budskab, saae Miss Ravinia over sin Broders Skulder, hvorledes han formulerede sin Depesche.

— „Det er ganske rigtigt, hvad Du gjør der,“ sagde hun.

— „Jeg seer nok,“ svarede han, „at hun allerede vil spille Kofetten ligeoverfor sin tilkommende Mand; mit Telegram skal nok gjøre sin Virkning.“

Han tog heller ikke Feil. Hans Depesche skulde øieblikkelig gjøre sin Virkning; ikke alene førte den hans Datter strax paa Timen tilbage til Middagsmaaltidet; men den havde endnu en anden Følge, som ikke ikke var bleven forudseet.

Fra Klokken 5 til 6 om Eftermiddagen, naar de kvindelige Beboere af de vestlige Kvarterer ere ude at kjøre, og Mændene ere i deres Klubber, vilde man i London vanskeligt kunne finde noget Sted, der er gunstigere for en fortrolig Samtale, end en Squares ensomme Indelukke. Paa den Dag, vi her omtale, havde to unge Kvinder nylig med en hemmelighedsfuld Mine aabnet Gitterdøren til Birkeley-Square; de havde lukket den igjen efter dem uden at dreie Nøglen om og gik ikke ud af den Allee, der løb langs med den modsatte Side. Den ene af disse to Damer var Natalie Graybrooke, den anden var Fru Sandfords ældste Datter. Denne unge Person havde, som hendes Veninder udtrykte sig, havt Held med sig; hun var

bleven Lord Winwoods anden Hustru og havde modtaget i Morgengave af sin Egtfælle tre Steddøtre, der alle vare ældre end hun selv. Lady Winwood var en lille Blondine med en livlig og bestemt Character, ganske det Modsatte af Natalie, hvad der var Aarsag til, at de vare bleve to fortrolige Veninder.

— „Seed Du hvad, min kjære Pige, det er saamænd nok, at vi i vor Familie have et Egteskab, der er sluttet af den pure Uergjærrighed; jeg har lovet mig selv, at Du skal ægte den Mand, som Dit Hjerte har valgt. Du siger, at Du ikke vover det? men saa har Du jo ingen Character!“

Hatten, der bedækkede den lille Person, som udtrykte sig paa en saa energisk Maade, naaede ikke til Natalies Skulder; dersom denne Sidste havde bukket sig og pustet noget stærkt, havde hun bevirket, at det lille, lette, bevægelige og ætheriske Bæsen var fløiet over Jerngitteret; men hvem har nogensinde seet, at en høi Kvinde selv har havt en Villie? — „Du leger med Hr. Vinzie, min kjære Pige. Han er en smuk Mand, jeg holder af meget ham, og Din Adfærd er i høi Grad urigtig.“

— „Ak Louise!“

— „Hr. Turlington derimod har Intet for sig. Han er ikke nogen gammel Adelsmand af et fornemt Huus, han er simpelthen en raa Karl, der har skrabet nogle Penge sammen. Jeg vil ikke have, at Du ægter ham; Du skal gifte Dig med Lancelot Vinzie.“

— „Vil Du tillade mig at tale, Louise?“

— „Jeg vil tillade Dig at svare, men heller ikke Andet. Er Du ikke kommen her i Morges forgrædt og fortviolet? Har Du ikke sagt: — 'Louise, nu er jeg domfældt, jeg skal giftes i Ugen efter Njtt-aar! Hjælp mig i Himlens Navn!' — Det har Du sagt og mere til. Og hvad har jeg saa gjort, da jeg hørte Dig tale saaledes?“

— „O, Du har været god. . .“

— „God, det er ikke det rette Ord. Jeg har begaaet Forbrydelser for Din Skyld. Jeg har be-
draget min Mand og min Moder. Er det ikke for
Din Skyld, at jeg har formaaet min Moder til at
indbyde Hr. Vinzie til Frokost under Paastud af, at
han er en god Ven af mig?“ Er det ikke for Din
Skyld, at jeg for en Time siden har faaet min staf-
kels Mand til at gaae hen i sin Klub? Sig mig, Ulyk-
kelige, hvem har skaffet Dig et Stevnemøde i Biblio-
theket? Hvem har sendt Hr. Lancelot Vinzie hen til
hans Ven Juristen for at spørge ham tilraads med
Hensyn til Lovgivningen, der vedkommer hemmelige
Egteskaber? Hvem har foreslaaet Dig at telegraphere
til Din Fader, at Du vilde forblive her? Hvem
har fundet sig i at træffe sammen her med Din unge
Elster om ti Minutter? Det er mig, der har gjort
Alt dette i Din Interesse og for at forhindre Dig i,
ligesom jeg, at afslutte et Egteskab, der kun er til
Fornøielse for Din Familie, men ikke for Dig selv.—

Det er ikke, fordi jeg beklager mig over Lord Winwood eller hans Døttre; han er meget rar, og hans Døttre skal jeg tilsidst nok faae Bugt med. — Meget vel! Hvad skylder Du mig nu til Gjengjæld? I detmindste det, at Du forstaaer Dit eget Hjerte. Men, hvad det angaaer, seer Du slet ikke klart. Du siger atter og atter med fuldkommen Koldblodighed til mig, at, naar Alt kommer til Alt, efter rigtigt at have overveiet Sagen, tør Du ikke udsætte Dig for nogen Fare. . . Beed Du, hvad jeg mener om den Sag, og hvad jeg aabent vil sige Dig? Du fortjener ikke dette nydelige unge Menneske, som vilde kysse den Ford, hvorpaa Du sætter Din Fod. Du har ikke Blod i Dine Arer. Jeg kan ikke troe, at Du virkelig holder af ham.“

— „Jeg holder ikke af ham!“ Natalie tav stille og foldede sine Hænder, idet hun forgjæves søgte efter Ord, der vare kraftige nok til Omstændighederne. I samme Dieblis hørte man Gitterdøren blive lukket; hun vendte sig om, det var Lance, der var traadt ind før den til Stevnemødet bestemte Tid.

— „Lad os nu tale om Loven, der angaaer de hemmelige Egteskaber,“ sagde Lady Winwood, da hun bemærkede ham. „Kom nærmere, Hr. Linzie, og lad os først og fremmest sætte os ned.“ — Hun valgte en lille Bænk og lod ham sidde der imellem hende selv og Natalie. — „Naa, Hr. Conspirator, bringer De saa Tilladelsen? Gjør De ikke? Roster den da

for Meget? Maa jeg laane Dem Penge?"

— „Den koster en Meened, Lady Winwood, i mit Tilfælde," svarede Lance. „Natalie er mindreaarig; for at erholde Tilladelsen maatte jeg bekræfte med Ed, at jeg ægter hende med hendes Faders Samtykke." — Han betragtede Natalie med en bedrøvelig Mine. — „Det kunde jeg ikke godt gjøre," sagde han i en Tone, hvormed man udtaler en Undskyldning, „kunde jeg vel?" — Natalie gjøs; Lady Winwood traf paa Skuldrene.

— „En Kvinde vilde i Deres Sted ikke have betænkt sig," bemærkede den lille Dame; „men Mændene ere saa egoistiske. Men saa maa der vel gives et andet Middel?"

— „Ja, der gives virkelig et andet Middel; men det knytter sig til en saa frygtelig Betingelse . . ."

— „Er det noget endnu Værre end en Meened, Hr. Vinzie? Er det maaskee et Mord?"

— „De skal faae det at vide, Lady Winwood. Først og fremmest Brylluppet, Betingelsen kommer da bagefter. Der er kun et eneste Middel til at faae vort Ønske opfyldt; vi maae lade Lyse for os."

— „Lyse for os!" udbrød Natalie. „Men det skeer jo offenkjært i Kirken!"

— „Det er ikke nødvendigt, at det skeer i Din egen Kirke, lille Gaas," svarede Lady Winwood, „og,

selv om det var saa, vilde Sagen ikke blive værre for det; Du kan være ganske rolig, min kjære Pige, naar Udtalen af Dit Navn er priisgivet til en engelsk Prædikant!"

(Fortsættes.)

Bekjendtgjørelse.

Selskabets Bogholderkontor,
er fra den 25de August til 18de September
Nørregade Nr. 45, 2den Sal tilhøre
aabent hver Søndag fra Kl. 9—11 Form.

Selskabets Kassererkontor,
Nørregade Nr. 45, 2den Sal tilhøre
aabent hver Søndag fra Kl. 9—11 Form.

A d m i n i s t r a t i o n e n .

Borger-Tidningen.

Tre og halvfemstndstyvende Aargang.

N°. 37.

Lørdagen den 10de September 1881.

Udgivet af Understøttelses Selskabet.

Galbergs Bogtrykkeri St. Helliggeiststræde 5 Kjøbenhavn.

Bekjendtgjørelse.

De af det forenede Understøttelseselskabs Medlemmer, der i indeværende Aar agte at ansøge om **Laan, Gratification eller Pension**, kunne mod Foreviisning af Lovbogen i Selskabets Bogholderkontor, Vestergade 23, Stuen, hver Formiddag mellem Kl. 8^{1/2}—10^{1/2} erholde udleveret et Schema, der behørigt udfyldt træder istedetfor Ansøgning.

Juden Lørdagen d. 8. October maa Schemaet atter — bilagt med Lovbogen — være tilbageleveret sammesteds.

Foruden paa Lovenes § 16, der nøie maa tagttages, henledes Opmærksomheden paa, at Lun den har Krav paa Understøttelse, for hvem en Foranbring til det Værrer i den økonomiske Stilling er indtraadt, **efterat** han er bleven Medlem af Selskabet.

Fremdeles bemærkes, at en Gratification ifølge Lovenes § 22 bør anses som en Gave for eengang, hvorpaa den Sogende ikke kan gjøre Regning aarlig, og at Hensigten med Laanene ifølge Lovenes § 1 a cfr. ogsaa § 10 fornemlig er at komme Næringsdrivende til Hjælp, uden at dog derfor Andre ikke til Næringsstanden henhørende ere udelukkede fra at erholde Laan.

Administrationen for det forenede Understøttelseselskab.

Kjøbenhavn, Septbr. 1881.

C. N. Vautrup. A. G. Reimann. D. F. Olsen.

Rierrumgaard.

Stjaalne Kys.

Bulefortælling af Wilkie Collins.

III.

(Fortsat.)

— „Min Ven har accurat sagt det Samme til mig,“ udbrød Lance. „Nu skal De høre det Raad, han har givet mig: — Lei en Bolig i Nærheden af en Sogneskirke, der har en vis Betydning, men ligger i et affides Kvarteer; gaa til Degnen og sig ham, at De vil gifte Dem, at De ønsker, der skal lyses for Dem, og at De hører til Sognet. Hvad Frøkenen angaaer, saa vil jeg i Deres Sted simplificere Sagen ved at erklære, at hun hører ogsaa til Sognet; jeg vil give en Adresse, og jeg vil sørge for en Forlover. Degnen vil ingen Vanskelighed gjøre, — der tilkommer ham et Offer af 18 Pence. Med Hensyn til Sognepræsten, da opgiver man ham Navnet paa en Lap Papir i Forbindelse med 10 eller 12 andre, og han vil oplæse dem allesammen i eet Mandedrag paa

en uforstaaelig Maade oppe fra Prædikestolen. De skal være nede ved Alteret i det givne Dieblif tilligemed Brown og Jones, Nokes og Sthnes, Jack og Gill. Dette er Formaliteterne, naar der skal lyfkes til Ægteskab "

Natalie udstødte et Suk og vred sine Hænder. — „Det vil aldrig lyfkes os,“ gjentog hun flere Gange med Modløshed.

Lady Winwood delte ikke hendes Frygt. — „Hidtil har jeg endnu ikke opdaget noget særlig Forsærdeligt; men vi ere vel endnu ikke komne til Enden. De talte om en Betingelse, Hr. Linzie?“

— „Nu kommer jeg til den, Lady Winwood. De har troet, ligesom jeg ogsaa gjorde, at, naar vi gik ud af Kirken, hjalp jeg Natalie ind i Bognen og tog bort med hende, ikke sandt?“

— „Naturligviis, og saa fastede jeg en gammel Sko efter Dem som et lykkelig Barfæl og tog hjem til Mit.“

Lance rystede paa Hovedet med en bekymret Mine. — „Natalie maa tage bort med Dem.“

Lady Winwood reisste sig til sin fulde Høide. — „Er det Betingelsen, De talte om?“

— „Det er Betingelsen. Jeg kan ægte hende uden at udsætte mig for noget Graverende; men hvis jeg derefter fører hende med mig, og, hvis De er tilfæde for at hjælpe mig og opmuntre mig, gjøre vi

os skyldige i en Bortførelse, i en Brøde, der kan bringe os for Criminalrettens 'Stranke.'

Natalie sprang forskrækket op; Lady Winwood løftede Fingrene for at paabyde hende Taushed. — „Natalie er endnu ikke 16 Aar,“ vedblev Lance; „fra Kirken maa hun strax vende tilbage til sin Faders Hus. Skal jeg have Ret til at føre hende hjem til Mit, maa jeg afvente hendes Fødselsdag, ikke en Time tidligere tør jeg gjøre det, naar jeg ikke vil gjøre mig skyldig i en mindreaarig Piges Bortførelse. Ja, er det ikke et rædsomt Tyranni? og saa hedder det sig, at vi leve i et frit Land.“

Natalie satte sig en Smule beroliget. — „Det er en meget god Lov, idetmindste tvinger den os ikke til strax at flygte bort fra vore Forældre; den giver os Tid til at overveie, til at lægge Planer, til at forberede os. Jeg forsikker Dig, Lance, at, dersom jeg lod mig overtale til at gifte mig med Dig, da skulde det være denne Lov om Bortførelser, som bestemte mig til det; Du skal derfor ikke forbande den!“

Lance hørte paa hende uden at lade sig overbevise. — „Det er en meget behagelig Udsigt at skulle skilles ved Kirkedøren, og at jeg maa behandle min Hustru som en ung Dame, der ægter en Herre af mit Bekjendtskab!“

— „Troer Du da, at det vil blive glædeligt for mig,“ svarede Natalie, „at modtage Richard Turlingtons

Gylding, naar jeg er Din Hustru? Det vil blive en forsmædelig Marter! Jeg kunde fristes til at foretrække Døden for en saadan Tilstand!”

— „Jeg synes, at det nu er paa Tiden at være alvorlig,“ tog Lady Winwood Ordet. „Natalies Fødselsdag falder paa Juledag, Hr. Linzie. Hun vil da være 16 Aar.“

— „Kloffen 7 om Morgenens,“ sagde Lance afbrydende; „hendes Fader har selv fortalt mig det. Naar Kloffen er eet Minut over 7 efter borgerlig Tidsregning kunne vi frelSES.“

— „Tre Maaneder er ikke nogen Ewigheid; man kan jo tilbringe dem med at gjøre Listen over Deres Fremtidsplaner færdig; men hvorledes vil De faae Brylluppet arrangeret?“

— „Jeg har forudsæet Alt,“ svarede Lance; „Det skal Altsammen komme til at løbe saa let, som om det var paa Nuller.“ — Han vendte sig om til Natalie der hørte forbauset paa ham: der kunde ikke tænkes noget Simplere; han havde havt den lykkelige Indskydelse at henvende sig til Hovmesterens Kone, hvis Mand havde paadraget sig Turlingtons Brede. Parret havde faaet en Ansættelse ombord paa et andet Fartoi og ønskede Intet hellere end at være delagtige i en Sammensværgelse, hvor deres forrige Herre vilde komme til at spille Offerets Rolle. I Huset, hvor de boede, — det var i den anden Ende af London, — vilde man leie et Bærelse i Natalies Navn; hun

skulde gaae for en Niece af Høvmesterens Kone og maatte nu og da aflægge et Besøg der i Forening med Lady Winwood. Lance skulde paa sin Side opgive Bopæl i det samme Kvarteer, og Høvmesteren skulde i Nødsfald være hans Forlover. Alt var saaledes klappet og klart! der manglede ikke Andet end den unge Dames Samtykke.

Natalie befandt sig i en stor Forlegenhed. Hendes Fader havde altid været saa god imod hende; hvorledes kunde hun da overvinde sig selv og forarsage ham en saadan Smerte? Hun forlangte Tid, idetmindste til om Aftenen, da man atter skulde sees efter Middagsmaaltidet hos hendes Tante. Lance og Lady Winwood anstrengte sig for at gøre hende det begribeligt, at Opsættelse var her en farlig Sag. Paa engang aabnedes Gitterdøren, og en Tjener hos Fru Sandford bragte en Depeche til Miss Graybrooke. Det var hendes Faders Depeche, der kaldte hende hjem. Natalie aabnede Budskabet med skælvende Haand. Medens hun læste, steg Blodet hende til Hovedet, og hendes Dine straaledede af Harme. — „Hvordan! selv Fader kan altsaa være haard imod mig, naar Richard er sammen med ham?“ — Hun rakte Depechen til Lance, og hendes Dine fyldtes med Taarer. — „Du elsker mig,“ sagde hun blidt; hun tav stille et Øieblik og udbrød derpaa med en pludselig Villiefasthed: — „Nu kan Du gifte Dig med mig!“

Lady Winwood havde imidlertid læst Depechen,

der var affattet i følgende Udtrykt: „Sir Joseph Graybrooke, Muswell-Hill, til Frk. Natalie Graybrooke, Berkeley-Square. Kom strax hjem. Du skal spise til Middag her med Richard Turlington.“

(Fortsættes.)

Bekjendtgjørelse.

Selskabets Bogholderkontor,
er fra den 25de August til 18de September
Nørregade Nr. 45, 2den Sal tilhøre
aaent hver Søgnedag fra Kl. 9—11 Form.

Selskabets Kassererkontor,
Nørregade Nr. 45, 2den Sal tilhøre
aaent hver Søgnedag fra Kl. 9—11 Form.

A d m i n i s t r a t i o n e n .

Borger-Bennen.

Tre og halvfemstindstyvende Aargang.

N°. 38.

Lørdagen den 18de September 1881.

Udgivet af Understøttelses Selskabet.

Galbergs Bogtrykkeri St. Helliggeiststræde 5 Kjøbenhavn.

Bekjendtgjørelse.

De af det forenede Understøttelseselskabs Medlemmer, der i indeværende Aar agte at ansøge om **Paan, Gratification eller Pension**, kunne mod Foreviisning af Lovbogen i Selskabets Bogholderkontor, Bestergade 23, Stuen, hver Formiddag mellem Kl. 8^{1/2}—10^{1/2} erholde udleveret et Schema, der behørigt udfyldt træder istedetfor Ansøgning.

Juden Lørdagen d. 8. October maa Schemaet atter — bilagt med Lovbogen — være tilbageleveret sammefteds.

Foruden paa Lovenes § 16, der nuie maa iagttages, henledes Opmærksomheden paa, at Lun den har Krav paa Understøttelse, for hvem en Forandring til det Bærrer i den økonomiske Stilling er indtraadt, **efterat** han er bleven Medlem af Selskabet.

Fremdeles bemærkes, at en Gratification ifølge Lovenes § 22 bør ansees som en Gave for eengang, hvorpaa den Søgende ikke kan gjøre Regning aarlig, og at Hensigten med Laanene ifølge Lovenes § 1 a cfr. ogsaa § 10 fornemlig er at komme Næringsdrivende til Hjælp, uden at dog derfor Andre ikke til Næringsstanden henhørende ere udelukkede fra at erholde Laan.

Administrationen for det forenede Understøttelseselskab.

Kjøbenhavn, Septbr. 1881.

C. N. Laurrup. A. G. Reimann. D. F. Olsen.

Kierrumgaard.

Stjaalne Rys.

Bulefortælling af Wilkie Collins.

III.

(Fortfat.)

Vi ere nu i November Maaned; Klokken er 10 om Morgenen. Scenen forestiller en Kirke i et fattigt og befolket Kvarteer beliggende i de lidet kjendte Egne, der strække sig Ost for Londons Tower. Et Bryllups-optog nærmer sig Alteret. Brudgommen er bleg, Bruden synes ikke at være ved synderlig godt Mod; Veninden, der ledsager hende, en lille Person med et determineret Udseende, taler sagte til hende for at indgyde hende Noget af sin egen Characterstyrke. De to agtværdige Vidner, tilsyneladende et Egtepar, der slutte Optoget, synes ikke rigtigt at vide, hvad det er for en Rolle, de spille i denne Ceremoni. Idet Kirkebetjenten anviser dem deres Pladser, faaer han en Mistanke om, at der maa være noget Muggent ved Affairen, og

venter sig noget Udsædvanligt i Form af en klækelig Drittfesilling.

Den Geistlige (residerende Kapellan) træder ud af Sacristiet; Degnen er paa sin Plads. Præstens Die standser paa engang med et Udtryk af slet fordulgt Nysgjerrighed paa det unge Par og paa Brudens Veninde. Han lægger Mærke til, at der er ingen ældre Slægtninge tilstede, han opdager, at der i Brudens og i hendes Venindes Manerer er noget Destingeret, som han ikke er vant til i denne Kirke. Hans Blik søger at møde Degnen, og Degnen har ogsaa været ifærd med at anfille sine Betragtninger over dette Brudeoptog. — „Jenkinson,“ siger dette Blik, „er Alting virkelig i Orden her?“ — „Er Pastor,“ svarer Degnens Blik, „alle Formaliteter ere blevne iagttagne.“ Præsten aabner sin Bog; Formaliteterne ere blevne iagttagne, og han veed, hvad han i saa Fald har at gjøre. Giv nu Agt, Lancelot! Fat Mod, Natalie! Tjenesten begynder.

Lancelot udforsker alle Røgene i Kirken med et sidste, stjaalet Blik. Vil man ikke see Sir Joseph Graybrooke træde ud af disse tomme Kirkestole for at standse Alt? Skjuler Richard Turlington sig iffe et Sted paa Pulpituret lurende paa det Dieblik, da Præsten vil opfordre ham til at modsætte sig Ægteskabet eller siden tie stille? Nei. Præsten forretter Bielsen i den fuldstændigste Orden, intet Udsædvanligt indtræder. Natalies nydelige Ansigt bliver mere og

mere blegt, hendes Hjerte banker stærkere og stærkere, efterhaanden som det Dieblig nærmer sig, da de Ord, der ville forene dem for Livet, skulle udtales. Endogsaa Lady Winwood føler sig greben af en udsædvanlig Sindsbevægelse. Hun tilbagekalder med nogen Bitterhed sit eget Bryllup i sine Erindringer. „Hvad tænkte jeg paa, da jeg stod her paa dette Sted? Paa Brudens glimrende Toilette og paa den Dag, da Lady Winwood skulde præsenteres ved Høffet!“

Tjenesten er nu skreden frem til de Ord, ved hvilket de love hinanden gjensidig deres Tro. Lance har sat Ringen paa sin Hustrus Finger, han har gjentaget Ordene efter Præsten. De ere ægteviiede! Nu er det skeet; nu kan der komme, hvem der vil, det er skeet!

Ceremonien er tilende. De Nygifte og Forloverne træde ind i Sacristiet for at skrive deres Navne i Kirkebogen. Denne Underskrift er en ligesaa alvorlig Sag som selve den kirkelige Handling, og det gaaer ikke an her at lege med Sandheden. Da Louren er kommen til Lady Winwood, skriver hun ikke sit Navn med sin sædvanlige Bestemthed og Ynde, hun lader sit Kommeterklæde falde. Degnen tager det op, og, idet han overrækker hende det, bemærker han en broderet Krone i Hjørnet. — Man betaler Douceurerne og gaaer sin Vej. De fleste andre Ægtepar vise sig lykkelige og meddeelsomme, efterat Ceremonien er tilendebragt; men dette Par her er derimod mere tavst

og mere forlegent, end det har været nogenfinde i Forveien. Hvad der er endnu forunderligere, det er, at istedetfor at tage bort med en fornøiet Skare af Venner og Bekjendte, skilles disse Ægtefolk ad ved Kirkedøren. Den agtværdige Forlover og hans Kone gaae bort tilfods; den lille Dame med det broderede Sommelørklæde sætter Bruden ind i en Droschke, stiger ind med og beder Kudsken lukke Døren; i al denne Tid forbliver Brudgommen paa Steentrinene udenfor Kirkedøren. Han har en mørk Mine, han stikker Hovedet ind i Droschken, griber sin Hustrus Haand og taler sagte til hende; det er øiensynligt, at man har Møie med at skille sig af med ham. Den lille Dame udfører endelig en Myndighedshandling, hun stiller Hænderne ad, støder Brudgommen tilbage og raaber til Kudsken, at han skal fjøre. Bognen fjerner sig, den unge Mand gaaer ned ad Gaden med en tankesuld Mine. Degnen, der har iagttaget Alt, vender tilbage til Sacristiet og giver en Beretning om det, han har seet. — Sognepræsten er i Forbigaaende kommen ind med sin Hustru under Armen; hun underholder sig med den anden Præst om det besynderlige Bryllup, der nylig er gaaet for sig, han gjør flere Spørgsmaal for at forsikre sig om, at der ikke kan komme noget Ubehageligt ud af denne Sag, og det lader til, at han bliver beroliget ved de Svar, han faaer. Hans Hustru er vanskeligere at tilfredsstille; hun har læst Underskrifterne, det ene af Navnene har tiltrukket

fig hendes Opmærksomhed, hun har hørt det et eller andet Sted før. Saasnart hendes Mand har forladt Degnen, underkaster nu hun paa sin Side denne et strengt Forhør, og, da han kommer til Fortællingen om det broderede Navnetræk med en Krone over, lægger hun sin Finger paa Underskriften: Louise Winwood. — „Nu veed jeg, hvem det er,“ siger hun til Sognepræsten: „det er Lord Winwoods anden Kone. Jeg har gaaet i Skole med hans Døttre af første Ægteffab; vi mødes undertiden ved Cæcilieforeningens Concerter, jeg skal nok faae en Anledning til at tale med dem. Vent lidt, Hr. Fenkinson, førend De gjemmer Bogen; jeg vil affrive disse Navne. 'Lancelot Linzie — Natalie Graybrooke' meget smukke Navne og meget poetiske! Hvor jeg elsker det Romanagtige! Farvel!“ — Hun tilkaster den residerende Kapellan et Smil, Degnen et lille Nid og gaaer derpaa ud af Sacristiet. Natalie, der var vendt tilbage til Muswill-Hill i Selskab med Lady Winwood, Lancelot, der vankter om paa Gaden og forbander Loven om Bortførelser, have ingen Idee om, at den Ford, de betræde, er allerede undermineret. Richard Turlington kan en eller anden Dag faae det Hele at vide, Opdagelsen beroer kun paa et tilfældigt Møde imellem Sognepræstens Kone og Lordens Døttre.

(Fortsættes.)

Bekjendtgjørelse.

**Selskabets Bogholderkontor,
Vestergade Nr. 23, Stuen.**

aabent hver Søndag fra Kl. 8¹/₂—10¹/₂ Form.

**Selskabets Kassererkontor,
Nørregade Nr. 45, 2den Sal tilhøre**
aabent hver Søndag fra Kl. 9—11 Form.

A d m i n i s t r a t i o n e n .

Borger-Tidningen.

Tre og halvfemsindstyvende Aargang.

N°. 39.

Lørdagen den 24de September 1881.

Udgivet af Understøttelses Selskabet.

Galbergs Bogtrykkeri St. Helliggeiststræde 5 Kjøbenhavn.

Bekjendtgjørelse.

De af det forenede Understøttelseselskabs Medlemmer, der i indværende Aar agte at ansøge om **Laan, Gratification eller Pension**, kunne mod Foreviisning af Lovbogen i Selskabets Bogholderkontor, Vestergade 23, Stuen, hver Formiddag mellem Kl. 8^{1/2}—10^{1/2} erholde udleveret et Schema, der behørigt udfyldt træder istedetfor Ansøgning.

Juden Lørdagen d. 8. October maa Schemaet atter — bilagt med Lovbogen — være tilbageleveret sammesteds.

Foruden paa Lovenes § 16, der nuie maa iagttages, henledes Opmærksomheden paa, at kun den har Krav paa Understøttelse, for hvem en Forandring til det Bærrer i den økonomiske Stilling er indtraadt, **efterat** han er bleven Medlem af Selskabet.

Fremdeles bemærkes, at en Gratification ifølge Lovenes § 22 bør ansees som en Gave for eengang, hvorpaa den Søgende ikke kan gjøre Regning aarlig, og at Hensigten med Laanene ifølge Lovenes § 1 a cfr. ogsaa § 10 fornemlig er at komme Næringsdrivende til Hjælp, uden at dog derfor Andre ikke til Næringsstanden henhørende ere udelukkede fra at erholde Laan.

Administrationen for det forenede Understøttelsesselskab.

Kjøbenhavn, Septbr. 1881.

C. N. Lantrop. A. G. Reimann. D. F. Olsen.

Kierrumgaard.

Stjaalne Rys.

Fulefortælling af Willie Collins.

IV.

(Fortsat.)

„Min kjære Natalie, eftersom det Dyr Turlington endelig vil have det, skal han faae sin Invitation, som Du vil finde inden i dette Brev. Men det gjør ikke Noget til Sagen, mit Barn. Du og Lance skulle komme og spise til Middag, og efter Middagsmaden vil jeg sørge for, at I kunne blive et Dieblit alene med hinanden. Alt, hvad jeg forlanger til Gjengjæld, er, at, naar Du kommer ind igjen i Stuen, man ikke kan see paa Dig, at Din Mand har kysset Dig. Dersom I ikke tage Eder i Agt, ville I sikkert tilsidst forraade Hemmeligheden med disse stjaalne Rys. Igaar, da I spiste til Middag hos Moder, var Du ganske høirød, da Du kom tilbage fra Drivhuset. Endogsaa Dine Skuldre! Jeg veed jo nok, at Dine ere meget smukke, og Mændene have

sommetider saadan nogle løierlige Indfald! Jeg haaber, at Du næste Gang vil tage en Krave paa, dersom Du ikke har Myndighed nok over ham til at forhindre ham i at begynde paany.

„Din hengivne
„Louise.“

De Dages Historie, der vare forløbne siden Cancellots og Natalies Bryllup, var helt og holdent indbefattet i dette Brev; et nyt Kapitel af en vis Vigtighed med Hensyn til Begivenhedernes Gang maatte tilføies for at gjøre Læseren bekendt med det, der gik for sig hos Lady Winwood.

Familien Graybrooke, der var inviteret til Middag, ankom tidligt. Idet den elskværdige lille Bærtinde lod sin Mand og sine Steddøttre blive tilbage hos Sir Joseph og Miss Lavinia, førte hun Natalie ind i sit Boudoir, der var adskilt fra Daglistuen ved en Portiere. — „Jeg synes, Du er ganske ude af Dig selv i Aften, min Kjære; er der hændet Noget?“

— „Jeg holder det ikke ud længere, Louise. Det Liv, jeg fører, er saa utaaleligt, at, dersom Lance forlangte det af mig, troer jeg, at jeg i selve denne Nat vilde flygte bort med ham.“

— „Det er Du saa god at lade være med. Vent først, til Du har fyldt sexten Aar. Jeg holder nok af Forandring; men jeg tilstaaer, at jeg vilde ikke

holde af at finde den foran Criminalrettens Stranke. Kommer Dyret i Aften?"

— „Ja, ganske sikkert! Han vil endelig følge mig overalt, hvor jeg gaaer. Han har spist Frokost i Muswell-Hill. Altid skal jeg høre paa Klagen over min uforklarlige Kulde imod ham, Fader skjænder, jeg har faaet et rasende Brev fra Lance, hvori han underretter mig om, at, dersom jeg endnu engang tillader Richard at kysse mig paa Haanden i hans Nærværelse, vil han prygle ham. O, hvor dette Liv tynger paa mig, og hvor jeg føler mig skyldig! Jeg befinder mig i en aldeles falsk Stilling, Louise, og det er Dig, der har drevet mig ind i den. Jeg troer, at Richard aner Uraad. Naar Lance og jeg de to sidste Gange, vi vare sammen hos min Tante, have søgt at fjerne os et eneste Minut, har han altid strax været i Hælene paa os. Du skulde bare have seet hans lumste, ondskabfulde Mine og de morderiske Blikke, hvormed han betragtede min stakkels Lance! Kan Du snart gjøre Noget for os? Det er ikke for min egen Skyld; men Lance er saa utaalmodig; dersom han ikke kommer til at tale et Par Ord med mig allerede i Aften, truer han mig med, at han imorgen vil gaae til Muswell-Hill og overraske mig i Haven.“

— „Trøst Dig, min kjære Pige, han skal faae Lov at sige Dig sit Par Ord lige strax.“

— „Men hvorledes skal det gaae til?“

Lady Winwood traf Portieren tilside og viste hende med Fingeren Dagligstuedøren, der gik ud til Trappegangen; der var paa den anden Side et noget mindre Værelse. — „Vi skulde kun have tre eller fire Personer til Middag,“ sagde hun; „der kommer nogle Flere i Aften. Da vi kun ville blive saa Faa, er den lille Sal tilstrækkelig for os, og den store bliver ikke oplyst; der vil kun være denne Lampe i Bondoiret. Jeg skal give Tegn til, at vi staae tidligere op fra Bordet end sædvanligt. Lance forlader Herrerne for efter et Kvarteerstids Forløb at komme til os i den lille Sal; saasnart Du seer ham komme, sender Du ham dristigt her ind til Din Tante . . .“

— „Men hvad skal jeg give til Grund?“

— „Han skal søge efter Din Biste; skjul den her under dette Hynde, førend Du gaaer ned i Spisefalen. Du skal faae Plads ved Siden af Lance, og paalæg ham at blive længe borte; Du bliver da utaalmodig og gaaer selv bort for at søge efter den, — mere indviklet er Sagen ikke; men vogt Dine Skuldre, det siger jeg Dig.“

De Indbudne ankom, og Lady Winwood modtog dem i sin Salon. Middagsmaaltidet var meget behageligt, kun satte man sig noget seent tilbords. Først da Klokken manglede ti Minutter i ti, gik Damerne ind i den lille Sal, og Lance kunde ikke gaae ind til dem, førend i det Dieblik, da Klokken slog ti paa Taffeluhret.

— „Det er alt for silde!“ sagde Natalie ganske sagte til ham; „han vil være hos os om et Dieblif.“

— „Ingen kommee i Aftenselskab paa det angivne Klokkeslet,“ svarede Lance, „lad os ikke spille Tiden; send mig blot ud efter Din Bifte.“ — Natalie aabnede Munden for at udtale de Par Ord, man var kommen overens om, da Tjeneren meldte Hr. Turlington. Han kom ind med Halsen indsnærreret i et meget høit og stift Halsbind, hans sorte Klæder vare altfor store til ham; men de vare i Besiddelse af en upaaflegelig Glands. Efter at have givet Husets Frue en keitet Hilsen skyndte han sig, som han altid pleiede, hen imod Natalie, hvis Dine endnu glimrede af Aftenens Spænding, Opromthed og Sindsbevægelse, der dannede en forunderlig Modsætning til den kolde Passivitet, som hun lagde for Dagen, naar hun var nødt til at underkaste sig Turlingtons Conversation.

Lord Winwoods Døttre nøde en vis Berømthed iblandt Musikelskere. Da Lady Winwood saae det Blik, som Turlington kastede paa Lance, hviskede hun et Ord til Miss Lavinia, der strax bad disse unge Damer om at synge Noget. Paa et Bink af Natalie fremtog Lancelot et Hefte Noder, som han lagde paa Klaveret; da han aabnede Noderne, faldt der et trygt Circulære ud deraf. Den ene af de unge Piger tog det op. — „Det er jo Placaten til Kirkeconcerten!“ raabte hun med et Udtryk af Fortrydelse.

Hendes to Søstre httrede ogsaa en levende Beklagelse: — „Hvad vil dog Damecomiteen sige? Vi have glemmt Concerten forrige Maaned. Mon der ingen er i denne Maaned?“ —

(Fortsættes.)

Bekjendtgjørelse.

Foreslaaede nye Medlemmer:

Damefræderinde **Fr. J. J. Jochemsen**

Typograf **Fr. E. Nielsen.**

**Selskabets Bogholderkontor,
Vestergade Nr. 23, Stuen.**

aabent hver Søndag fra Kl. 8^{1/2}—10^{1/2} Form.

**Selskabets Kassererkontor,
Nørregade Nr. 45, 2den Sal tilhøre**
aabent hver Søndag fra Kl. 9—11 Form.

A d m i n i s t r a t i o n e n .

Borger-Tidningen.

Tre og halvfemsindstyvende Aargang.

N°. 40.

Lørdagen den 1 Oktober 1881.

Udgivet af Understøttelses Selskabet.

Galbergs Bogtrykkeri St. Helliggeiststræde 5 Kjøbenhavn.

Bekjendtgjørelse.

De af det forenede Understøttelsesselskabs Medlemmer, der i indværende Aar agte at ansøge om **Laan, Gratification eller Pension**, kunne mod Foreviisning af Lovbogen i Selskabets Bogholderkontor, Vestergade 23, Stuen, hver Formiddag mellem Kl. 8^{1/2}—10^{1/2} erholde udleveret et Schema, der behørigt udfyldt træder istedetfor Ansøgning.

Juden Lørdagen d. 8. October maa Schemaet atter — bilagt med Lovbogen — være tilbageleveret sammesteds.

Foruden paa Lovenes § 16, der ogsie maa iagttages, henledes Opmærksomheden paa, at Lun den har Krav paa Understøttelse, for hvem en Forandring til det Værrer i den økonomiske Stilling er indtraadt, **efterat** han er bleven Medlem af Selskabet.

Fremdeles bemærkes, at en Gratification ifølge Lovenes § 22 bør ansees som en Gave for eengang, hvorpaa den Sægende ikke kan gjøre Regning aarlig, og at Hensigten med Laanene ifølge Lovenes § 1 a cfr. ogsaa § 10 fornemlig er at komme Næringsdrivende til Hjælp, uden at dog derfor Andre ikke til Næringsstanden henhørende ere udelukkede fra at erholde Laan.

Administrationen for det forenede Understøttelseselskab.

Kjøbenhavn, Septbr. 1881.

C. N. Laurrup. A. G. Reimann. D. F. Olsen.

Kierrumgaard.

Stjaalne Rys.

Fulefortælling af Wilkie Collins.

IV.

(Fortsat.)

Man overbeviste sig om, at der vilde være en den 23de Decbr., og Miss Amalia skyndte sig at opskrive denne Dato i „Damernes Noteringskalender“, medens Natalies ikke anerkjendte Ægtemand saae paa det og overværede den hele Scene med en fornøielig Mine. Skæbnens Ironi gjorde ham til det uskyldige Redskab for Opdagelsen af sin egen Hemmelighed; thi han havde i dette Dieblis medvirket til, at Lord Winwoods Døttre kom til at træffe sammen med deres forhenværende Skolekammerat to Dage, førend det var ønskeligt for ham og Natalie, at et saadant Møde skulde finde Sted.

Lidt efter lidt ankom de, der vare indbudne til Aftenselskabet; Lord Winwoods Gæster forlode Bordet og traadte ind i Salen, der begyndte efterhaanden at

fyldes. Sir Joseph Graybrooke tog Turlington ved Haanden for at forestille ham for Husets Herre. Lord Winwood var ikke tilfreds med den Maade, hvorpaa han havde anbragt nogle af sine Kapitaler, og Turlington kunde bedre end nogensomhelst Anden give ham Raad i den Henseende; de traak sig tilbage i en Vinduesfordybning for grundigt at forhandle det foreliggende Spørgsmaal. Lance, der udspeidede dem, trykkede Natalies Haand, i dette Dieblif antom der en berømt Virtuøs og bemægtigede sig strax Fortepianoet; man hørte paa ham med stille Andagt. Veiligheden var gunstig til at gaae ud og søge efter Bisten, og et Dieblif efter befandt det forelskede Par sig i Boudoiret. Lady Winwood, der havde lagt Mærke til deres Forsvinden, talte med Iver og vendte Ryggen til Selskabet. Derefter tog Lord Winwood Ordet, og Turlington hørte paa ham uden at forandre Stilling; da Sir Joseph mente, at nu var Turen kommen til ham at tale, og, da Turlington under disse Omstændigheder vidste i Forveien, hvad han vilde faae at høre, vendte han Hovedet om, og hans Bine søgte Natalie. En Bemærkning af Lord Winwood kaldte ham tilbage til Debatten; men, da Sir Joseph derpaa igjen optog sine Forklarings Traad, vendte Turlington sig om paany og opdagede dennegang, at Lancelots Plads var tom. I dette Dieblif henvendte hans Vært et Spørgsmaal til ham, paa hvilket han var nødt til at svare, og han maatte atter afbryde

sne Undersøgelser. To Personer af Selskabet, der ønskede at drage Fordeel af en anden Invitation, toge paa samme Tid Afsked med Lady Winwood og fordybede sig i en Strøm af Artigheder, der lod til aldrig at ville faae Ende, hvorved de berøvede Husets Værtinde Synet af Fjenden. Da hun endelig var bleven fri og saae hen til den Side, hvor Turlington hidtil havde befundet sig, var hverken han eller hendes Mand og Sir Joseph mere i Vinduesfordybningen. Uden at spille et Dieblif bad hun den berømte Virtuøs om atter at sætte sig ved Fortepianoet og gik ud paa Trappegangen. Idet hun stred over Tærskelen til den store tomme Sal, hørte hun Turlingtons dumpe og truende Stemme i sit Boudoir. Skinskygen seer dobbelt skarpt; han var gaaet lige hen til det rigtige Sted og, o vee! havde overrasket dem der!

Der var aldrig nogensinde før blevet næret nogen Tvivl om Lady Winwoods Mod; alligevel var hun meget bleg, da hendes Fingre nu berørte Portièren. Natalie var der, — paa engang opbragt og forstræffet, — imellem den Mand, for hvem hun i Verdens Dine var bestemt, og ham, til hvem hun i Virkeligheden var ægteviet.

Turlington var nærved at kvæles af Kaseri. Lance præsenterede Natalie hendes Bifte med det rolige Smil, der er eiendommeligt for en Mand, som er vis paa sin Sag og har ikke ifinde at lægge Dølgemaal paa sin Seir.

— „Jeg forbyder Dem at tage Deres Bifte af denne Mand's Haand,“ sagde Turlington med dump Stemme.

— „De begynder i god Tid, min Herre,“ bemærkede Lady Winwood, idet hun forsøgte at spøge.

— „Det er netop det Samme, jeg siger,“ udbrød Lancelot. „Sr. Turlington nøder os til at minde ham om, at han endnu ikke er Natalies Mand.“

Disse Ord udtaltes i en udfordrende Tone, der bragte de to Kvinder til at skjælve. Lady Winwood tog med den ene Haand Bisten, som Lance endnu bestandigt holdt i sin, og med den anden greb hun Natalies Arm. — „Der har Du Din Bifte, min søde Pige,“ sagde hun med denne Lethed, hvortil hun alene besad Nøglen; hvor kan Du dog lade Dig holde tilbage her af disse to Barbarer, medens vor store Bottman spiller sin Mareridtsjonnate? Lance! Sr. Turlington! følg mig og se at lægge Dem efter at høre paa og slatte den moderne Musik! De behøver kun at lukke Dinene, saa vil De troe at høre fire tyffe Componister paa engang istedetfor en eneste.“ Hun gik henimod Døren tilligemed Natalie og hvistede ganske sagte til denne: — „Har han overrumplet Eder?“ — „Jeg hørte ham komme,“ svarede Natalie i den samme Tone; „han har kun seet os lede efter Bisten.“ — De to Mænd forbleve tilbage for at udvekle et Par Ord sammen til Forklaring. — „Vi ere

ikke færdige hermed, Hr. Linzie," sagde Turlington. — Et ironisk Smil svævede omkring Lancelots Læber: — „For første Gang i mit Liv er jeg af samme Mening som De; vi ere virkelig ikke færdige hermed.“ — Lady Winwood stod stille paa Dørtrinnet og vendte Hovedet om; de havde ladet hende vente, og det var derfor nu nødvendigt at følge Husets Værtinde.

Da Lance og Turlington atter vare traadte ind i den lille Sal, indtog de deres Pladser blandt Gæsterne, idet de begge To grundede over en og den samme Tanke. Enhver af dem havde sin Klage at fremsføre for Sir Joseph. Lance var den Første, der fik Leilighed til at nærme sig Natalies Fader. Han gjorde Indsigelse mod sin Medbeilers Skinsyge og anmodede om, at den Dom, der havde udelukket ham fra Muswell-Hill, maatte blive tilbagekaldt. Turlington, der passede paa dem i Fraastand, troede at bemærke, at deres Samtale blev utilladelig intim; han sneg sig derfor bagved dem og søgte at lytte.

Den store Bottman var kommen til den Passage i Mareridts-Sonnaten, hvor hans venstre Haand ved at bevæge sig paa Klaveret frembringer hos Tilhøreren en Forestilling om, at Maanen skinner over en Landsbykirkegaard og belhser en Dands af Vampyrer omkring en ung Piges Grav. For at blive forstaaet var Sir Joseph nødt til at hæve Stemmen. Turlington hørte ham da sige til Lance, at han holdt overmaade meget af ham, og at Natalie nærede de samme Følelser

for ham; men det var umuligt at udsætte sig for Følgerne af Richards Skinsyge. Dermed gav Sir Joseph sin Neveu et venstabeligt Hovednik som Tegnpaa, at nu havde de talt længe nok om den Ting.

(Fortsættes.)

Bekjendtgjørelse.

Foreslaaede nye Medlemmer:

Storsteensfeier C. B. J. Liebig.

Frk. E. Dupré.

Selskabets Bogholderkontor,

Bestergade Nr. 23, Stuen.

aabent hver Søndag fra Kl. 8¹/₂—10¹/₂ Form.

Selskabets Kassererkontor,

Nørregade Nr. 45, 2den Sal tilhøre
 aabent hver Søndag fra Kl. 9—11 Form.

A d m i n i s t r a t i o n e n .

Borger-Bennen.

Tre og halvfemsfindstyvende Aargang.

N°. 41.

Lørdagen den 8de Oktober 1881.

Udgivet af Understøttelses Selskabet.

Galbergs Bogtrykkeri St. Helliggeistsstræde 5 Kjøbenhavn.

Stjaalne Kys.

Aulefortælling af Wilkie Collins.

IV.

(Fortsat.)

Turlingtons skinsyge Mistillid havde i de sidste Uger naaet en sygelig Høide; han grublede over Lances Ord, da han lige uhyg mindede ham om, at han endnu ikke var Natalies Mand. Var der en Sammensværgelse igjære imod ham? Bestræbte man sig for at faae Sir Joseph til at tilbagefalde sit givne Ord?

I sin Arrigskab gjorde han sig ikke Rede for den ringe Sandsynlighed, som denne Formodning havde. Han besluttede derfor strax at klare sin Tvivl ved et uventet Angreb paa Natalies Fader. — „Granbrooke!“

Sir Joseph blev forskrækket over det Udtryk, som hans tilkommende Svigersøns Træk havde antaget. — „Min kjære Richard“, sagde han blidt, „De seer saa beshynderlig ud; skulde Heden genere Dem?“

— „De skal slet ikke bekymre Dem om Heden. Jeg har seet Nok i Aften til at stille den Fordring, at De ikke lader Deres Datter og Lancelot Vinzie træffe sammen mere før Bryllupsdagen.“ — Sir Joseph vilde tale; men Turlington afbrød ham: — „Ja, jeg veed nok, at De ikke deler min Mening om Vinzie; men jeg spørger Dem desuagtet, hvad er det for et Komplot, som de Allesammen har stiftet imod mig?“ — Sir Joseph forsøgte bestandig at komme tilorde, han vilde forklare Richard, hvad han og hans Neveu havde talt om; men Turlington affaar ham atter Ordet. — „Jeg kan ikke forhindre Vinzie i at blive modtaget i dette Huus og hos Deres Søster; men i mit eget Huus er jeg Herre, og derhen vil jeg føre Dem og Deres Datter; De skal tage ud paa mit Landsted; har De lovet Dem ud i Zuleugen?“ — Han tav stille og saae Sir Joseph stift i Øinene. Denne Sidste svarede en Smule overrasket, at han ikke havde lovet sig noget Sted hen. — „Godt! Saa fører jeg Dem ud til Somersetsshire, og Brylluppet skal høitidelig-

holdes hos mig, istedetfor hos Dem. Er dette en Aftale?"

— „Hvad De der foreslaaer, strider imod Etik og Brug, Richard,“ begyndte Sir Joseph.

— „De giver mig et Afslag? I saa Fald vil jeg ikke bølge for Dem, at jeg troer, De har særegne Bevæggrunde . . .“

— „Nei, vist har jeg ikke nei, Richard,“ sagde Sir Joseph roligt; „jeg gaar ind paa Deres Forlangende.“

Nu var Turen kommen til Richard at blive overrasket.

— „Det vil vende op og ned paa alle vore Bestemmelser og give Damerne grumme meget Besvær,“ vedblev den gamle Herre; „imidlertid, da der ikke er nogen anden Maade at stille Dem tilfreds paa, lad saa være, jeg giver efter. Imorgen vil det maaskee være mig, der trænger til Deres Overbærelse i Anledning af en Unmodning, som muligvis vil forbyde Dem; det Mindste, jeg kan gjøre, er da at give Dem Exemplet paa denne Overbærenhed. Men det er ikke værdt at tale videre om den Ting for Diebliffet.“

Det var umuligt at faae Mere ud af ham den Aften. For at forstaae den hemmelighedsfulde Hentydning, der havde endt deres Samtale, faae Turlington sig udelukkende henviist til de Hjælpekilder, som hans egen tykke Hjerne kunde yde ham. Den Sammenkomst, som han den næste Dag skulde have

med Sir Joseph, var bleven berammet for at ordne Ægteskabskontraktens Bestemmelser. Var det et Pengespørgsmaal, i Anledning af hvilket den fremtidige Svigerfader thede til sin Svigersøns Overbærenhed?

Turlington tænkte paa sin Stilling. Den commercielle Krise trak i Langdrag; til ingen Tid havde hans Affairer i en saadan Grad lagt Beslag paa hele hans Opmærksomhed, og aldrig havde hans Anstregelser frembragt saa ringe Resultater. Connossementerne havde han benyttet til at sætte sig i Besiddelse af de Varer, som de repræsenterede, og Dubletterne, der vare deponerede hos Brødrene Vulpit, vare for Fremtiden ikke Andet end nogle værdiløse Papirlapper; der var kun en Maaned tilbage, da han skulde betale Laanet paa 40,000 Pund med Renter. Saaledes var hans Stilling. Var det muligt at tænke sig, at Sir Joseph, der var en Pengemand, havde til Hensigt at forandre Noget ved deres Aftale, hvad Medgiften angik? Blot ved Tanken om denne Mulighed løb det ham koldt ned af Ryggen. Han forlod Aftenselskabet, uden at det endog faldt ham ind at tage Afsked med Natalie.

Lance var gaaet for ham; da den unge Mand kom hjem, fandt han et Brev fra sin Broder. Indlagt var der en lang Politirapport, ledsaget af følgende kortedatte Uddrag:

„Dersom det kun gjaldt en moralsk Bished, da vilde vort Maal være naaet. At Turlington er den

ſamme Perſon ſom Captainen, der lod den fremmede Matroſ kaſte i Havet for at drukne ham, er nu udenfor al Tvivl. Imidlertid vilde det være vanſkeligt at ſkaffe fuldgylldige Beviſer tilveie i ſaa Henſeende. Der er kun een Mulighed tilbage for os: der er Grund til at troe, at en Matroſ af hans Beſætning, ſom var indviet i hans Hemmeligheder, lever endnu og ſaaer en Penſion af ham; derſom vi kunde opdage ham og ſaae ham til at tale, vilde det være en koſtbar Fangſt for os. Man veed ikke, under hvad Navn han ſkjuler ſig nu; hans virkelige Navn er Thomas Wilſang. Skulde vi opſøge ham, er der ingen Tid at ſpilde, og Udgifterne kunne blive meget betydelige. Skulle vi gaa videre, eller blive, hvor vi ere?"

Lancelot ſagde til ſig ſelv, at det, ſom han nu vidſte, kunde være tilſtrækkeligt til at oplyſe Natalies Fader om Beſkaffenheden af den Svigerſøn, han havde valgt ſig, og til at ſaae ham til at gaae ind paa det, der nu ikke mere kunde ændres. Han ſatte ſig ſtrax ned for at ſkrive til ſin Broder, at han anſaae det for unyttigt at forſætte Underſøgelſerne.

V.

Den næſte Dag ſamlede ſig i Bibliotheket paa Muſwell-Hill Sir Joſeph Graybrooke, hans Notar, Hr. Dicaſ, der var Eier af en umaadelig Formue og

en særdeles agtværdig Herre, samt Richard Turlington; Formaalet for Sammenkomsten var en Fastsættelse af de Betingelser, paa hvilke Natalies Ægteskabscontract skulde afflattes. Da man havde udvælet de uundgaaelige foreløbige Talemaader, faldt det i Begyndelsen Sir Joseph, der var øiensynlig forlegen, vanskeligt at komme ind paa det Thema, som de vare komne sammen for at drøfte. Han undgik Notarens Blik og studerede i Smug sin Svigersøns Miner. — „Richard,“ begyndte han endelig, „da vi passerede sammen ombord paa Skonnerten om Deres Ægteskab, sagde jeg til Dem, at jeg vilde give min Datter . . .“ her blev han nødt til at standse et Øieblik; . . . „sagde jeg til Dem, at jeg vilde give Natalie Halvdelen af min Formue. Undskyld mig, Richard, det kan jeg ikke.“

Hr. Ducas, der ventede paa sine Instructioner, lagde Bennen fra sig og fæstede sine Øine paa Turlington; hvad vilde nu Svigersønnen sige til det? Han sagde Ingenting. Da han sad ligeoverfor Binduet, reiste han sig strax ved det første Ord, Sir Joseph fremførte, og tog Plads ved den modsatte Side af Bordet, saa at han vendte Ryggen til Lyset, idet han foregav, at hans Øine vare daarlige. Den moralske Pirrelighed, der var forarsaget ved det altfor tydelige Uheld af hans Veien til hans Forlovede, — efter tre Maaneders Forløb vovede han næppe at kysse hende paa Haanden i Vidners Overværelse, — havde tilsidst havt en beklagelig Indflydelse paa hans

Temperament; hans Staalnerver begyndte at føle Virkningen af den bestandige Spænding, hvori de holdtes af en Mistænksomhed, der altid fik ny Næring. Da han ikke følte sig sikker paa sig selv, tog han den Forholdsregel at skjule sine Træk i Skyggen.

— „Har De forstaaet mig, Richard?“

— „Ja; har De videre at bemærke?“

Sir Joseph begyndte igjen paa sin lille Tale med en Stemme, der blev mere sikker, efterhaanden som han gik videre. — „Halvdelen af min Formue!“ sagde han; „det vilde være det Samme som at kræve Halvdelen af mit Liv! Mine Penge, seer De, have altid været en saa stor Trøst for mig og en saa behagelig Bestjæftigelse for min Aand. Jeg kjender ikke nogen interessantere eller indholdsrigere Læsning end min Bankierbog. At følge paa den ene Side det, man giver ud,“ sagde han med en Bevægelse af Armen, der var paa engang hjærtegnende og pathetisk, „og paa den anden Side det, der kommer ind, at overbedvise sig idag med Sorg om en Nedgang af sine Activer, og imorgen om en lykkelig Stigen, — hvilken Kilde til Sindsbevægelse! Den bedste Roman vilde ikke forskaffe mig Noget, der kan sammenlignes med denne Fornøielse. Jeg kan ikke, Richard, nei, jeg kan virkelig ikke beslutte mig til at see min smukke lille Balance paa een Gang formindskes med Halvdelen af det Tal, som jeg nu har været vant til i 40 Aar. Det er maaskee en Svaghed,“ tilføiede han i en Tone,

der dog forraadede, at han følte sig meget lidet overbeviist herom; „men hvad skal man sige til det? Enhver har sin svage Side, og min svage Side, det er nu min Bankierbog.

(Fortfattedes.)

Bekjendtgjørelse.

Selskabets Bogholderkontor,
Vestergade Nr. 23, Stuen.

aabent hver Søndag fra Kl. 8^{1/2}—10^{1/2} Form.

Selskabets Kasserekontor,
Nørregade Nr. 45, 2den Sal tilhøre
 aabent hver Søndag fra Kl. 9—11 Form.

A d m i n i s t r a t i o n e n .

Borger-Tennen.

Tre og halvfemsindstyvende Aargang.

N°. 42.

Lørdagen den 15de Oktober 1881.

Udgivet af Understøttelses Selskabet.

Galbergs Bogtrykkeri St. Helliggeiststræde 5 Kjøbenhavn.

Stjaalne Kys.

Bulefortælling af Wilkie Collins.

V.

(Fortsat.)

Det vilde desuden være en anden Sag, om De trængte til disse Penge; men De trænger ikke til dem; De er rig og gifter Dem ikke med min Datter for hendes Penges Skyld. I To og Eders Børn skulle have Alt efter min Død; hvad kan det derfor gjøre Dem at vente endnu et Par Aar paa, at Bedstefaders Plads

i Raffelovnstrogen er tom? Seer De, Richard, naar jeg nu gav Dem Hjerdedelen af min Formue istedetfor Halvdelen? Tyvetusind Pund! jeg kan affee tyvetusind Pund; men De maa ikke forlange Mere af mig; det beder jeg Dem om."

Et haanligt Smil svævede om Notarens sammenklemt Læber. Han holdt idetmindste ligesaameget af Penge som Sir Joseph, og han burde have forstaaet sin Client; men imellem to rige Personer er der ingen Plads for Sympathi. Der indtraadte en Taushed.

— „Lad mig nu ikke være i Ubished, Richard,“ sagde endelig Sir Joseph. „Svar mig; er det Ja eller Nei?“

Turlington gav et haardt Slag i Bordet og tog pludselig tilorde med høi Røst: — „Tyvetusind,“ udbrød han, „det er en Aftale, og paa den Betingelse, Graybrooke, at det Hele bliver fat ud for Natalie og hendes Børn. Jeg vil ikke have Noget for mig selv,“ vedblev han med en Haandbevægelse, der var Tolk for hans frimodige Beslutning; „jeg vil ikke have en Penny for mig selv!“

Sig nu herefter ikke, at de Rige intet Hjerte have. Sir Joseph greb sin Svigersøns Haand; han var rørt indtil Taarer. Hr. Dica's, der ikke talte meget, aabnede nu Munden for første Gang. — „Det er meget smukt,“ sagde han og formulerede Richard Turlingtons Samtykke paa Papiret. Fra dette Dieblif af fuldførtes Kontraktens Affattelse uden Skygge af Vanskelighed.

Turlington, der ikke forlod Vinduet, svarede kun med Genstavelser og for at bifalde Alt, hvad man foreslog ham. Han havde taget sit Parti; da Sir Joseph paa en saa lidet hæderlig Maade var gaaet fra sit Løfte og var trængt ind paa ham for at faae et Svar, havde han seet hele sin Stillings Rædsel lige i Øinene; enten maatte han tilbagegive Brødrene Bulpit de fyrrethvetusind Pund paa Forsaldsdagen eller ogsaa bede om Opsættelse og derved fremkalde Opdagelsen af den Svig, han havde begaaet ved at give værdiløse Papi-rer som Sikkerhed. En Mulighed var der endnu tilbage for ham, en eneste: at spille den Uinteresserte, gjøre sig behagelig for Natalie og, naar han først var gift med hende, tilstaae sin Forfatning for sin Svigerfader, for hvem det fra nu af maatte være en Vressag at forhindre Huset Pizzitutti, Turlington et Brancas Fallit. Det var disse Følgeslutninger, der havde givet ham hans pludselige Indskydelser. Nu troede han, at han var frelst.

— „Richard!“ sagde Sir Joseph.

— „Sr. Turlington!“ lød det fra Hr. Dica's. Han gav sig Mine af at blive vakt pludseligt op af en aandsfraværende Grublen; Notaren og Sir Joseph saae forbavsede paa ham. — „Er De færdig med Kontrakten?“ spurgte han dem i en skjodesløs Tone.

— „Min kjære Richard,“ svarede Sir Joseph, „der har i lang Tid ikke mere været Tale om den. Hvor har De dog været henne med Deres Tanker i det sid-

ste Kvarteerstid? Har De da ikke hørt, at jeg har diktet Hr. Dicaſ mine Ordre til Affattelsen af mit Testamente? Jeg ønsker, at han skal affatte dette paa samme Tid som Kontrakten. Vil De læse Hovedpunkterne, Hr. Dicaſ?"

Sir Josephs Testamente var meget simpelt. Da hans Søster, Frk. Lavinia, allerede var forføret, testamenterede han hele sin Formue til sin Datter og til de Børn, som muligviis vilde være Frugten af hendes Ægteskab. Der stod nu kun tilbage at udnævne Executorerne og Curatorerne. Det var siensynligt for at give sin Tale større Høitidelighed og Eftertryk, at Sir Joseph nu reiste sig og erklærede, at han udnævnedes Richard Turlington til sin eneste Executor Testamenti og Bestyrer af Boet.

Hr. Dicaſ, hvem ellers Intet forbaufede, blev her ligesom forstenet. — „Er De gal?" udbrød han.

Sir Joseph blev en Smule rød i Hovedet. — „Jeg har aldrig været saa fuldstændigt i Besiddelse af alle mine Aandssevner som i dette Dieblik, Hr. Dicaſ." svarede han.

Men man slog ikke Hr. Dicaſ af Marken for saa godt Kjøb. — „Staaer det da virkelig klart for Dem, hvad det er, De gjør?" sagde den gamle Notar. „Saasnart De har luffet Deres Dine, kan Deres Svigersøn, hvis han finder for godt, fortære hele Deres Formue indtil den sidste Hvid.

Turlington havde kun skjænket Oplæsningen af Actstykket en adspredt Opmærksomhed; for hans Tanker endte Fremtiden med den Dag, da Brødrene Bulpit kunde kræve Tilbagebetalingen af deres Penge. Notarens brutale Bemærkning fik ham til at spidse Øren; det gik paa engang op for ham, hvilken Fordeel hans Svigerfaders Død vilde bringe ham. Hans Mine fik strax et Udtryk af, at han følte sig fornærmet over den krænkende Mistanke, som Hr. Dicas gjorde sig til Tolk for. — „Ffke et Ord, Richard,“ udbrod Sir Joseph, „lad mig tale. I syv Aar,“ vedbev han, idet han vendte sig til Notaren, „har Richard Turlington været i Besiddelse af min hele Tillid. Hans uegennyttige Raad have været Skyld i, at mine Indtægter ere forsøgede, uden at min Risiko derved er bleven større; mere end een Gang har jeg tilbudt ham at anbringe mine Penge hos ham, han har altid afflaaet det. Skal jeg nu begynde at nære Mistillid til ham paa selve den Dag, da jeg bestemmer mig til at give ham min Datter. Jeg kan umuligt nedlægge Besthyrelsen af den Formue, som jeg efterlader mit Barn, i sikrere og hæderligere Hænder. Det er derfor min bestemte Villie at overdrage min Svigersøn Udførelsen af mine testamentariske Bestemmelser.“

Hr. Dicas prøvede paa at protestere, men forgjæves; Sir Joseph erklærede tilsidst, at han i Nødsfald vilde sende Bud efter en anden Notar i Nabolavet, som ikke vilde gjøre saa mange Ophævelser. Hr. Dicas

skrev da, hvad Sir Joseph ønskede, og gif meget misfornøiet bort. Sir Joseph fulgte sin Notar til Døren og ud i Gangen; da han kom tilbage, følte han sin Arm omfattet af en Haand, der trak ham henimod Binduet. — „Se dernede,“ raabte Turlington til ham, idet han pegede paa en Allee, der var begrændset af et levende Hegn, „styd Dem og se den Mand, der gaaer igjennem Alleen; har De gjenkjendt ham? Det er Lancelot Linzie!“ hviskede han Sir Joseph i Øret med tilbagetrængt Raferi.

Sir Joseph svarede, at han troede, Turlington havde taget Feil. Dette var virkelig hans Mening; men Turlington var ikke saa let at berolige. Han vilde vide, hvor Natalie var. Da han fik det Svar, at hun spadserede i Anlægget, raabte han med en Ed: „Det tænkte jeg nok!“ og sthyrtede ud for at forvisse sig om Sandheden.

Han kom tilbage efter nogle Minutters Forløb; han havde fundet Natalie alene. For hundrede Gang havde han fornærmet hende, og han saae sig nødt til at henvende nogle Undskyldninger til Sir Joseph og Frk. Lavinia, der følte sig begge To meget krænkede over disse Paroxysmer. Han tog Afsted efter at have mindet dem om deres Løfte at tage ud paa hans Landsted i Somersetsshire.

Natalie traadte ind. — „Er han gaaet?“ hviskede hun til sin Tante. Da hun var bleven beroliget i denne Henseende, gif hun lige hen til Bibliotheket.

Hun kom ikke ofte der; Miss Lavinia, der var bleven nysgjerrig, fulgte hende, saae hende nærme sig Binduet og viste med sit Lømmetørklæde. Tanten løb forbauset til og greb hende ved Haanden. — „Er det muligt, Natalie? Det er altsaa sandt, at Lancelot Vinzie er kommen her uden vort Vidende?“

— „Hvad Ondt er der da i det?“ sagde Natalie med Hestighed; „skal jeg ikke mere see min Fætter igjen, fordi Hr. Turlington er skinsyg paa ham?“ — Hun vendte Hovedet bort for at skjule den pludselige Rødme, der bedækkede hendes Kinder. Miss Lavinia vilde skjænde paa hende, Natalie gav sig til at græde; tilfredsstillet ved dette Beviis paa Sønderknuselse lovede Tanten hende at bevare hendes Hemmelighed. — „Det Bæsenlige“, sagde hun, „er, at Richard ikke har lagt Mærke til Noget.“ — Hun vilde have været mindre rolig, dersom hun havde vidst, at En af Folkene paa Muswell-Hill var i Turlingtons Sold, og at denne Tjener havde overrasket Lancelot Vinzie, da denne gik ud ad Lyttflovens Gitterport.

En Uge efter, — det var den 23de December, — vare Lady Winwoods tre Steddøtre nylig komne hjem fra et Møde af Comiteen for Kirkeconcerterne, da der indtraadte en Besøger, hvis Tilshykomst frembragte samme Virkning paa dem, som om det havde været et Medusahoved. Han var dog bleven meldt hos dem om Morgenen ved et Telegram. Det var Richard Turlington, der havde forladt sine Gæster paa Landet

paa Grund af en paatrængende Sag, der kaldte ham til London, og han havde lovet at hente i Forbigaaende hos Lady Winwood et Njolemønster, som Natalie ønskede. Turlington blev stødt over den besynderlige Modtagelse, man gav ham, og spurgte, om man ikke havde faaet hans Depesche.

(Fortsættes.)

Bekjendtgjørelse.

Foreslaaede nye Medlemmer:

Damefræderinde Christiane K. Lincke.

Boutiksjomfru Thora K. E. Kaiser.

**Selskabets Bogholderkontor,
Bestergade Nr. 23, Stuen.**

aabent hver Søndag fra Kl. 8^{1/2}—10^{1/2} Form.

**Selskabets Kassererkontor,
Nørregade Nr. 45, 2den Sal tilhøre**
aabent hver Søndag fra Kl. 9—11 Form.

A d m i n i s t r a t i o n e n .

Borger-Bennen.

Tre og halvfemsfindstyvende Aargang.

N°. 43.

Lørdagen den 22de Oktober 1881.

Udgivet af Understøttelses Selskabet.

Salbergs Bogtrykkeri St. Helliggeiststræde 5 Kjøbenhavn.

Stjaalne Kys.

Zulefortælling af Wilkie Collins.

V.

(Fortfat.)

— „Undskyld,“ sagde Frøken Amalie, der var den Driftigste af de tre Søstre, „Depechen er kommen, men . . . Sagen er . . . der er kommet Noget . . . Sophie, Væfen staaer i Bordskuffen bag ved Dig, vil Du ikke give den til Hr. Turlington.“

Sophie tog Væfen; idet hun gav Turlington den,

faae hun paa sin Søster. — „Skal vi sige ham det?“ spurgte hun.

Amalie betænkte sig. Deres Stedmoder var gaaet ud med Lord Winwood, og man vidste ikke, hvornaar de vilde komme tilbage; hun foreslog først Turlington at vente paa hendes Forældre; men han svarede, at han havde meget travlt. — „Vil De da skænke os et Minut,“ sagde Amalie, „for at vi kunne raadføre os med hinanden; vi have Noget at meddele Dem, der er af Bigtighed for Dem.“

Turlington satte sig meget forbavset paa en Stol. De tre Søstre holdt Raad i den anden Ende af Bærelset. — „Det er Hændelsen, der har ladet os opdage dette affhyelige Bedrageri,“ sagde Frøken Amalie; „vi have ikke lovet at fortie denne Hemmelighed. Da vi have faaet at vide, paa hvilken Maade man fører Dem bag Lyset, ansee vi det for vor Pligt at give Dem et Vink derom, naar vi ikke vilde være vor Stedmoders Medskyldige. Jeg for min Deel vil ikke have, at man skal kunne gjøre mig nogen Bebreidelse i saa Henseende.“

Hendes Søstre nærmede sig; de vare henrykte over at have faaet Leilighed til at spille deres Stedmoder et Puds. — „Fortæl ham det, Amalie!“ raabte de paa en Gang.

En ubestemt Mistanke om en Sammensvørgelse, der var indgaaet imod ham, begyndte at spire frem i Turlingtons Sjæl. — „Jeg ønskede ikke at trænge

ind paa Dem," sagde han, „men, dersom De virkelig skulde have Noget at underrette mig om. . .“

Nu tog Frøken Amalie Mod til sig. — „Ja, vi have frygtelige Ting at meddele Dem," sagde hun. „Man har forestillet Dem her som Frøken Natalia Graybrookes tilkommende Mand, . . .“ hun standsede forfærdet over Udtrykket, som Turlingtons Træk antog. — „Vi have hidtil troet," fortsatte hun endelig, „at De skulde have Bryllup med hende i næste Maaned.“

— „Javel," sagde han med kvast Stemme.

— „Tag Dig i Agt," hvistede Dorothea i Øret paa sin Søster, „see dog, hvilket Ansigt han sætter op, . . . tal ikke for hurtigt.“

— „Vi har idag været i en musikalsk Forening," tog Amalie atter Ordet; „vi have der truffet en gammel Bekjendt, en forhenværende Skolekammerat, som nu er gift med Sognepræsten i Saint=Columb=Major; det er en Kirke i et af de fattige Kvarterer; denne Dame kjender Lady Winwood af Navn; hun har seet hendes Underskrift i Kirkebogen.“

Her tabte Turlington Fatningen. — „De veed noget Ufordelagtigt om Natalie," udbød han, „det saae jeg i Deres Dine og i Deres Miner. Sig mig det dog endelig, og lad mig ikke martres tildøde som ved en langsom Ald.“

Han var ikke mere til at spørge med. Amalie fortalte ham Alt i nogle faa Ord.

Da denne Meddelelse var steet, indtraadte der en

dyb Tavshed. Man kunde tydeligt høre Lyden af Fodgængernes Trin paa Gaden. Han stod ubevægelig opreist med en forvildet Mine og støttede sin høire Haand til Ryggen af en Lænestol. De tre Søstre, der bleve grebne af Skræk, fjernede sig fra ham og betragtede ham i Tavshed. Under den stumme Smerte, der først havde fortrukket hans Træk, saae man langsomt fremtræde et Udtryk af Hævnjærrighed og dødeligt Had, som bragte deres Blod til at stivne. De hvistede indblydes uden rigtigt at vide, hvad de sagde og uden at høre deres egne Stemmer. — „Saa træk dog i Klokkestrængen!“ sagde den Ene.

— „Lad os hylde ham Noget, han taber jo Bevidstheden,“ sagde den Anden.

Den Tredie skjælvede og vedblev at gjentage: — „Hvorfor have vi sagt det! Hvorfor have vi sagt det!“

Endelig gjenfandt han Brugen af sin Stemme. Med en hæs Røst, der var neppe forstaaelig, og medens kolde Sveddraaber faldt ned paa hans Pande over hans hærdede Ansigt, bad han dem om at opskrive ham Navnet paa Kirken i hans Lommebog. Amalie tog Blyanten og skrev med skjælvende Haand den Adresse, han bad om; hun vilde gjerne have sagt ham et beroligende Ord; men Stemmen hendøde paa hendes Læber. Da hun mødte hans Blik, saae hun i dette Glimtet af et Lyn, der forvandlede ham og gav ham et satanisk Udtryk; hun vendte sig gysende bort. Turlington puttede Lommebogen til sig, aftørrede sit Ansigt med sit

Sømmetørklæde, tænkte efter et Dieblif og begav sig derpaa pludselig henimod Døren. Paa Tærskelen vendte han sig om. — „De skal faa at see, hvorledes dette vil ende,“ sagde han; „Farvel, mine Damer.“

Han forsvandt, som om han havde været bange for, at man løb bagefter ham. Da Søstrene vare blevne alene tilbage, begyndte de at skimte Følgerne af deres Ubefindighed. Selv under almindelige Forhold var Turlington ingenlunde omgjængelig; hvad vilde han da nu foretage sig, naar han var kommen hjem? Natalie havde sagt dem, at Landstedet laa ensomt; der var ingen Naboer, som man kunde kalde paa, Ingen til at forsvare det, Ingen uden den gamle Fader og Tanten. Man maatte advare dem; men hvorledes? Hvem vilde paatage sig dette? Skulde man sige Alt til Lady Winwood? Nei! selv under saa alvorlige Forholde seirede Hadet over Klogskaben; de afventede deres Faders Tilbagekomst for at spørge ham om Raad.

Timerne forløb. Lady Winwood kom hjem alene hendes Mand var gaaet i Overhuset. Ved Middagstid kom der en Billet fra Lord Winwood med Anmodning om ikke at vente paa ham; han vilde være tilstede ved en vigtig Forhandling, som var paabegyndt.

Imidlertid var Turlington gaaet til sit Contor en Time sildigere, end han havde bestemt. Han fandt der Tjeneren fra Muswell-Hill, som ventede paa ham med en Pakke til Miss Lavinia. Denne Mand bekræftede den Mistanke, han havde fattet; paa den Dag, da

Contracten blev affattet, havde han seet Lancelot Vinzie færdes i Lyttstoven, der stødte op til Huset. I mindre end to Timer havde Turlington expederet sine Forretninger. Da han forlod sit Contor, tog han ikke Veien til sin private Bolig, men begav sig bort i Retningen af de østlige Kvarterer ved Themsen. Han havde nu fattet sin Beslutning. Forbrydelsens Skygge gif foran denne Mand, som vandrede gjennem Gaderne. Han gav sig Tid til at gaae hen i Sacristiet ved Kirken Saint=Columb=Major og saae der selv Uder skrifterne i Kirkebogen. Den eneste Ting, som han ikke forstod, var Natalies Hjemvenden til sin Fader; men han var nødt til at tage Kjendsgjerningen, som den forelaa og uden Forklaring. Til samme Tid blev han mere og mere overbeviist om, at Sir Joseph maatte vide Bested om det Hele. Et affhyeligt Smil krusede hans Læber ved Tanken om, at han havde Natalie i sin Magt, hjemme hos sig selv, langt borte fra den Egtesælle, der kunde have beskyttet hende. — „Naar Lancelot Vinzie kommer og fordrer hende tilbage,“ sagde han til sig selv, „ville vi see, hvem af os To der kommer til at see sidst.“

Han saae paa sit Uhr og opdagede nu, at Tiden til Banetogets Afgang var forløben, og at han ikke kunde komme bort før den næste Dag Kl. 6; han havde saaledes hele Natten for sig.

Hvem der da havde fulgt ham, vilde have seet ham gaae ind i en af de skumleste Smaaghyder af et Kvarter,

hvor det ikke var godt at vove sig hen alene. Da han var kommen udenfor en ussel Kippe der, gav han sig tilkjende for Værten, som stod i Døren og nu, uden at yttre et Ord, førte ham op i Stagen ovenover og lod ham træde ind i et Bærelse, der fremviste en smudsig Seng, paa hvilken der laa udstrakt en kæmpemæssig Olding iført en laset Skjorte og et Par snavsede og lappede Fløiels Beenklæder. Ved Siden af Sengen og foran et Bord, hvorpaa der stod en Flaske Genever og flere Glas, sad der to Fruentimmer af et affkrækkende Udseende. Turlington viste dem ud, lukkede Døren og satte sig ligeover for Sengen. Vi ville i det Følgende see, hvad der kom ud af denne Samtale imellem den forhenværende Captain og hans Matros.

VI.

Den næste Dag var Aftenen kjølig uden dog at være ligefrem kold, naar man tog Hensyn til Aarstiden, i den lille Landsby Baxalale i Somerssetshire. Der var ingen Maane paa Himlen, som var overtrukken med Skyer, medens Luften var stille. Beboerne fandt, at det var en saa smuk Juleaften, som man kunde ønske sig det.

Henimod Klokken otte var Landsbyens eneste Gade øde undtagen i dens yderste Udkant, hvor Kroen befandt

fig; de Fleste vare hjemme og saae paa, at man tillavede Julenadveren. Den gamle Kirke, der laa noget fjernet fra Husene, syntes hiin Aften at ligge endnu mere ensomt under de saa Stjerner, der banede sig en Vej igjennem Sphærene.

(Fortsettes.)

Bekjendtgjørelse.

Foreslaaede nye Medlemmer:

Urtekræmmer H. P. Beenfeldt.

Bærtshusholder N. P. Christensen.

Selskabets Bogholderkontor, Vestergade Nr. 23, Stuen.

aabent hver Søndag fra Kl. 8^{1/2}—10^{1/2} Form.

Selskabets Kassererkontor, Nørregade Nr. 45, 2den Sal tilhøre

aabent hver Søndag fra Kl. 9—11 Form.

Administrationen.

Borger-Bennen.

Tre og halvfemsbindstøvende Aargang.

N°. 44.

Lørdagen den 29de Oktober 1881.

Udgivet af Understøttelses Selskabet.

Galbergs Bogtrykkeri St. Helliggeiststræde 5 Kjøbenhavn.

Stjaalne Rys.

Julefortælling af Wilkie Collins.

VI.

(Fortfat.)

Intet Lys var at see gennem de vel tillukkede Vinduesflodder i Præstegaarden, som stødte op til Kirkens Klokketaarn. Kun et eneste Vindue glimrede i Dunkelheden; dette befandt sig i et ensomt Huus, der var adskilt ved Landsbykirkegaarden fra Præstegaarden.

I dette Vindue stod der en Mand, hvis Dine skuede ud i Mørket. Denne Mand var Richard Turlington.

Paa engang glimrede der et flygtigt Lys, ligesom fra en Svovlstik, bagved en af Gravene. Turlington gik strax ud af det Bærelse, hvori han havde staaet paa Vagt, skred igjennem Haven bagved Huset og tværs over et lille Stræde som adskilte dette fra Kirkegaarden, hvor han gik ind ad en lille Laage i Ringmuren. En Mand af en kjæmpemæssig Høide traadte frem fra et af Træerne, hvor han havde holdt sig skjult, og nærmede sig Turlington. — „Har Du taget et Bærelse i Kroen?“ spurgte Turlington ham.

— „Ja, Herre.“

— „Har Du fundet Dvnen bag min Havemur tom?“

— „Ganske tom.“

— „Hør saa, vi have ingen Tid at spille. Du skal skjule Dig her bag ved dette Monument. Paa Slaget ni kommer jeg med den Mand, Du veed nok; han vil besøge Præsten der henne i Præstegaarden. Jeg standser da her paa dette Sted og siger: — 'Nu kan De nok finde Bei alene', — saa vender jeg den samme Bei tilbage. Naar jeg er langt nok borte, giver jeg et Stød i en Pibe; Du giver Dig til at følge Manden og gjør det af med ham, førend han har forladt Kirkegaarden. Har Du Din Knippel?“

Thomas Wildfang hævede den frygtelige Stof,

som han holdt i Haanden. Turlington greb ham i Armen.

— „Hvad er det for Noget, Du ryster jo?“ sagde han i en ærgerlig Tone; „jeg har hørt, at Du har allerede havt flere Anfald af Delirium, Din Drukkenbold. Der;“ han rakte ham en Flaske Brændevin, som den Anden tømte i et Drag.

— „Nu gaaer det bedre, Herre,“ sagde den herkuliste Skikkelse. — Turlington forsikkrede sig om, at hans Arm virkelig nu var bleven mere rolig. Wildfang svingede sin Knippel og lod den falde tungt ned paa en Jordhøi, der var hærdet af Frosten. — „Naar, hvad siger De om det, Herre?“

Turlington gav ham sine sidste Instructioner.

— „Naar han har faaet sin Bekomst, saa glem ikke at tage hans Uhr og de Ting, han har paa sig af Værdi. Du maa forvise Dig om, at han er rigtig død, derpaa gaaer Du til Dvnen; Du vil der finde andre Klæder, som Du tager paa Dig, og en Tønne læftet Kalk, hvori Du kaster de Klæder, Du har taget af Dig. Følg saa Stien, der fører til Landeveien, drei til Benstre, og saa har Du kun tre Mil for at komme til Byen Harminster. Der ligger Du i Nat og tager imorgen med Toget til London. Imorgen indfinder Du Dig paa Contoret i Austin-Friars, beder om at faae Fuldmægtigen i Tale og siger til ham, at Du kommer for at hæve Dine Penge; Du under-

skriver Kvitteringen og faaer Dine hundrede Pund udbetalt. Har Du forstaaet mig?"

Wildfang gav et bejaende Nix og forsvandt bagved Gravene. Turlington gik atter tilbage til sit Hus. Han var allerede kommen ind i sin Stue, da han hørte Skridt i det lille Stræde, tværs over hvilket han nylig var gaaet, fra den Kant, hvor det gik langs med Huset. Han nærmede sig og saa i det Skin, som det oplyste Vindue kastede paa Jorden, en Mand, der gik meget hurtigt; et langt, sort Skjæg og en Hat med en Skygge, der var slaaet ned over Dinene, skjulte næsten ganske hans Ansigt. Da Turlington udsurgte Tjenestefolkene, erfarede han, at det var en Ingenieur, som man i nogle Dage havde truffet der i Omegnen, og som erklærede, at han var beskæftiget med Landmaalingarbejder. Denne Forklaring tilfredsstillede kun halvt hans mistænksomme og urolige Aand. „Man maaler ikke op om Natten; hvad vilde denne Mand, som han havde seet snuse omkring ved hans Huus?"

Denne Mand kom for at søge, — hvad han fandt noget længere borte i et Hul i Ringmuren, — et Brev fra en ung Pige. Han læste det ved Skinnets af en Blændlygte, som han trak op af Lommen: Man ønskede ham til Lykke i Anledning af det Held, han havde haft med sin Forklædning, og man underrettede ham om, at man den næste Dag før Daggrøn vilde holde sig parat ved Vinduet i Sovestuen for at flygte

bort med ham. Brevet var undertegnet Natalie og begyndte saaledes: Min inderlig elskede Vincie.

Turlington havde luffet Skodderne i sit Bærelse og saae paa sit Uhr; Klokken var tre Kvarteer til ni. Han tog sin Jagtsløite og gik henimod Dagligstuen. Det Syn, han havde for sig, da han aabnede Døren, var et Udtryk for et Familielivs hjærligste Fortrolighed. En god Ald knittede i Kaminen; solide Skodder bag de tykke røde Gardiner tillukkede hermetisk de to Glasdøre, der førte ud til Haven. To Lanper udbredte en mild Klarhed. I en stor Armlænestol slumrede Sir Joseph; Miss Lavinia sad i en anden og strikkede; Natalie sad i en Bergère, som var anbragt noget i Fra-stand foran et rundt Bord. Hun støttede Hovedet paa sin Haand, og en aaben Bog, som hun ikke læste i, laa paa hendes Knæ. Paa hendes blege og medtagne Ansigt var der fjendelige Spor af de skjulte Kvaler, som nu i flere Maaneder havde martret hende. Da Turlington traadte ind, slog han Døren larmende i efter sig. Natalie foer i Veiret; Miss Lavinia betragtede ham med en bebreidende Mine; men hans Hensigt var opnaaet, han havde vækket den gamle Herre.

— „Hvis De vil besøge Præsten, Granbrooke, troer jeg nok, det er paa Tiden at gaae derhen.“

Sir Joseph gned sine Dine og saae paa Tasseluhret over Kaminen.

— „Savist, Richard,“ sagde han i en søvndruffen

Tone, „jeg troer ogsaa, at det er paa Tiden; hvor er min Hat henne?“

Hans Søster og Datter søgte at afholde ham fra at gaae: „Han behøvede jo kun at sende en Undskyldning; det var saa koldt, han kunde forkjole sig.“ Sir Joseph betænkte sig; men han havde nu faaet den Bane hver Aften at spille et Parti Triptraf med Præsten, han havde slaaet ham den foregaaende Aften hos Turlington, og han havde lovet at give ham Opreisning den følgende Dag i Præstegaarden. Da Turlington saae, at Sir Joseph nølede med at tage en Bestemmelse, lod han, som om han troede, at den gamle Herre ikke turde gaae alene i Mørke over Kirkegaarden. — „Jeg skal ledsage Dem,“ sagde han „naar De gaaer derhen, og Præstens Pige kan jo følge Dem hjem.“

Dette var Sir Joseph for stibt, og han stod op af sin Lænestol. — „Jeg er virkelig intet Barn eller gaaer i Barndom allerede,“ svarede han ærgerlig; „jeg skal nok finde Vej alene.“ — Han kysede sin Datter paa Panden. — „Vær ikke bange, Natalie, jeg skal nok være her igjen til Toddysen. Bliv De kun, Richard, jeg trænger ikke til Deres Ledfagelse.“ — Han kysede paa Fingeren til Miss Ravinia og gik ud i Forstuen for at tage sin Hat; Turlington fulgte ham, idet han gjorde Undskyldninger for sin forrige Bemærkning og bad om at maatte ledsage ham idetmindste et Stykke paa Vej. De gik ud sammen.

— „Har Du lagt Mærke til Turlingtons Ansigt,

siden han er kommen hjem?" sagde Miss Lavinia, da hun var bleven alene med sin Niece. — „Han maa have faaet daarlige Efterretninger i London; for hans Humeur er jo ganske skrækkeligt.“

— „Jeg har slet ikke lagt Mærke til det, Tante.“

En Tavshed paafulgte. Miss Lavinia tog atter fat paa sit Arbejde, Natalie bladede i sin Bog uden at see i den, fordybet i sine Tanker. Pludseligt hørtes der et Stød i en Pibe i Retningen af Kirkegaarden. Natalie skjælvede og udstødte et svagt Skrig. — „Mit kjære Barn, hvor Du dog er blevet nerveus!“ sagde Tanten. „Hvor kan Du dog blive saa forskrækket over det?“

— „Jeg er ikke rigtig rass, Tante. Alting er saa stille her om Aftenen; den mindste Støi gjør mig bange.“

De to Kvinder tav atter stille. Efter nogle Minutters Forløb luffedes Døren op med Hestighed, og de saae Turlington træde ind. Han gik lige hen til en Lænestol, kastede sig i den og tog en Avis uden at see paa Noget eller sige et Ord.

— „Er Joseph i Præstegaarden?“ spurgte Miss Lavinia?

— „Ja.“ — Han gav dette Svar i en kort og gnaven Tone uden at løfte Blikkene. Miss Lavinia fornøede sit Angreb.

— „Har De hørt den Piben lige nyelig, medens

De var ude? Natalie er blevet ganske forstrækket derover.“

Han vendte Hovedet bort. — „Det har uden tvivl været min Hyrde, der har pebet efter sin Hund,“ sagde han efter et Diebligs Betænkning. Derpaa begyndte han at læse igjen.

(Fortsættes.)

Bekjendtgjørelse.

Foreslaaede nye Medlemmer:

Stoffaturarbejder Carl F. Chr. Rasmussen.

**Selskabets Bogholderkontor,
Vestergade Nr. 23, Stuen.**

aabent hver Søndag fra Kl. 8¹/₂—10¹/₂ Form.

**Selskabets Kassererkontor,
Nørregade Nr. 45, 2den Sal tilhøre**
aabent hver Søndag fra Kl. 9—11 Form.

A d m i n i s t r a t i o n e n .

Borger-Bennen.

Tre og halvfemstindstyvende Aargang.

N° 45.

Lørdagen den 5te November 1881.

Udgivet af Understøttelses Selskabet.

Galbergs Bogtrykkeri St. Helliggeiststræde 5 Kjøbenhavn.

Stjaalne Kys.

Bulefortælling af Wilkie Collins.

VI.

(Fortsat.)

Miss Lavinia gjorde Tegn til sin Niece for at betyde hende, at hendes Forlovede var i meget daarligt Humour. Natalie tilkastede ham et Blik fuldt af Uvillie og lænede sit Hoved op til sin Tantes Skulder. — „Er Du søvrig, min Slut?“ spurgte den gamle Dame med dæmpet Stemme. — „Jeg har det ikke

godt, Tante," svarede Natalie i samme Tone, „jeg veed ikke, hvorfor; jeg vilde give Alt i Verden for at være i London, høre Støien af Bognene paa Gaden og de Forbigaaendes Stemmer."

Turlington kastede paa engang Avisen fra sig: „Hvad er det for en Hviſken der?" raabte han i en brutal Tone: „hvad har De at hviſke om sammen?"

— „Vi har ikke villet forstyrre Dem i Deres Læsning, Richard," sagde den gamle Dame høilig krænket, „det er det Hele. Er der hændet Dem noget Ubehageligt?"

— „Hvorfor Djævelen troer De det?"

Miss Lavinia fandt det under sin Værdighed at svare; Natalie klyngede sig op til sin Tante. Kloffen slog langsomt 9 paa Stueuhret. Turlington stod rask op af sin Lænestol og nærmede sig rask til de to Kvinder. — „Lad os være gode Venner," sagde han med en hoi Latter; „det er ikke saaledes, at man bør tilbringe Juleaften. Kom nu, lad os passiare en Smule. Min lille Natalie . . ." Han omsluttede hende med sin Arm og gjorde en Anstrengelse for at trække hende op af hendes Sæde. Hun blev bleg og satte sig til Modværge under hans Omfavnelse. — „Jeg er daarlig . . . lad mig være . . . jeg er syg!" — Han var død for hendes Bønner. — „Hvordan!" sagde han, „jeg er saa godt som Deres Mand, og jeg skulde ikke engang have et Kys? Det vil vi see!" — Han blev ved at holde hende i sine Arme og søgte at dreie

hendes Hoved henimod sig for at kysse hende. Hun stred imod med al den Kraft, som en Kvinde kan vise, hvor hun føler sig fornærmet. Miss Lavinia, der var oprørt og skjælvende, søgte at træde imellem, da en Lyd udefra bragte denne uværdige Kamp til at høre op; det var Skridt paa Sandet i Havealleen, og derpaa sloges der en Flintesten imod en Kude. De forbleve alle Tre et Dieblig ubevægelige uden at vide, hvad de skulde tænke derom. Derefter hørte man ligesom Lyden af et tungt Fald, saa en Sukken, og Alt blev igjen thyst og stille. De to Kvinders forvildede Blikke fæstede sig paa deres Bært; han syntes endnu mere forvirret og forstræffet end de.

— „Richard,“ sagde Miss Lavinia, idet hun pegede mod Vinduet, „der gaaer Noget for sig der som ikke er rigtigt; vil De ikke see, hvad det er?“

Han forblev ligesom forstenet paa det samme Sted, bleg og med Dinene fæstede paa Vinduet med et Udtryk af Rædsel. Bludseligt lød der et Skrig i Mattens Stilhed, et Skrig, der var en Rallen. Med et eneste Spring ilede Natalie til Vinduet; hun kjendte denne Stemme. Hun rev Gardinet bort og kaldte sin Tante til Hjælp med Ord og Haandbevægelser; de løftede begge To den tunge Krog og aabnede først Skodderne, derefter Glasdøren. En Strøm af Lys flød ud i Haven; Natalie saae en Mand paa Jorden badet i sit Blod. Det var hendes Fader! Paa den venstre Side af hans skaldede Hoved saae man et fryg-

teligt Saar ovenover Øret. Han aabnede Øinene og syntes at gjenkjende hende, derefter besvimede han paany i hendes Arme. Hans Hænder og Klæder vare plettede med Smuds; det var øiensynligt, at han havde slæbt sig hen til Huset og var imidlertid snublet og faldet mere end engang. Hans Søster astørrede Blodet, der piblede ned af hans Ansigt; hans Datter vred sine Hænder; hun anklagede sig selv, fordi hun havde bedraget denne Fader, der var saa god og saa overbærende; hun anraabte ham hullkende om hans Tilgivelse.

Tjenestefolkene, der havde hørt hans Skrig, styrte ind i Salen; deres Ankomst traf deres Herre ud af den Bedøvelse, som havde grebet ham. Han gik ud i Haven og løftede Sir Joseph op med en af sine Karles Bistand for at bære ham ind i Huset. Man lagde ham paa en Sopha, Natalie knælede foran ham og holdt hans Hoved, medens Miss Lavinia søgte at standse Blodet med noget Linned, der var dnyppet i koldt Vand, og som Tjenestepigerne bragte. Karlen blev sendt hen efter Lægen, der boede i den anden Ende af Landsbyen. Turlington stod ubevægelig ved Siden af den Saarede; Natalie forbausedes over den besynderlige Bedholdenhed, hvormed hans Dine fæstede sig paa det gabende Saar. Det var ham, som først spurgte den indtrædende Læge: — „Er han dødelig saaret, eller kan han leve?“ — Lægen undersøgte Saaret; hans Ansigt opklaredes. — „De skal ikke

være urolig," sagde han, „det er ikke noget slemt Saar. Havde det været en Smule længere nede eller lidt mere foran paa Hovedet, kunde Slaget have haft alvorlige Følger; men nu troer jeg at kunne svare for Alt. Naar han bliver omhyggeligt pleiet, vil han være paa Benene igjen om to eller tre Dage.“

Bed denne gode Efterretning faldt Natalie og hendes Tante paa Knæ med et lettet Suk, og deres Dine fyldtes af Glædestaarer. Lægen gav sig til at forbinde Saaret. Han var meget forbavsset over den Uegnyldighed, som lagdes for Dagen af Husets Herre, der nu stod henne ved Vinduet og med en adspredt Mine stirrede henimod Kirkegaarden; kun de to Damer svarede paa Lægens Spørgsmaal. Man opdagede, at Sir Joseph havde mistet sit Uhr og sin Pengepung. Da det var nødvendigt at bære ham op paa første Sal, var det Karlen, der hjalp Doctoren dermed; hans Herre var gaaet udenfor med bart Hoved og var forsvundet i Haven.

Sir Joseph kom til sig selv igjen, da man bar ham op af de steile Trapper; trods den Forsigtighed, man anvendte for at undgaae Stød, aftenang Smerten ham dog nu og da en Stønnen. I dette Hus, hvis Architectur var saa forunderlig fantastisk, befandt Corridoren til Soveværelserne sig ikke i den samme Plan; da man havde naaet Døren til det første af disse Værelser, spurgte Doctoren, om det var her, at den gamle Herre skulde ligge. Det var Natalies Værelse;

men for at undgaae den Nødvendighed at stige ned af endun flere Trin og dreie om et Hjørne besluttede man, at Sir Joseph skulde lægges paa sin Datters Seng. Doctoren var næppe gaaet bort efter paany at have givet de to Kvinder det bedste Haab, førend man hørte Turlingtons tunge Skridt, da han atter traadte ind i Huset.

Han havde været heime ved den ensomt liggende Dvn; de Klæder, som han havde lagt der til sin Medskyldige, vare urørte, det var klart, at Wildfang ikke havde været der. Hvad skulde han nu tænke om Alt dette? der var ikke noget Andet for ham at gjøre end at gaae hjem for at see, om Ingen havde fattet Mistanke til ham. Han gik op ad Trappen til Corridoren, og, idet han standsede ved Sovestammerets aabne Dør, spurgte han i en grov Tone: — „Hvad skal det bethde?“

Førend man kunde svare ham, kom Karlen og meldte, at Doctoren havde været der igjen og sagt, at han vilde besørge Meldingen til Sognefogden. Turlington skjælvede og skiftede Farve. — „Det er en Sag, der vedkommer mig,“ raabte han og løb ned ad Trappen, idet han tog fire Trin ad Gangen, „jeg vil gaae med ham.“ — Man hørte ham aabne den store Dør paa Klem og derpaa lukke den igjen, som om han havde glemt Noget. Han kaldte paa Tjeneren og sagde til denne, at det var bedst, han gik. Da Bladsen der i Huset var indskrænket, laa Tjeneren i et Kam-

mer ovenover Stalden, kun Tjenestepigerne vare indlogerede i Husets Stueetage. Da Natalie lænede sig ud over Trapperørbærket, saae hun, at Turlington lukkede Døren og puttede Røglerne i sin Lomme, hvorpaa han gik ud og aflaaede ligeledes den store Indgangsdør med to Omdreininger. Beboerne vare altsaa under Laas og Lukke indtil hans Tilbagekomst. Hvad skulde Alt dette sige?

Det skulde sige, at Turlingtons Hevn var endnu ikke fuldbyrdet. Sir Josephs Liv skilte ham fremdeles fra de Penge, han tragtede efter, og denne Nats Rædsler vare ikke tilende.

De to Kvinder saae med Ungstelse paa hinanden henover den Seng, paa hvilken Natalies Fader nu var inslumret. Det var ikke fra ham, at de kunde faae noget Lys i denne Sag; det var kun indbyrdes, at de med nagende Betsymring kunde spørge hinanden, hvad Richards besynderlige Opførsel havde at bethyde; et hemmeligt Instinct underrettede dem om, at de maatte være belavede paa en eller anden skræffelig Opdagelse. Tanten var den mindst Urolige af de To; hendes Hjærte var ikke, som Natalies, trykket af Bevistheden om en begaaet Feil. — „Han er frelst, vor stakkels Kjære,“ sagde Miss Ravinia blidt; „Gud har været god imod os; vi staae i hans Haand; dette maa være os nok.“

I samme Dieblik ringede man voldsomt paa Indgangsdøren. Tjenestepigerne ilede ganske forvildede ind i Sovværelserne; opmuntrede af Natalie toge de

Mod til sig og aabnede et Vindue, der vendte ud mod Altanen. En Mand stod dernede; men Mørket tillod ikke at skjælne hans Træk; han talte til dem, det var Buddet fra Telegraphstationen. En af Pigerne gik ned i Forsalen og kom tilbage med en Depesche, som hun havde fundet under Døren.

(Fortætttes.)

Bekjendtgjørelse.

**Selskabets Bogholderkontor,
Vestergade Nr. 23, Stuen.**

aabent hver Søndag fra Kl. 8^{1/2}—10^{1/2} Form.

**Selskabets Kassererkontor,
Nørregade Nr. 45, 2den Sal tilhøre**
aabent hver Søndag fra Kl. 9—11 Form.

A d m i n i s t r a t i o n e n .

Borger-Bennen.

Tre og halvfemstindstyvende Aargang.

N°. 46.

Lørdagen den 12te November 1881.

Udgivet af Understøttelses Selskabet.

Galbergs Bogtrykkeri St. Helliggeiststræde 5 Kjøbenhavn.

Stjaalne Rys.

Julefortælling af Wilkie Collins.

VI.

(Fortfat.)

Telegraphbuddet havde holdt Juleaften paa Veien; han havde drukket et Sted og var derved blevet forsinket, saa at Depeschen kom flere Timer efter, at den burde komme; den var adresseret til Natalie. Hun aabnede den, lod den falde og blev staaende maalløs med Dinene stive af Skræk. Miss Lavinia tog Depe-

ſken op, den var fra Lady Winwood og var affattet ſaaledes:

„Lady Winwood, Hertfort=Street=London, til Natalia Granbrooke, Kirketorvet Baedale, Somerſetſhire. — Frygtelige Nyheder. N. T. kjender Dit Egteſkab med Lance; jeg veed det forſt idag (24.) Flygt uden at ſpilde et Dieblif. Jeg har ikke kunnet underrette Lance, jeg har ikke hans Adreſſe. Jeg haaber, at dette vil naae Dig før N. T.s Tilbagekomſt. Svar, derſom I ere i Sikkerhed. Gaaer jeg intet Svar ſnart, reiſer jeg ſelv.“

Miss Lavinia ſaae paa ſin Niece. — „Er det ſandt?“ ſagde hun, idet hun pegede paa Sir Joſeph's blege og ſammentrukne Anſigt, der laae dybt nede i Sengens Puder. Natalia ſkjulte ſit Anſigt i ſine Hænder; hun vaklede og vilde være faldet, derſom hendes Tante ikke havde opfanget hende i ſine Arme.

Da hun var kommen til ſig ſelv igjen, aflagde hun et fuldſtændigt Skriftemaal. Fruen Lavinia hørte paa hende i Tavshed og udtalte tilſidſt Ordet „Tilgivelse.“ Den Saarede ſov fremdeles; Minutterne henderandt under Mattens dybe Tavshed. Det var næſten en Lettelse for dem, da de for anden Gang hørte Lyden af en Flinteſteen, der blev ſlaaet imod en Rude. — „Miss Lavinia!“ raabte en dæmpet Stemme nedenfor, det var Tjenerens; de aabnede Vinduet. Han bad om at maatte tale med dem i Hemmelighed, men pidſte ikke, hvorledes han ſkulde komme ind til dem.

Endelig fik han Die paa en Stige, der stod i Gaarden; den satte han op imod Altanen, og efter et Dieblits Forløb var han hos de to Kvinder. — „Jeg er ikke rolig,“ sagde han til dem; „jeg vil gaae hen og see, hvad der gaaer for sig i Landsbhyen. Det er sandelig haardt for Damer som Dem at være indespærrede... bare jeg kunde hde Dem nogen Tjeneste...“

Natalie tog Depeschen. — „Vi maae lade Lance faae den,“ hviskede hun til sin Tante. „Dersom jeg ikke kan advare ham, vil han være her før Dag.“

Miss Lavinia bleguede. — „Hvis han traf sammen med Richard! Send ham hurtigt Bæsked om, hvad der er hændet, førend det er for silde.“

Natalie skrev i Hast nogle Linier, der adresseredes til Lance under hans laante Navn, og hun lagde Lady Winwoods Depesche indeni. Tjeneren gik med Brevet, og de to Damer bleve alene. Et hemmeligt Haab, som de ikke vovede at tilstaae sig selv, holdt dem opreiste, nemlig Haabet om, at Lance vilde komme til dem og trodse den Fare, som de frygtede for paa hans Vegne. Efter nogle Minutters Forløb aabnede Sir Joseph Dinene og spurgte med svag Stemme, hvad de bestilte der i hans Sovestammer; hans Datter svarede ham, at han var ikke raff, og at de vaagede hos ham. Han førte Haanden til sit Hoved: — „J har Ret,“ mumlede han, „jeg befinder mig ikke vel,“ — og han slumrede ind paany. Udmattede af saa mange Sindsbevægelser afventede de to stakkels Kvinder Begivenhe-

dernes Gang i en resigneret, tavst Sløvhedstilstand. De havde sat Slaaen for Døren og lukket Skodderne. De havde bedet i Forening og kysset grædende den Syges blege Paaude, medens han sov skjult i Sengeklæderne, derpaa havde de sagt til hinanden: „Vi ville leve med ham eller omkomme i Forening, Guds Villie stee!“ Miss Lavinia sad paa Kanten af Sengeu, Natalie paa en Skammel ved hendes Fødder med Hovedet støttet paa sin Tantes Knæ.

Tiden forløb. Uhret ude i Forsalen havde nylig slaaet, — 10 eller 11, de havde ikke talt det, — da de hørte deres Sendebuds Signal. Han kom tilbage med en Billet fra Lance. Denne Sidste meldte dem, at han vilde komme strax efter Overbringeren, saasnart han havde været hos Præsten, der her repræsenterede Overigheden, for at give Erklæring om sit Ægteskab; Turlington stod ganske vist bagved det nylig begaaede Attentat, og Natalie trængte til sin Ægtefælles Beskyttelse.

Dette Brev, der uden Omsvøb bekyldte Turlington for et Forsøg paa Snigmord, lod dem paa engang begribe en Mængde Omstændigheder, der havde forhavset dem, uden at de havde kunnet forklare sig dem. Tjeneren fortalte nu paa sin Side, hvad han havde erfaret i Landsbhyen. En Fremmed, en Olding af en kæmpemæssig Høide, var bleven funden paa Veien nærved Kirken under et Anfald af Delirium; det var Lance selv, der var snublet over denne Mand, da han

gik hjem i Mørket. Man havde baaret ham hen i Kroen, hvor han blev gjenkjendt som en Rejsende, der var kommen den samme Morgen; Constablen, der blev kaldet hen til Stedet, havde fundet i hans Lomme en velforsynet Pung og et Gulduhr, med Hensyn til hvis Oprindelse man ikke kunde nære nogen Tvivl. Under sin usammenhængende Phantaseren havde han bestandigt nævnet en „Captain Howard.“ Man havde troet at forstaae midt under hans vilde Tale, at Deliriums=Paroxysmen havde grebet ham i selve det Dieblif, da han lagde Haanden paa Sir Josephs Hjerte for at overbevise sig, om det slog endnu; han troede, at han befandt sig paa Havet med en Matros, der stod i Begreb med at drukne. Saa snart Turlington var traadt ind i Bærelset, havde han hørt op at tale. Lægen, som endnu var der med Turlington, sagde, at denne Mand havde ikke mere end ti Minutter at leve i.

Da Tjeneren havde endt sin Fortælling, aabnede han Vinduet for at trække sig tilbage, fordi han ikke vilde overraskes af Turlington, der kunde ventes hvert Dieblif; i samme Nu hørte man Lances Stemme, der kaldte paa dem nedefra. Tjeneren forsvandt, og Natalie befandt sig i sin Egtefælles Arme, førend hun endnu kunde have draget Aande en eneste Gang. I et Secund, et eneste, lod hun sit Hoved falde ned paa Lances Skulder; men derpaa førtes hun tilbage til en Fornemmelse af Virkeligheden og sagde: —

„Hvorfor kommer Du her? dersom han finder Dig i sit Hjem, vil han dræbe Dig. Hvor er han nu?“

Lance vidste det ikke. — „Lad ham være, hvor han vil,“ svarede han, „vi maae takke Gud for, at jeg har været istand til at komme for ham.“

Natalie og Miss Ravinia betragtede hinanden med Skræk. Sir Joseph var bleven vækket ved Lyden af Samtalen; han gjenkjendte Lance. — „Min kjære Dreng,“ sagde han svagt, „det glæder mig at see Dig. Hvordan har Du baaret Dig ad med at komme her?“ Lance gav den første rimelige Grund, der faldt ham ind; den Syge tog den for gode Varer og vendte sig om, idet han sagde: „Vi ville passiare derom imorgen.“

— Natalie besvor paany Lancelot at gaae sin Vej, medens der var Tid endnu dertil, og hendes Tante yttrede sig energisk i samme Retning; men han vilde ikke høre Tale derom. Han luffede Skodderne, der vare beslaaede med Jern, og satte Krogen paa igjen trods deres Klager. Natalie vred sine Hænder i Fortvivlelse. — „Har Du seet Præsten? Sig os idetmindste, om Du er her efter hans Raad? Vil han komme til vor Hjælp?“

Lance betænkte sig; Sandheden var, at han befandt sig der tværtimod Præstens forstandige Raad. Han gav et undvigende Svar. — „Selv om Præsten ikke kommer, saa vil Doctoren i ethvert Tilfælde komme. Jeg har sagt ham, at Sir Joseph trængte til hans

Bistand. Fat Mod, Natalie! Han vil være her paa samme Tid som Turlington."

I samme Øielik som dette Navn undslap hans Læber, hørte man selve Turlingtons Stemme bagved det lukkede Skod, uden at nogen Lyd havde bebudet hans Nærmelse. — „De har gjort Indbrud hos mig," sagde han i en rasende Tone, „og De skal ikke komme ud igjen ad den samme Dei."

Miss Lavinia faldt paa Knæ; Natalie flygtede hen til sin Fader, hvis Dine vare vidt opspilede, medens han udstødte en klagende Sukken. Man hørte først Turlington gaae ned ad Stigen, som han strax tog bort. Hans Medskyldige var død, han var for Fremtiden rolig fra den Kant; paa Hjemveien havde han seet Lancelot nærme sig hans Huus og havde med djævelsk Blæde ladet ham gaae op af Stigen; thi han vidste, at han fra nu af var i hans Magt. Et Minut senere stod han udenfor Døren til Sovestuen og søgte at bryde Laasen op. — „Luk op," sagde han, „overgiv Eder; jeg har min Revolver hos mig, og jeg har Ret til at skyde paa en Mand, der trænger ind hos mig om Natten. Dersom I ikke lukke op, førend jeg har talt tre, falder Eders Blod tilbage paa Eders eget Hoved. En!"

Lance, der var ubevæbnet, gik henimod Døren i den Hensigt at aabne den; Natalie omsluttede ham med sine Arme for at holde ham tilbage med Magt. — „To!" — Lance søgte fremdeles at rive sig løs;

hans Dine faldt paa Sengen, der stod ligeoverfor Døren i den Retning, Skuddet maatte gaae. Sir Josephs Liv (Turlington vidste, hvad han gjorde) var i dette Dieblif langt mere i Fare end Lances. Tilfjeldt lyffedes det ham at rive sig løs af sin Hustrus Omfavnelſe; med et Spring var han henne ved Sengen og løftede den gamle Herre i Beiret for at give ham en anden Plads. — „Tre!“ — Knaldet fulgte umiddelbart efter; en Kugle trængte igjennem Træpladen, ſtreifede Lances venſtre Arm og borede ſig ind i Hovedpuden, hvorpaa Sir Josephs Hoved endnu et Dieblif i Forveien havde hvilet.

(Sluttes.)

Bekjendtgjørelſe.

Selſkabets Bogholderkontor,
Veſtergade Nr. 23, Stuen.

aabent hver Søndag fra Kl. 8^{1/2}—10^{1/2} Form.

Selſkabets Kassererkontor,
Nørregade Nr. 45, 2den Sal tilhøire
 aabent hver Søndag fra Kl. 9—11 Form.

A d m i n i s t r a t i o n e n .

Borger-Bennen.

Tre og halvfemstndstovende Aargang.

N°. 47.

Lørdagen den 19de November 1881.

Udgivet af Understøttelses Selskabet.

Salbergs Bogtrykkeri St. Helliggeiststræde 5 Kjøbenhavn.

Stjaalne Kys.

Uleførtælling af Wilkie Collins.

VI.

(Sluttet.)

Lurlington havde forfeilet sit første Skud, der sigtede efter Faderens Penge; det andet var rettet imod Svigersønnen. Lance, der bestandigt holdt Sir Joseph i sine Arme, havde tilligemed de to Kvinder truffet sig tilbage til det Hjørne af Bærelset, der var tilvenstre for Døren; den anden Kugle gik skjævt ind

igjennem Træet og rammede Bæggen paa deres venstre Side. — „Jeg horer Eder,“ sagde Misbæderen bagved Døren, „jeg skal ramme Eder igjennem Bæggen.“ — Man hørte ham slaae mod Muren for at skjælné det faste Tommer fra Kalken, der udfyldte de smaae Mellemrum. I dette frygtelige Dieblík bevarede Lancelot sin Landsnærvaréelse. Han lagde Sir Joseph ned paa Tæppet og gjorde Tegn til de to Kvinder, at de skulde lægge sig ved Siden af ham uden at fremføre et eneste Ord; deres Liv afgang af, at de ikke gjorde nogensoinhelst Bevægelse, der kunde lede Morderen paa Spor. Denne havde valgt sin Plads; Løbet paa hans Vaaben kradsede Muren, hans Finger satte Trykkeren i Bevægelse, — det tredie Skud klistede. Man hørte ham spørge sig selv med en Ed, hvad der var i Veien med hans Revolver. Der paafulgte en Tavshed, som var dyb nok, til at man kunde skjælné Lyden, der fremkom ved, at Turlington rørte ved Pistolhanen. Undersøgte han Vaabnet? Førend de havde gjort sig selv dette Spørgsmaal, hørtes der paa den anden Side af Døren et frygteligt Knald, der snart fulgtes af et tungt Fald. Lance gjorde Tegn til de Andre, at de endnu ikke skulde røre sig; de ventede nogle Minutter; men der hørtes Intet udenfor.

Paa engang fornam man Stemmer ved Gadedøren, der var bleven staaende aaben; det var Tjenestefolkene og nogle Naboer, iblandt hvem Præsten befandt sig, og som vare blevne vækkede ved Lyden af Knal-

dene. Man steg op ad Trappen, et Forfærdelsesstrig undslap ethvert Bryst. Lance traadte ud af Bærelset og luffede Døren af igjen, førend Natalie kunde følge ham. Turlingtons affjælede Legeme laa udstrakt paa Trappegangen. Medens han havde undersøgt Løbet, var det fjerde Skud gaaet ud af Revolveren, Kuglen var gaaet igjennem Munden paa ham og ud af Baghovedet.

Sex Uger efter disse Begivenheder deeltog Hr. og Fru Lancelot Linzie, efter at være komne tilbage fra deres Bryllupsreise, i et Familietaffel paa Muswell-Hill hos Lord og Lady Winwood. Paa samme Tid meldte Bladene, at Huset Pizzuitti, Turlington et Branca var som Følge af Hr. Turlingtons Død taget i Besiddelse af Brødrene Vulpit.

Ende.

Bekjendtgjørelse.

**Selskabets Bogholderkontor,
Vestergade Nr. 23, Stuen.**

aabent hver Søndag fra Kl. 8^{1/2}—10^{1/2} Form.

**Selskabets Kassererkontor,
Nørregade Nr. 45, 2den Sal tilhøre**
aabent hver Søndag fra Kl. 9—11 Form.

A d m i n i s t r a t i o n e n .

Extract

af

Die Kvartals-Regnskab 1881.

for

det forenede Understøttelsesselskab.

Indtægt.

	Kr.
1. Kassebeholdning fra forrige Kvartal	4,75
2. Halvaarligt Kontingent:	
Restance fra forrige Kvartal	400 Kr. 66 Dre.
Hs. Maj. Kongens Bidrag	40 — " —
	440 Kr. 66 Dre.
deraf er indkommet	162 — " —
Restance ultm. dette Kvartal	278 Kr. 66 Dre.
3. Ugentlige Indtægter for Bladet „Borgervennens“ 93de Aargang Nr. 27—39 inkl.	1,43
4. Renter for 1/2 Aar: af Activer:	
£ 9100 dansk-engliske Obligationer a 4% p. a. i 164 Dage	2,98
5. Afdrag paa Laan:	
Restance fra forrige Kvartal	796 Kr. „ Dre.
anviist for dette Kvartal.	4,188 — " —
	4,984 Kr. „ Dre.
deraf er indkommet	4,258 — " —
Restance ultm. dette Kvartal	726 Kr. „ Dre.
6. So lgt £ 9100 dansk-engliske 4% Obligationer for. . .	16411
	17770

Kjøbenhavn, den 30te September 1881.

Overensstemmende
G. N. Laurrup. **N**

Udgift.

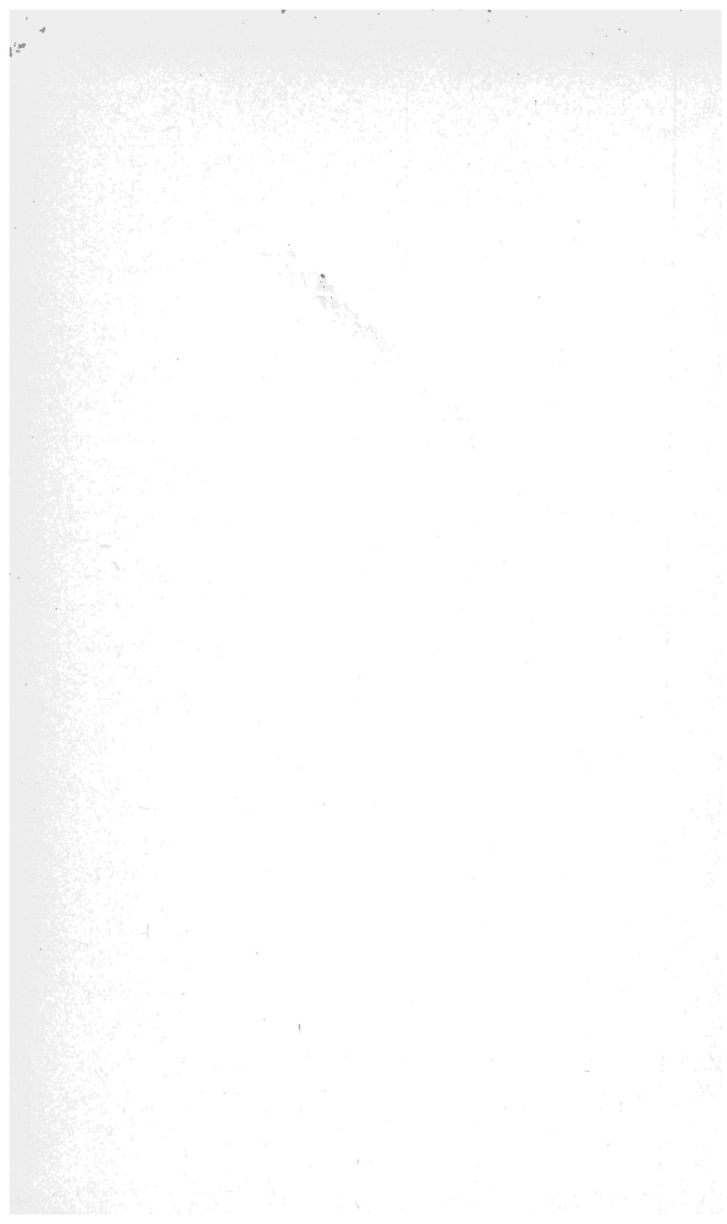
	Kr.	Ø.
afgifter:		
afgifter for dette Kvartal	2,345 Kr. 50 Øre.	
betalte i Kvartalet	2,345 Kr. 50 Øre.	2,345 50
fordrede uldm. dette Kvartal	" Kr. " Øre.	
indtægter	1,485	"
dre Administrationsomkostninger	286	92
tidningsbladets Trykning	377	"
afgifterne af Udlaan:		
fordrede fra forrige Kvartal	200 Kr. " Øre.	
afgifter for dette Kvartal	" — " —	
betalte i Kvartalet	200 Kr. " Øre.	
fordrede uldm. dette Kvartal	200 — " —	
afgifterne af Laanet i Nationalbanken:		
Rest fra forrige Kvartal	5,000 Kr. " Øre.	
betalte i Kvartalet	5,000 — " —	5,000 "
Rest uldm. dette Kvartal	" — " —	
afgifterne af Laanet i Nationalbanken, b af indkjøbte Obligationer	23 Kr. 39 Øre.	
161,000 i 64 Dage 4½%	1288 Kr. 08 Øre.	1,311 47
indkjøbt Kr. 81,000 Best og Sønderjydske Creditforeningsobl. 2% 3die Serie		163696 03
Kr. 80,000 Ny jydsk Rjbstads Creditforeningsobl. 4½%)		
afgifterne af Kassebeholdning uldm. 2det Kvartal 1881.	3,204	07
	177705	99

C. Borgen,
Kassere.

afgiften.

afgiften. **O. F. Olsen**

Kierrumgaard
Bogholder.

Borger-Tidningen.

Tre og halvfemstindstyvende Aargang.

N°. 48.

Lørdagen den 26de November 1881.

Udgivet af Understøttelses Selskabet.

Galbergs Bogtrykkeri St. Helliggeiststræde 5 Kjøbenhavn.

Carmela

eller

Kjærlighed i Sevilla.

Quien no ha visto Sevilla, no ha visto maravilla.

Hvo ikke har seet Sevilla, har ikke seet noget Vidunder, thi Sevilla er den vidunderlige Stad, der hovmodigt hencævnes Byernes Perle, saaledes som den nævnes i et Ordsprog, bekjendt overalt i Spanien, hvor Ordsprogene ere i Alles Munde og saa fulde af Forfængelighed, men den folkelige Talemaade stemmer her overeens med Sandhed, thi Sevilla er et Vidunder, en

By, man ikke mere finder Mogen til, et Værk af uforlignelige Bygmestre, hvis Vægt er uddødt, uden at efterlade sig Arvinger. Den Fremmede, som gjennemvander dens Gader, gribes ved hvert Skridt af Beundring, og træder han ind i dens Huse, fatter han, at denne særegne Stad ogsaa maa have særegne Sæder og Skikke, som harmonere med Vinduernes hvælvede Spidsbuer og med Balkonerne, der beskyttes af tillaaede Kaloufier, og med disse luftige Terrasser, hvor Andalusierinden tilbringer en Deel af Nætterne med at lytte til Serenader, og med, som det hedder i Romanen, at skuffe Formyndernes og Alkaders Paapasenhed.

Almansors Slægt er flygtet bort for Castilianerens Sværd, og Boabdils Vægt er udvandret for at drage hen at sprede sig ad i Afrikas Sand, men de unge Piger med de sorte Dine og de ibenholtssorte, bølgende Lokker ere derfor ikke dragne bort, dem har Sevilla endnu beholdt, og endnu den Dag idag bejæler Maurernes ridderlige Land en Folkemængde, der hellere beskæftiger sig med Kjærlighed, end med Politik, og tillægger en Blomsterbouquet, skænket af en Pige, større Betydning, end en Marsch under Don Carlos's Banner. Borgerkrigen forstyrer ikke Videnskaberens Spil, og den spanske Dolk, el cuehills, har ikke bragt Nogen til at give slip enten paa Mandolinen eller Castagnetterne. Den moderne franske Dragt har ogsaa ondt ved at faa Bugt med Rappen, og en Dame fra Sevilla vilde forjmaa det skønneste Caschemine

sine Basquiner, sin Mantille eller sin spanske nationale Dragt. De unge Herrer, som gjøre Krav paa at repræsentere Nutidens Mode og at hædres med Navnet El Majo, hylde bestandig det nationale Costume, der bestaaer i en broderet, kort Trøje med Guldknapper, korte Fløils-Beenklæder og Silkestrømper, der sidde stramt om det senestærke smækkre Been, som ender i en lille Fod, isørt Sko med Guldpailletter. Hvis dertil føies et smukt Ansigt, en brun Kappe og Castagnetter paa Tømmelfingeren, saa har De et Billede af El Majo, Sevillas Løve, der om Natten gennemstreifer Stadens Gader for at søge Eventyr eller fuldende indledede Intriguer. Fædrene sove, de gamle Tanter eller Kammerjomfruer slumre, men de unge Piger holde Vagt eller staa paa Udkig. Det er endnu som det var i Maurernes romantiske Dage.

Henimod Midten af Mai 1849 befandt en ung, rig Mand Alonzo Lopez Castuera, som var en Søn af Sevillas mærkværdigste Majo, sig ved Midnat i Gaden Alcazar. Han var isørt en Dragt som den, vi have beskrevet, og indhyllet i en vid Kappe. Utaalmodig ventede han paa, at Maanen skulde slutte det sidste Lys den spredte ud over Himlen. Saa snart Alt var mørkt og lyst rundt omkring ham, rullede han sin Kappe sammen, ligesom vore Soldater sammenrulle deres Overkjoler; derpaa bandt han den over Skulderen i Form af en Bandouliere, og foer hen imod et Huus, som opført af spidst tilskaarne Steen,

tillod ham at udføre langs med Muren en Opftigning, der vel kunde være farlig, men som Bane syntes at have gjort let for ham. Snart naaede han op til Balkonen, hvor han fremtog af Vommen i sin broderede Trøje en lille Nøgle, hvormed han aabnede Hængelaafen, som luffede Baloufiet; faasnart han derpaa thst havde fastet de bevægelige Trærammer hver til sin Side, begav han sig med et let Spring ind i det dufftende Kabinet, hvor han haabede, at hans Hjertes Udkaarne, den yndige Carmela de Aguillar, ventede paa ham. Han traadte ind med aabne Arme og hviffede med sagte Røft Navnet Carmela! Carmela! Men hvor blev han forbaufet, da han træffer foran sig en Pige, han ikke før har feet, og som af Skrækviger tilbage, idet hun udføder Skrig og Raab om Hjælp.

Don Alonzo, der forftummer ved dette Optrin, spørger sig felf, om hans Dine fluffes, om maafte en ulykkelig Forblindelfe har ladet ham tage feil af Huset og forvevlet et andet med det, hvori hans Elffede boede. Dog han gjenkjendte Bærelfet, hele Bohavet, Bedeffkamlen den indviiede Green, Madonnabilledet, kort Alt, hvert paa fit Sted, faaledes fom det var, da han Aftenen forud følte sig faa lykkelig der. Han træder da henimod den forfærdede, unge Pige, søger at berolige hende, og da han ikke finder andet Navn at give hende end Carmela, udbryder han fagte: „Men hør mig blot et Dieblif, bedfte Carmela!“ — „Og hvoraf veed De, at jeg

hedder Carmela?" siger den unge Pige, hvis Stemmefitter af Angst og sætter hele Huset i Skræk.

Gaderne i Sevilla ere snevne, og Gaden Alcazar er slet ikke bredere, end de andre. Naboerne vaagne, Binduerne aabnes og to unge Mennesker styrte endelig med Raarden i Haanden ind i Bærelset. Det var Carmela de Aguillars's tvende Brødre. Ved Synet af dem besvimer den unge Pige, og medens den ene af de unge Mennesker iler med at komme hende til Hjælp, trækker Don Alonzo, der var rask og modig, sin lille Dolk, hvormed han indjager den Anden Skræk, naaer derefter hen til Balkonen og er i et Øieblik igjen nede paa Gaden.

„Fordømt!“ udbryder den unge de Aguillar, „han er undsluppen os.“— „Ah, ha!“ raabte Naboerne, „det er El Majo Don Alonzo, som man har overrumplet hos Frøken Carmela; det kan man kalde et nydeligt Par!“

Hvad der martrede Don Alonzo, det var hverken Naboernes Raab ei heller Faren, som truede ham, men det var Fraværelsen af hende, han elskede. Hvor kunde hun være bleven af, ved hvilken uforklarlig Hændelse havde denne Ombytning af de to Personer fundet Sted? De Aguillar's Hus laa eenligt som et Kloster og bevogtedes som et Harem. En ung Piges alt opoffrende virksomme Kjærlighed var nødvendig, for at Noget kunde trænge derind. Hver Løverdag hjorte en luffee Bogn Familien ud paa Landet til en Aldea eller Landsby, en Mil fra Sevilla, hvor den unge Pige plei-

ede at høre Messen. Sin Erobring skyldte Don Alonzo derfor kun Hændelsen og den Nødvendighed, som i de Lande, hvor Kvinderne leve adskilte fra Mændene, foranledige Damerne til undertiden at gjøre det første Skridt eller komme Herrerne imøde. Den unge Pige havde seet ham gaa forbi, havde da trukket sit Binduesjaloufi lidt op, og med sin allabasthvide Haand havde hun tilkæstet ham en Bouquet; en anden Gang havde hendes skjønne Dine mødt hans, og endelig havde hun en Nat viist sig paa sin Balkon, og den dristige Don Alonzo var ikke tøvet med at angribe Fæstningen.

Den næste Dag indfandt der sig hos Don Alonzo en gammel hvidhaaret Mand med et ærværdigt Ansigt; det var Carmela's Fader, Don Germaudo de Aguillar. „Caballero! „sagde han til den unge El Majo, „De har ikke alene krænket mit Huus, men De har ogsaa beskjæmmet min Datter ved en Opførsel, hvorom Alle idag tale i hele Sevilla. Beboerne i Gaden Alcazar have alle seet Dem komme i Nat ned fra hendes Balkon og hendes Brødre tørste efter Hevn. Kun et Giftermaal, Don Alonzo, vilde kunne udlette den Beskjæmmelse De har tilføiet hende. Jeg antager, at De kun i en saadan Hensigt har henvendt Dem til min Datter, og De er da ikke den første Spanier, som en saadan Bei har ført til Brudeskammen.“

„Min Herre,“ svarede El Majo i al Ærbødighed,

„jeg er rede til at tilfredsstille Deres Fordring og vise mig værdig til den Ære, De viser mig; men den af Deres Døtre, jeg traf i Bærelset igaar, er ikke hende, som jeg kan ægte, det er den anden, som min Kjærlighed tilhører. Det er hende, som jeg beder Dem om at skjænke mig.“

— „Den anden!“ udbrød den Gamle, „men jeg har kun en eneste Datter!“

— „Kun een Datter,“ svarede Don Alfonso, „og det er den Dame, som igaar besvimeede i min Nærværelse?“

— „Upautvivleligt.“

El Majo tav derpaa stille, thi det stod nu klart for ham, at den unge Pige, han elskede, ikke var kjendt af Aguillar. Men hvo hun saa end kunde være, forbød Æren ham at udsætte hendes Rygte. Han indskrænkede sig derfor til at sige at han vilde give Svar i Nærværelse af Donna Carmela, hvis man vilde tillade ham at træde frem for hende. Det indrømmedes og Sammenkomsten fandt derpaa Sted i Faderens Nærværelse, men næppe havde Don Alfonso kastet Dinene paa den unge Pige, der bleg og zittrende stod overfor ham, før han udbrød:

— „Det er ikke hende; jeg har aldrig givet denne unge Pige nogetsomhelst Løfte.“

Paa sin Side erklærede Carmela, at hun ikke kjendte El Majo, og at han havde banet sig Bei ind

til hende, uden at hun paa mindste Maade dertil havde opmuntret ham; hun havde den forrige Aften, tilspøiede hun, seet ham første Gang.

(Fortsættelse.)

Bekjendtgjørelse.

**Selskabets Bogholderkontor,
Bestergade Nr. 23, Stuen.**

aabent hver Søndag fra Kl. 8¹/₂—10¹/₂ Form.

**Selskabets Kassererkontor,
Nørregade Nr. 45, 2den Sal tilhøire**
aabent hver Søndag fra Kl. 9—11 Form.

A d m i n i s t r a t i o n e n .

Borger-Bennen.

Tre og halvfemsindstyvende Aargang.

N°. 49.

Lørdagen den 3die December 1881.

Udgivet af Understøttelses Selskabet.

Galbergs Bogtrykkeri St. Helliggeiststræde 5 Kjøbenhavn.

Carmela

eller

Kjærlighed i Sevilla.

Quien no ha visto Sevilla, no ha visto maravilla.

(Sluttes.)

„Jeg kan ikke tro hverken den Ene eller den Anden,“ gjentog den Gamle i en streng Tone; „uden Tvivl er det en Kjærligheds Splid, som er opstaaet imellem dem, der bringer Dem til at give en saadan Erklæring, men en Families Værelse kan ikke afhænge af to unge Menneskers Lune. De, Don Monzo!

De er om Natten trængt ind i min Datters Bærelse; Hængelaafen, der luffede hendes Jaloufier, er ikke bleven søndersbrudt; den er bleven aabnet med den rette Nøgle, og den har ingen uden hende kunnet give Dem. I alt Fald er Skandalen bleven offentlig, og min Datter, hvis De ikke ægter hende, staaer vanæret overfor Alle; det er derfor en Pligt for Dem, at opfylde mit Forlangende."

Don Monzo, der var sin Kjerlighed tro som en Spanier paa Isabella's Tid, hilste ærbødigt paa den Gamle, bøiede sig dybt for Datteren og gif bort uden at fremføre et Ord til Svar. Kun faa Timer vare forløbne, da Don Monzo befandt sig udenfor Sevilla, nær ved en lille Bæk, der flød hen under Skyggen af nogle Piletræer, og med Kaarden i Haanden gjorde han der Front imod Donna Carmela's Broder. Kampen varede længe og endte med, at den unge Aguillar faldt faaret i Græsset.

I et spansk Ordsprog, hvis Ord man pleier at indgrave paa Kaardebladet, hedder det: „Træk mig ikke uden god Grund ud af Skeden, og stik mig ikke igjen deri uden Ære."

Idet den unge Aguillar faldt, udbrod han med Hentydning til dette Ordsprog: „De har draget Kaarden uden Grund, den kan umuligt med Ære vende tilbage i Skeden."

Donna Carmela havde endnu en Broder, altsaa endnu en Forsvarer, der kunde hævne hende. Don

Alonzo havde paa den anden Side et Navn for Mod og Behændighed, der nok kunde bringe den Modigste til at betænke sig, før han vovede en Kamp imod ham, men det gjalt Familiens Ære, og den anden unge Mand betænkte sig derfor ikke. Den sidste Modstander blev ligeledes overvunden, og idet han betragtede Staa'et farvet med sit Blod, udbrod han: „Er det maaske Helten Eid's Kaarde, men den er i saa Fald i Haanden paa en Mand uden Ære og uden Tro.“

Disse Begivenheder og alle disse Ord bleve omhyggeligt opbevarede af Alle i Sevilla, og i hele Staden var der kun Tale derom. Kjærligheden, som i Spanien er en dyb Videnskab og der betragtes som en Dyd, paalægger ogsaa strenge Forpligtelser. At forføre unge Piger og stufte en Kvinde er at vove en Gjerning, der bringer større Baneere end Fare. Jo tillidsfuldere en Kvinde er, desto skjændigere ansees det at bedrage hende. Hele Sevilla oprørtes derfor imod Don Alonzo.

„Hvilken Slethed!“ sagde man, „forføre en ung Pige, love hende evig Kjærlighed, trænge ved Nattetid ind til hende, og, naar en Broder opdager Sammenkomsten, da at fornægte sin Kjærlighed og afflaa at oprette Skjændselen ved at ægte Pigen. Sligt har man ikke før seet i Sevilla, selv ikke i Maurernes Tid. . . En Maurer vilde have holdt sin Æd i større Hævd, end en Kristen.“

Maurerne have i Spanien efterladt et Navn for

Høimodighed, hvis Minde ikke er uddødt. Don Alonzo's heldige Tvekampe tjente kun til endnu at forøge den offentlige Harm. Tvekampen, der betragtes som en Guds Dom, der hævnner idetmindste Æren, naar Menneskenes Retfærdighed viser sig afmægtig, havde i dette Tilfælde været blind som Hændelsen, partist som en bestukken Dommer. Man paakaldte en Hævn, som man fandt for langsom, og man fattede Affsky for den Skyldige, den meenederske Spanier, El Majo, der havde besudlet dette hæderfulde Navn; man betragtede ham nu derimod som en falden Engel, der var uværdig til at bære Navnet El Majo.

Don Alonzo, der følte sig bedrøvet og modfalden, forladt af sine Venner og forladt af den hele By, fattede dybt den Fordømmelse han var almindelig Gjenstand for, og kun fordi han troede ikke at fortjene denne, fandt han nogen Trøst i sit Indre.

„Hvis jeg ægtede denne unge Pige, som er en anden, end den jeg elsker,“ sagde han ved sig selv, „kun da vilde jeg være straffskyldig, og kun da fortjente jeg Navnet Meeneder; men hvor er hun, hvo skjuler hende for min Kjærlighed? Hun kan jo ikke være uvidende om hvad der er foregaaet, hvorfor undflyer hun?“

Han gjennemløb den hele By; han vandrede fra Kirken til Theatret, fra dette til de offentlige Spadseretoure; han udspeidede alle Guse, udfrittede alle Saloufier; om Natten vandrede han igjennem Gaden Alcanzar, standsede under Donna Carmela's Binduer,

klattrede undertiden op ad Muren, men naar han raaede Balkonen og forsøgte at sthyde Jaloufiet op, formaaede hans lille Nøgle ikke længere at luffe Hængelaasen op, og Skaader, beslaaede med Jernblik, afluffede Bærelset, hvor alt var stumt. Endelig, da han en Aften ene i sit Hjem søgte at udthye Gaaden for sig selv, styrtede pludselig en ung Dame ind i hans Bærelse og kastede sig i hans Arme, kvalt af Hullen.

„O almade mi corazon*),“ udbød han; „det er jo Dig, Carmela!“

Han borttog Raaben, der skjulte for ham hende, som han tilbad, og den unge Piges sorte Haar og vaade Dine bedækkede han med sine Kys.

„Du elsker mig da, Monzo?“

„Høiere end Livet, høiere end Vren, som Din Flugt har berøvet mig.“

„Men jeg er ikke Carmela de Aguillar.“

„Hvo er Du da, mit Hjertes Udkaarne?“

„Jeg er Carmela's Kammerjomfru, Datter af en af hendes Faders Gaardeiere. Medens Donna Carmela opholdt sig i vor Aldea, har man ladet mig forblive i Byen, og da jeg havde Nøglen til hendes Bærelse, begav jeg mig derind om Natten, uden at Nogen anede det. Jeg har seet Dig og fattet Kjærlighed til Dig, Don Monzo. Resten kjender Du. . . Aldrig har jeg udgivet mig for Donna Carmela; Du

*) „O, Du mit Hjertes Sjæl!“

har selv fattet den Tanke, og jeg manglede Styrke til at bringe Dig bort fra denne Bildfarelse."

Den skjønne Andalusierinde havde dog kunnet vove det uden al Fare. En Sultans Datter vilde have misundt hende den blomstrende Farve paa hendes Kinder, Ilden i hendes Blik, det Fortryllende i hendes Smil. Hendes slanke Væxt havde den bølgeformige Jude, der henriver, og de mindste Sko i Sevilla vilde have været altfor store for hendes Fødder.

I Spanien ere alle Adelige; det er kun Grande-
Bærdigheden, der adskiller nogle Familier fra de andre Borgere, og naar man blot ikke knytter sig til yngreKristne, hvis Bedstefædre forhen havde baaret Turbanen, ansees et Ægteskab aldrig for en Mesalliance.

"Saa snart jeg har kunnet det," vedblev den unge Pige, "har jeg unddraget mig min Moders Arvaagenhed, men jeg er kommen for sildre for at forebygge Donna Carmela's og hendes Brødres Ulykke . . . Jeg har ogsaa Brødre, Don Alonzo, og maaske vilde de kunne være heldigere, end Carmelas, men vær blot ikke bange, de skulle ikke krumme et Haar paa Dit Hoved. Dog hvorledes det end gaaer, maa Æren gjengives Carmela; jeg kommer for at spørge Dig, Don Alonzo, hvad derfor kan gjøres? Anklager jeg mig selv, da er jeg bange for, at man ikke troer mig. Hvo i Sevilla vil vel tro, at min Kjærlighed har været større end min Egenkjærlighed, og at jeg, under en andens Navn, har vundet en Mand's Kjærlighed; endvidere, at jeg

Landet, og at jeg har forladt Sevilla, saasnart hun kom tilbage, uden at det har været mig muligt at bringe Dig ud af Bildfarelsen, eller forud at underrette Dig? Hvad er nu derved at gjøre, Don Alonzo?"

„Vi maa ligefrem fortælle Sandheden, og Du, min Elskede, maa ægte El Majo.“

Den skjønne Ines fastede sig i sin Vens Arme, og Giftermaalet fuldbyrdedes under almindeligt Bifald. Sevilla var stolt af sin Majos Ære, som kun et Dieblif havde fordunklet sig selv, for igjen at fremtræde i forhøiet Glæds. Sevilla var glad over at see, at Tvekampen ikke havde svigtet sin Indstiftelse, thi den havde i Sandhed affagt Guds Dom. Aguillar's unge Brødre havde uretfærdigen udfordret Don Alonzo, og denne havde med Rette draget Raarden, og igjen med Ære stuffet den i Skeden.

I mere end fjorten Dage talte man i hele Sevilla kun om denne Begivenhed, og Don Carlos kunde gjerne have holdt sit Indtog i Madrid eller være bleven brændt som Rjætter foran la Puerta del Sol, uden at man i mindste Maade vilde have beskæftiget sin Tanke dermed; i saa høi Grad stiller det spanske Folk sine private Lidenksaber over det offentlige Vel.

Ende.

Bekjendtgjørelse.

Foreslaaet nyt Medlem:

Snedkermester H. Chr. K. Hansen.

**Selskabets Bogholderkontor,
Vestergade Nr. 23, Stuen.**

aabent hver Søndag fra Kl. 8¹/₂—10¹/₂ Form.

Selskabets Kassererkontor,

Nørregade Nr. 45, 2den Sal tilhøre
aabent hver Søndag fra Kl. 9—11 Form.

A d m i n i s t r a t i o n e n .

Borger-Bennen.

Tre og halvfemsindstyvende Aargang.

N°. 50.

Lørdagen den 10de December 1881.

Udgivet af Understøttelses Selskabet.

Galbergs Bogtrykkeri St. Helliggeiststræde 5 Kjøbenhavn.

Bekjendtgjørelse.

Torsdagen den 22. December d. A. Eftm. Kl. 6 afholdes i Efterslægtselskabets Gaard, Østergade Nr. 54, en Repræsentantforsamling, paa hvilken der bliver at

1. foretage Valg af:
 - 1 Administrator
 - 1 Revisor og
 - 3 Repræsentanter til at foretage det aarlige Obligations- og Kasse-Eftersyn, samt

2. tage Bestemmelse om, hvormeget der for Aaret 1882 maa anvendes til Laan, Pensioner og Gratificationer.

Til denne Forsamling indbydes herved de Herrer Repræsentanter.

Administrationen for det forenede Understøttelseselskab
den 6te December 1881.

C. N. Laurrup. A. G. Reimann. D. F. Olsen

Rierrunggaard.

Dillantino,

en Røverhøvdning.

Af G. Bertuises.

(Revue de tout le monde.)

I Løbet af Aaret 1854 befandt der sig i Genua en Mand paa omtrent treogthve Aar, som man talte meget om i den fornemme Verden. Som fuldendt Gentleman forstod han at indhynde sig hos alle og enhver ved sit venlige Væsen, og alt i hans Person syntes at antyde en Adelsmand af gammel Herkomst. Han hed eller lod sig kalde Baron Dillantino. Langt

blond Haar indfattede som en Kamme hans Ansigt, der trods de kraftige Træk bar Udtryk af stor Blidhed. De brede Skuldre, det stærkt udviklede fremtrædende Bryst bekræftede denne forførende, tilshneladende kvindagtige Mands Styrke.

Baronen udstrøede Guld med fulde Hænder, med en Nabobs Flothed. Hele Byen forbausedes over hans Luxus og Odselhed, thi man kjendte ikke hans Hjælpekilder. Han har Held med sig i Spil, sagde Nogle. Han driver Handel, paastod Andre; men da Helten i disse Fortællinger rasqvæet laante Penge ud til lave Renter, brød Folk sig ikke videre om at komme til Bunds i Sagen. Da Udlaaneren, hvis Pung aabnede sig med Lethed, desuden besad Forstand og udbredte Kundskaber, da han derhos var munter, indtagende, Ven af Fornøjelser og havde mange interessante Forbindelser, fattedes han ikke Venner, der vare rede til at forsvare ham.

Jeg erholdt Leilighed til paa den Tid at besøge Genua, og ved min Ankomst underholdt man mig strax om Hr. Dillantino, der ikke alene vedblev at leve paa en stor Fod, men endogsaa fra Tid til anden oplivede Byen ved muntre Kunster eller Hystpartier og overordentlige Væddemaal.

Jeg bad en af mine Venner om at gjøre mig bekendt med denne mærkelige Person. Han samtykkede deri, og underveis fortalte han mig om hans sidste Bedrift.

Dagen forud var Dillantino faldet paa at gjøre et Bæddemaal om, at han vilde lade passere forbi Toldvæsenet en Vogn fyldt med toldpligtige Varer, uden at betale den paabudte Indførsels Afgift, og det endog saa efterat han forud havde underrettet Toldbestyrrelsen derom, for at den kunde være paa sin Post og tage sig iagt.

Han indfandt sig ved Stadens Port i en Slags Kareth, der var forspændt med to Heste og pakket fuld med forskellige Slags Vikører i Flasker. Han havde klædt sig ud som en Bonde og to velklædte Medhjælpere sad paa hver Side af ham. Vognen holdt stille og en Toldbetjent traadte frem for at udføre det befalede Toldopsyn; men næppe havde han luffet Karethdøren op, før han erholdt af den udklædte Bonde et kraftigt uddeelt Drefigen.

„Tag Dem iagt,“ udbrod en af Medhjælperne, „denne Mand er et meget farligt galt Menneske.“ Den stakkels Posetikker foer et Skridt tilbage og gav Rudstøfsen Ordre til at føre det bedste han formaaede. Budset var dermed spillet.

Min Ven endte netop sin Fortælling i det Dieblik, da vi ankom til Baronen, der modtog os med den hjerteligste Smødefkommenhed. Jeg blev forestillet ham som en stærk Mand, hvilket anstod ham, og tillige som en fuldtroende Magnetisør, hvilket erhvervede mig strax hans hele Yndest.

Han havde iøvrigt hørt tale om et Aftenselskab,

som jeg den forrige Aften havde bivaanet hos Marquis Rumellini, og i hvilket man havde beskæftiget sig meget med Magnetisering.

Dillantino indbød mig samme Eftermiddag at spise til Middag hos ham. Maaltidet var særdeles muntert, og under Desserten foreslog vor altid fantastiske Vært mig at prøve Styrke med ham. I det jeg lo ad denne besynderlige Idee, beviste jeg ham strax, at han ikke var voxen til at prøve den Veg. Han vilde da give mig en Idee om sin ualmindelige Smidighed.

Han bad mig om at stille mig hen i et af Vinduerne i Salen, hvor vi befandt os i første Etage, hvorpaa han steg ned paa Pladsen nedenfor, fjernede sig en Snees Skridt, tog derpaa Løb til og styrtede sig henimod den glatte Muur; i mindre Tid, end der behøves for at nedskrive det, naaede han Vinduesposten i det Vindue, der stødte op til det, hvortil jeg lænede mig. En Kat vilde ikke kunne udføre denne Kraftkunst, som jeg vilde have anseet for umulig, hvis jeg ikke havde været Vidne dertil.

Otte Aar senere, Aar 1862, traf jeg i Zürich sammen med en Italiener, som jeg vil give Navnet Bibio, og som hørte til en af de rigeste og mest ansete Familier i Byen Genua.

Bibio var den Gang næppe mere end nitten Aar. Han besad et behageligt Ansigtstudium, var af en munter, oprømt Sindsstemning og talte fem levende Sprog. Han hørte til det Slags Mennesker, der behage ved

den første Sammenkomst og hvem man strax vækker Haanden. Han var i Følge med en forhenværende Oberst i Garibaldi's Tjeneste, var bredskuldret som en Athlet og havde et frigerst Ydre.

Nogle Dage vare næppe forløbne siden vor første Sammenkomst, da denne sidste Herre pludselig forlod os. Bibio forklarede mig Aarsagen til denne Afreise, idet han forsikrede mig, at hans Ven var nødsaget til øieblikkelig at begive sig til Genua, hvorhen et yderst vigtigt og paatrængende Anliggende kaldte ham. Saa snart dette var endt, vilde han komme og træffe ham i Paris.

Jeg fulgte ham følgerlig, men hvor blev jeg ikke forundret, da jeg i denne Ven gjenkjendte Baron Dilantino, som ventede paa os i Selskab med to unge, meget smagfuldt klædte Damer. Den ene, der var blond, var bekjendt under Navn af den smukke Parfumehandlerse; den anden, der var brunet og meget vakker, tilhørte denne talrige Klasse Sypiger, der holde mere af at bære smukke Dragter, end selv at lave dem.

I flere Dage gjenfaae jeg jevnlig mine nye Dm-gangsvenner. Baronen kjendte hele Paris, var dengang en munter Selskabsven og levede paa samme Fod som i Genua, idet han med Flothed udstrøede Penge, hvorfor hans Dm-gang ogsaa var meget søgt.

Nogen Tid derefter forlod han Frankrig, for at begive sig til London. Dagen efter hans Afreise mødte

jeg den smukke Parfumehandlerse, der var bleven Enke og beklagede sig bittert for mig over hendes Veninde, der havde forlovet sig med Vibio, hvem hun bebreidede Ustadiighed. Da jeg smilede over hendes Fortællinger, tilføjede hun: „Ja, lad hende længe nok vælge sig en anden Ven, det kan endda gaae, men at forlove sig med Bøddelen, det er jo dog væmmeligt!“

Bed denne underlige Mabenbarelse udbrød jeg uvilkaarligt i Latter, og Parfumehandlerseken forlod mig, tilsyneladende meget opbragt.

Samme Aften underrettede jeg Vibio om hans uheldige Bekjendtskab. „Ikke andet!“ udbrød han, idet han trak paa Skuldrene i gemytlig Stemning, „kan man da vide, hvem man en Dag kan komme til at trænge til? At have Bøddelen til Svoger, det kan maasse ogsaa være nyttigt.“ Hans Svar forekom mig paaafaldende. Ikkedesmindre forundrede jeg mig, efter nogen Tid, over den Vedholdenhed, hvormed Vibio, som jeg vedblev ofte at have Omgang med, fortalte mig Røverhistorier. Med en mærkelig Varme og Begeistring fortalte han mig denne Slags Begivenheder og syntes at have en særlig Beundring for de dristige Overfald, som han kaldte smukke Coups.

En af disse hans Fortællinger staaer endnu levende for min Erindring.

„En Dag,“ sagde han mig, „blev en Banquier i Genua, ved Navn Parodi, Offer for et meget betydeligt Tyveri. Dtte hundred tusind Frances bleve ham frarø-

vede Kl. 1 om Eftermiddagen med en utrolig Forvovenhed og under følgende Omstændigheder: Køberne, omtrent thye i Tallet, banede sig, En for En, Bei ind til ham under de forskjelligste Paaskud.

(Fortfættet.)

Bekjendtgjørelse.

Foreslaaede nye Medlemmer:

Detailhandler P. Petersen.

Snedkermester G. Erichsen.

Slagter Chr. Th. Rasmussen.

Selskabets Bogholderkontor, Vestergade Nr. 23, Stuen.

aabent hver Søndag fra Kl. 8¹/₂—10¹/₂ Form.

Selskabets Kassererkontor, Nørregade Nr. 45, 2den Sal tilhøre

aabent hver Søndag fra Kl. 9—11 Form.

Administrationen.

Borger-Tidningen.

Tre og halvfemsbindstøvende Aargang.

N°. 51.

Lørdagen den 17de December 1881.

Udgivet af Understøttelses Selskabet.

Galbergs Bogtrykkeri Et. Helliggeiststræde 5 Kjøbenhavn.

Bekjendtgjørelse.

Torsdagen den 22. December d. A. Eftm. Kl. 6 afholdes i Efterslægtsselskabets Gaard, Østergade Nr. 54, en Repræsentantsforsamling, paa hvilken der bliver at

1. foretage Valg af:

1 Administrator

1 Revisor og

3 Repræsentanter til at foretage det aarlige Obligations- og Kasse-Eftersyn, samt

2. tage Bestemmelse om, hvormeget der for Aaret 1882 maa anvendes til Laan, Pensioner og Gratificationer.

Til denne Forsamling indbydes herved de Herrer Repræsentanter.

Administrationen for det forenede Understøttelseselskab
den 6te December 1881.

C. N. Lantrop. A. G. Reimann. D. F. Olsen.

Kierrumgaard.

Dillantino, en Røverhøding. Af G. Bertuises. (Revue de tout le monde.)

(Fortsat.)

I Huset befandt der sig ti Contoirbetjente tilligemed Hr. Parodi og hans Søn. Paa et givet Signal bleve alle disse ti i et Dieblig bagbundne og mundkneblede; ved den mindste Larm, de gjorde, truede man med at skyde dem en Kugle gjennem Hovedet. Medens dette foregik, kom der efterhaanden syv eller otte Personer til, hvilke

ved Indgangen til Contoirerne bleve ligeledes bundne med en vidunderlig Hurtighed af de kraftigste i Bunden. De andre Vanditter spildte ikke Tiden, men udplundrede Pengekassen, hvorpaa de alle hurtigt forsvandt.

En Handelsmand, der nogle Minutter derefter kom ind i Contoiret, gjorde Ansfrig, og Bagten, der befandt sig ligeoverfor Banquierhuset, ilede til. Skildvagten havde ikke anet, hvad der foregik. Politiet kom strax paa Benene; Agenter sendtes ud i alle Retninger, men Røverne vare sporløst forsvundne; det var en Umulighed at finde Spor af dem. Man fatter den Angst og Besthyrtelse, der greb Indvaanerne, som anklagede deres Beskyttere eller Politiet for Skjodesløshed; man anholdt da, saa at sige, Alle og Enhver, undtagen de Skyldige; selv Baron Dillantino blev fastet i Fængsel, men løsladt strax derefter.

Senved en Maaned var forløben siden Røveriet, da en Eftermiddag, henimod Kl. 6, en lille Seiler med beskedent Holdning seilede ud af Havnen. En Time senere forlod to smaa Dampbaade ligeledes Havnen og gav sig til at forfølge det bortseilede Fartøi.

Forsølgelsen varede længe, thi Havet var oprørt; men ved Nattens Anbrud lagde Damperne sig hver paa sin Side af Fartøiet; fra den ene udgik der Soldater, og fra den anden Gensd'armer og Politiagenter, som strømmede over paa Seilskibets Dæk, der skjulte Røverne i Lasten. Disse vare næsten Alle angrebne af Søsyge;

Rampen blev derfor ikke lang. De bleve grebne, bundne og førte i Fængsel. Politi-Chefen, hvem denne Fangst gjorde Være, havde skaffet sig Opreisning ved Hjælp af en Angivelse fra Capitainen ombord i Seileren; han havde ladet sig fragte til at føre Forbryderne til Den Rreta, imod en Betaling af en Sum af fyrrethve tusinde Francs.

Banditterne erklærede i deres første Forhør, at de havde tilbragt den siden Røveriet forløbne Tid i et Huus, tilhørende Marquien af ***. Denne sidste blev strøg kaldt op til den kongelige Advocat, men man maa antage, at han blev funden uskyldig, da man frigav ham og ikke lagde Sag an mod ham.

Tre Dage derefter fandt man ved Bredden af Havet fire hundrede tusinde Francs i Banknoter. Efter at være blevne tagne, havde Røverne skilt sig ved disse Penge, for med større Frihed at kunne benægte Alt. Desuagtet undslog de sig dog for at angive deres Anfører, der drev Driftigheden saa vidt, at han indfandt sig i Retsalen, for der at see sine Medskyldige domfældes; de bleve dømt til Galeerne. Kun to af de Anklagede var det lykkelige at unddrage sig al Eftersøgen. Den første flygtede til Amerika, hvor han maa opholde sig endnu den Dag idag. Den anden, der ikke var nogen anden end Garibaldis forhenværende Oberst, som jeg traf i Zürich, tilføiede Bibio, fik et sørgeligt Endeligt. Da hans Forældre i Schweits, havde underrettet ham om, at han var mistænkt for at have

deeltaget i Røveriet, begaaet hos Parodi, skrev han til den kongelige Advocat for at paaftaa sin Uskyldighed, idet han lovede at ville begive sig til Genua Dagen før Dommens Affigelse. Han holdt sit Ord, men skjøndt de materielle Beviser fattedes, blev han ikke desmindre dømt til ti Aars Fængsel. Da han hørte den Dom, der affagdes over ham, blev den Domfældte dødbleg. I en Bevægelse, hurtig som Tanken, gjorde han et Spring over Skranken og med truende Dine og sammenknugede Hænder styrtede han sig over Præsidenten i Retten. Han blev strax greben og fastholdt paa sin Plads, men han gjorde endnu en yderligere Anstrengelse, og vendende sig om mod Juryen, tilraabte han dem med en af Kaseri kvalt Stemme:

„Bødler! Mordere! I have dømt en Uskyldig. Gid mit Blod maa komme over Eders Hoveder.“

Gensd'armerne lode ham ikke Tid til at sige mere. De grebe ham og slæbte ham, uagtet hans fortvilede Modstand, ud af Retsalen, medens de Tilstedeværende, dybt rystede af dette Optrin, endnu hørte hans vilde Skrig, der tabte sig i det Fjerne.

Næppe var han igjen bragt ind i sit Kammer, før han forskandsede sig der. Fængselsbestyreren og den kongelig Advocat, uvilkaarlig rørte af en saadan Fortvivlelse, kom og opmuntrede den Ulykkelige gjennem Fængselsgitteret, men hans Forbittrelse fordoblede sig. I sit høieste Kaseri rev han alle sine Klæder af sig, og gribende et Raardgehang, han altid bar, sønderrev

han sig paa flere Steder af Legemet med Tornen i Spændet. Blodet strømmede ham ud af Legemet, der i saa Dieblig oversaaedes af Saar. Ufølsom for Smerten og ligegyldig for de Bestræbelser, man gjorde for at aabne Fængselsdøren, vedblev han sin frygtelige Lemlæsten. Endelig banede man sig Vej ind til ham, men i samme Dieblig borede han Spidsen ind i Hjertet og faldt steendød om.

Dette Træk af vild Kraft blev forskjelligt udthydet. Nogle saae deri en Handling af en Skyldigs Fortvivelse, Andre, og det Fleertallet, paastaa, at kun et skikkelig, uskyldigt Menneske kan besidde Mod til at fuldbyrde en saadan Gjerning.

„Alt dette er meget interessant,“ sagde jeg til Vibio, da han havde endt sin Fortælling; „men hvad er der blevet af Chefen for Banden?“

„Han er endnu bestandig i Italien.“

„I hvilken By?“

„I Boulogne, hvor han endnu for fjorten Dage siden har ladet høre fra sig.“

„Fortæl mig det.“

„En Aften, henimod Kl. 10, indfandt der sig 15 Karabinere (Gensd'armer), anført af en Lieutenant, paa Banegaarden. En Skildvagt blev udstillet ved enhver Udgang, og Officeren, forsynet med to Arrestordre, erklærede Chefen for Stationen og Kassereeren at de vare hans Arrestanter. Han lod derpaa aabne Kasser, hvorefter han udtog tre hundrede tusinde Francs

tilligemed største Delen af Regnskabsbøgerne. Derpaa førte han de to Mænd i Fængsel og begav sig bort med sin Eskorte."

Først den følgende Dag opdagede man, at Arrestordrerne vare falske og at Gensdarmene ikke vare andet end dristige Røvere."

"Det er tilvisse en meget mærkelig Fortælling," udbrød jeg; „men i al Verden, hvorfra har De alle disse Enkeltheder?"

"Det er ganske ligefrem," svarede Bibio, „denne Røveransfører er min Ven; iøvrigt kender De ham ogsaa."

"Jeg! Hvad hedder han da?"

"Jeg kan ikke for Diebliffet tilfredsstille Deres Bidebegjærighed; men hvis De sværger mig til, at bevare Hemmeligheden, skal jeg gjøre Dem en fortrolig Meddelelse, der vil kunne overraske Dem."

"Derpaa giver jeg Dem mit Ord."

"Nu vel. Inden otte Dage vil Chefen, om hvem jeg fortæller Dem, have borttaget alle Pengene i Spillebanken i Monaco."

"Jeg kan kun ikke forklare mig, hvorledes De er underrettet om alle disse Planer; en Sammensvoren eller Medskyldig vilde jo ikke kunne være bedre underrettet."

"De vil see naar De faaer det at høre. Manden, hvorom Talen er, har Tillid til mig og er iøvrigt ikke usikkert. Det er en Romanhelt, som af

Forbovenhed og Forfængelighed søger dette Slags Eventyr. Han finder Fornøielse i at drille Landpolitiet, at gjøre Spilopper, og Udbyttet af hans Røverier uddeles for en stor Deel til de Fattige."

(Fortsættes.)

Bekjendtgjørelse.

Selskabets Bogholderkontor,
Bestergade Nr. 23, Stuen.

aabent hver Søndag fra Kl. 8 $\frac{1}{2}$ —10 $\frac{1}{2}$ Form.

Selskabets Kassererkontor,
Nørregade Nr. 45, 2den Sal tilhøre
 aabent hver Søndag fra Kl. 9—11 Form.

A d m i n i s t r a t i o n e n .

Borger-Vennen.

Tre og halvfemstindstyvende Aargang.

N°. 52.

Lørdagen den 24de December 1881.

Udgivet af Understøttelses Selskabet.

Galbergs Bogtrykkeri St. Helliggeiststræde 5 Kjøbenhavn.

Dillantino, en Røverhøvding. Af G. Bertuises. (Revue de tout le monde.)

(Fortsat.)

Disse Forklaringer forekom mig ikke aldeles tilfredsstillende og jeg opfordrede indstændigt Bibio til ikke længer at omgaaes en saadan Person; derefter tog jeg Afsted med min Eventyrs Fortæller, som jeg først tre Aar senere gjenstaae i Nizza.

Jeg erindrede mig da hans Aabenbarelsen og

spurgte ham om Nytt fra det navnkundige Tog til Monaco. Det var strandet. Baaden, der fra Genua havde overført et Dusin Individider af Banden, var bleven nødt til, efter at have sat dem iland, at søge et Tilflugtssted imod det flette Veir i en nærliggende Havn. Dens Ankomst havde imidlertid forekommet mistænkelig; thi den indtraf paa samme Tid som en Optræden i Rasinos Sale af flere Stalienerere af vildt Udseende. Det synes endogsaa som om Directeuren for Spillebanken var bleven advaret. Banditterne indsaae det uden Tvivl, thi de gjorde sig usynlige og viste sig ikke mere.

„Det skal maaske være til en anden Gang,“ tilspøiede Vibio med et Suk. „Imidlertid, da min Fader, som jeg nylig har haft den Sorg at miste, har efterladt mig en ret smuk Formue, vil jeg med de tyve tusind Frances, jeg har i Lommen, sprænge Banken paa min Viis.“

Den følgende Dag havde han mistet Alt, og jeg maatte forstrække ham med nogle Penge, som han iøvrigt tilbagebetalte mig i Genua, hvorhen jeg efter hans Ønske havde ledsaget ham. Den Dag, vi ankom, begav jeg mig om Eftermiddagen med ham hen til Baron Dillantino.

Denne modtog mig med megen Hjertelighed og sagde til mig, at da han den forrige Dag var af vor fælles Ven Vibio bleven underrettet om min Tilbagekomst, havde han tilladt sig at rose mine Gaver

som Magnetiseur for en Dame af hans Veninder. Han havde endogsaa lovet at ville føre mig hen til hende, og forsikrede, at jeg ikke vilde fortryde det, da hun var den smukkeste Dame, ikke blot i Genua, men i hele Italien.

Jeg gav efter for en saa indtrængende Indbydelse, og den samme Aften præsenterede Dillantino mig for hende, som man betegnede med Navnet den smukke Genueserinde. Jeg tilstaaer, at jeg blev ganske blændet ved Synet af hende.

Hun kunde være mellem 17 og 18 Aar. Sorte, bølgende Haar faldt i tykke Lokker ned over hendes Skuldre, var som af en blændende Hvidhed og dannede ligesom et Slags straalende Kaafe, der naaede hende ned til midt paa Benene. Iført en hvid Casimirs Kjole, fremviste hun en Hals af det reneeste Smilids og Arme af den fuldkomneste Form. Blaa Dine af fløielagtig Blødhed og med et frontt saa at sige fortryllende Udtryk; en yndig Mund, der, naar hun aabnede den lidt, fremviste sande Perlerader; en paa engang kydsf og udfordrende Holdning, prægtige Former, værdige en Gudinde, saaledes viste denne Skabning sig, ved hvis Syn jeg i nogle Dieblif befandt mig ligesom i en begejstret Henrykkelse.

Men snart bragte Manden mig ud af min bevægede Stemning. Denne Egtesælle, der var dødelig forelsket i sin Kone, hvilket i Sandhed ikke var forunderligt, bar Navnet Nevini. Man fortalte ganske

sagte, at han havde været Sørover-Capitain. Han havde et ret smukt Ydre, men han var skinsyg og brutal, med et Ord, ude af Stand til at vurdere den Skat, Skjæbuen havde kastet i hans Arme. Han viste sig ikke desmindre fuld af Opmærksomheder og Forekommenhed imod sin skjønne Halvpart. Denne Sidste modtog mig med et saa yndigt Smil, som jeg endnu aldrig før havde mødt, selv ikke i Drømme, og med en liflig Stemme udtrykte hun for mig hendes brændende Længsel efter at blive magnetiseret.

Da jeg pludselig igjen følte mig Herre over mig selv, lod jeg hende tage Plads i en Lænestol, og tagende derpaa begge hendes Hænder, bad jeg hende om at see mig stivt i Øinene. Ved denne Berørelse gjenborede en Zittren, et Slags elektrisk Bevægelse mig fra Top til Taa, og jeg følte mig ligesom falde i Afmagt.

Denne Uro og denne Sindsbevægelse bleve snart overvundne, og kaldende min hele Koldblodighed til Hjælp, kunde jeg begynde de magnetiserende Strøg. Efter 17 Minutters Forløb var det skjønne Væsen faldet i Søvn.

Forladende derpaa min Stilling, støttede jeg sagte hendes Hoved op imod Ryggen af Lænestolen og traadte nogle Skridt tilbage, for endnu at beskue hende. Med sine luffede Dienlaag, sine lange sænkede Dienhaar og den over hendes Træk udbredte Marmor-

hvidhed, var hun tusind Fold mere indtagende end nogenfinde.

Mevini lykønskede mig til det heldige Udfald af min Operation og spurgte mig, om hans Hustru vilde kunne besvare de Spørgsmaal, som jeg vilde gjøre hende.

„Upaatvivlelig,“ svarede jeg, „men jeg kan ikke forud vide, om hendes Svar ville være af en saadan Art, at de kunne tilfredsstille Dem.“

Han forstod mig, og vendende sig om imod Baron Dillantino, bad han ham venfskabeligt om at lade os ene. Denne begav sig da bort med et øiensynligt misfornøiet Udtryk.

Mevini lukkede strax derpaa Døren i, og meget bleg sagde han til mig med en zittrende Stemme:

„Min Herre, jeg tilbeder min Kone, og jeg vilde offre mit Liv for at vide mig elsket af hende; jeg spørger mig efter enhver af hendes Luner, og dersom hun befalede mig det, troer jeg i Sandhed, at jeg vilde kunne begaa endogfaa en Forbrydelse. Men nu, i de sidste Maaneder, viser hun sig kold, ligegyldig og haanlig, og lader mig hver Dag udstaa tusind Kvaler. Jeg er skingsyg. Vil De spørge hende, om hun elsker mig eller om hun elsker nogen Anden?“

„Hvilket underligt Indfald,“ svarede jeg; „og hvortil kan det vel nytte?“

„O, De formaaer ikke at fatte mine Ængstelser;

De veed ikke, hvilken Tjeneste De er istand til at vise mig?"

"Jeg afflaaer Dem det ikke, men i Deres Sted tilstaaer jeg, at jeg ikke vilde vove dette Forsøg. Og hvis Deres Kones Svar ikke er efter Deres Dufte, vilde De derover fatte. Nag til mig."

"Hvorledes kunde De tro det, min Herre."

"Nu vel da, saa lader os gjøre et Forsøg."

Og givende ham derpaa Tegnet til at tie, bøiede jeg mig over imod den unge Kone.

"Sover De?" spurgte jeg hende ganske sagte.

"Ja. . ."

"Føler De nogen Lidelse?"

"Nei. . ."

"Er De lykkelig?"

"O ja."

"De elsker altsaa Deres Mand høit?"

"Ham!. . . nei, aldrig!"

Bed disse Ord sprang Nevini op. Med et strengt alvorligt Blik opfordrede jeg ham til at forholde sig rolig; han brød sig ikke om denne Opfordring, men gav sig til at vandre op og ned med stærke Skridt, idet han gjorde brede Gebærder og udstødte dumpe Udbrud. . .

Jeg benyttede mig af hans oprørte Sindstemning, for at spørge den smukke Indsovede ganske sagte og tæt ved, dog ikke uden en vis Angst, om Navnet paa den hun elskede.

Hvorpaa hun svarede: „Dillantino,“ med en næppe tydlig Stemme og som jeg ene kunde høre.

„Hvorfor gjøre denne Tilstaaelse,“ sagde han til mig i en Sindsuro, der kun kan sammenlignes med en ulykkelig Egtmands. „Hvorfor følte jeg mig et Dieblit greben af Skinsyge, medens en mørk Sky foer forbi mine Dine?“

Mennesket er gjennemvævet af Forsængelighed. Jeg betragtede Nevini, og hans fordreiede Ansigt kaldte mig tilbage til Virkeligheden.

Han vilde absolut kjende Navnet paa den, hans Kone elskede; jeg erklærede ham, at hun var ude af Stand til at taale flere Spørgsmaal, at der forestod hende en Krisis, og at man maatte vække hende.

Virkelig et Dieblit derefter reiste hun sig ganske smilende.

Min Nærværelse var nu bleven overflødig, jeg hilste dem begge og fjernede mig hurtigt.

Bed det nederste af Trappen ventede Baronen paa mig. Han trængte ind paa mig med Spørgsmaal, og da jeg i det Hele taget ikke havde nogen Grund til at skjule Sandheden for ham, fortalte jeg ham den hele Scene. Strax faldt han mig om Halsen med Udbrud af en overgiven Glæde, hvorpaa han hurtigt løb sin Vej.

Jeg saae ham igjen den følgende Dag. Han straaledede af Glæde, og imod min Villie foraarsagede Udbruddet af hans Glæde mig en hemmelig Fortrydelse.

Han vilde vide, hvorledes jeg agtede at tilbringe min Aften. Da jeg havde svaret ham, at jeg havde ifinde at gaa hen i Theatret Carlo-Felice, bød han mig Nøglen til sin Loge og lovede at ville komme hen og træffe mig der henimod Kl. 10.

(Fortsættes.)

Bekjendtgjørelse.

**Selskabets Bogholderkontor,
Vestergade Nr. 23, Stuen.**

aabent hver Søgnedag fra Kl. 8¹/₂—10¹/₂ Form.

**Selskabets Kassererkontor,
Nørregade Nr. 45, 2den Sal tilhøre**
aabent hver Søgnedag fra Kl. 9—11 Form.

A d m i n i s t r a t i o n e n .

Borger-Hennen.

Tre og halvfemstndstyvende Aargang.

N°. 53.

—
Torsdagen den 31te December 1881.

Udgivet af Understøttelses Selskabet.

Galbergs Bogtrykkeri St. Helliggeiststræde 5 Kjøbenhavn.

Dillantino,
en Roverhøvding.
Af G. Bertuises.
(Revue de tout le monde.)

—
(Fortsat.)

Jeg var i Begreb med at forlade ham, da han spurgte mig, om jeg havde Tid til at ledsage ham paa et Besøg, han vilde aflægge i Nabolaget. Da Selskabet af denne overspændte Exalterede var, som jeg allerede har sagt, overordentlig tiltrækkende, fandt jeg Fornøielse i at følge ham.

Han standsede nær ved en gammel Kirke, beliggende i den yderste Ende af Byen, aabnede en lille Dør og gik foran mig ind i en lang og snæver Corridor. Efter nogle Minutters Forløb steg vi ned ad en krum Trappe omtrent tyve Trin, ved det Næderste af Trappen befandt der sig endnu en Dør, paa hvilken min Fører bankede.

En Mand med et langt, uredt Skjæg, klædt som en Fisser, kom og lukkede op for os. Vi gik bag efter ham ind i et uegent Bærelse, hvor der fandtes samlet et Dusin Individier med et galgenagtigt Udseende. Fem Kvinder sad paa Hug midt imellem dem og samtalede med hinanden med dæmpet Røst i et for mig uforstaaeligt Sprog.

Med dette Syn foer der pludselig en Mistanke ind i mit Sind. Baronen, tænkte jeg, skulde det ikke være den hemmelighedsfulde Bandit, hvorom Vibio har fortalt mig saa meget? Han har ført mig herhid, for at snigmyrde mig og røbe den Diamant, som jeg bærer paa min Finger og hvis store Værdi han vistnok kjender.

Udtrykket i de Menneffers Ansigt, der omgave mig, var ikke af en saadan Natur, at det kunde forandre mine Betragtninger; det forekom mig, at deres Blik fæstede sig paa mig med en lidet beroligende Bedholdenhed. Idet jeg derfor gav mig Udseende af at ville spøge, vendte jeg om i min Haand den med en Blufuule forsynede Stof, hvormed jeg var væbnet, og

Denne Bevægelse undgik ikke Baronens Opmærksomhed; han brast ud i en stærkt lydende Latter.

„Nu vel,“ udbød han, „De troer at befinde Dem i en Røverhule. De seer da ikke, at disse skikkelige Mennesker ere simpelt hen Contrabandister, de fredsommeligste og mindst skadefro Mennesker i Verden. Jeg benytter undertiden deres Tjeneste, men altid kun i et godt Formaal.“

„Af skikkelige Folk at være, som De siger, have de nogle djævelske Ansigter.“

„Nok derom, det er jo ikke Kjolen der skaber Manden. Forjag alle disse sorte Tanker, og for at bringe hurtigt tilbage det gode Lune, saa vil jeg lade Dem smage en udmærket Vin fra Aftie; jeg er vis paa, at De aldrig har smagt dens Lige.“

Man bragte Flasker frem; men i det Dieblif vi skulde drikke, opstod den Tanke hos mig, at man vilde forgive mig, og jeg tøvede med at føre Glasset op til mine Læber.

Baronen, der bestandig smilede, drak sit ud i een Slurk, og jeg gjorde da ligesaa, ikke uden nogen Angst, det maa jeg tilstaa.

„Giv mig Duft, hvilken Buket,“ udbød Dillantino.

De lystre, thi vær
hverken for denne
for Dem.“

„Hvad skulde De have at frygte af mig, kjære Herre?
Skal jeg da sige Dem endnu en Gang, at disse Folk
kun vil have fat i Statskassen, som opkræver af disse
Ulykkelige større Afgifter end det er dem muligt at
betale.“

(Fortsattes.)

Bekjendtgjorelse.

Selskabets Bogholderkontor,
Vestergade 23, St.
aaent hver Søgnedag Kl. 8 $\frac{1}{2}$ —10 $\frac{1}{2}$ Form.

Selskabets Kassererkontor,
Nørregade Nr. 45, 2den Sal tilhøire
aaent hver Søgnedag fra Kl. 9 $\frac{1}{2}$ —11 Form.

A d m i n i s t r a t i o n e n
